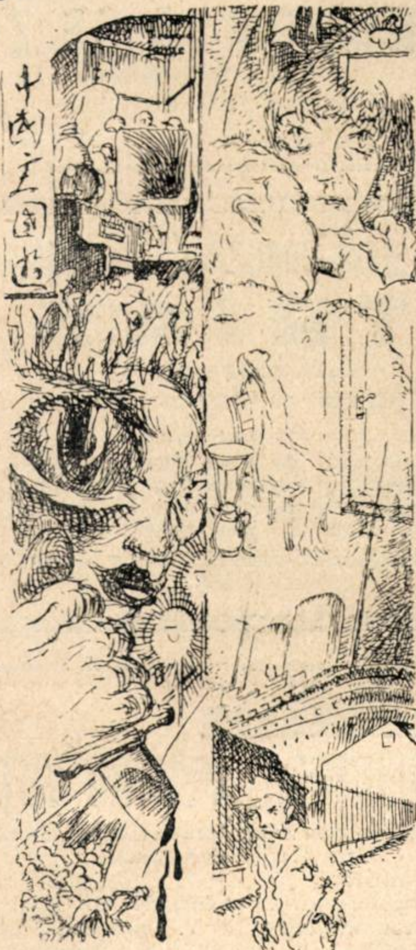
O noapte în Shang-hai

IN SHANGAI, marele oraş chinez, sunt câteva localuri de noapte care amintesc Parisul şi în special localurile de petreceri din Place Pigalle. Aci, intelectualul îşi lasă pentru câteva ore solemnitatea şi se bucură devenind şi el însfârşit un om ca toţi oamenii. In Şangai, când îţi propui să devii om liber de prejudecăţi, îţi aminteşti numai decât de Paris. Şi ai mare nevoe să uiţi pentru câteva ore câţi saci cu piper au sosit dela Dalny şi câţi saci cu orez s'au expediat la Rotterdam. *All right!...* Nu e prea uşor să spulberi depe haină cu o singură răsuflare, tot praful unei zile de biurou.

Odăile localurilor de noapte sunt pline de o cordialitate niţeluş voită. Vezi uneori intrând un englez înalt, în costum de vară, aşa cum e văzut şi descris când apare să facă excese la *Moulin rouge* sau *Paradis bleu*.

Atracţia principală a localurilor de noapte sunt fetele de dans, care stau în toalete pestriţe, de felurite culori în partea din fund a localului, pe scaune nesigure, în adăstarea îndelungă a dansatorilor clienţi. Toţi cei cari intră într'un astfel de local de petrecere, au cumpărat un carneţel la cassă, care cuprinde zece file de dans, fiecare filă având preţul o jumătate de dolar chinezesc sau, în bani româneşti, cam 50 de lei. Oricine angajează o fată la dans, îi dă o filă din carnet. Fetele se bucură, cu chipul strălucitor sub stratul de suliman, iar cavalerul dansează serios. Căci dansul costă bani — dar plăcere fără bani nu se poate, mai cu seamă în Şangai.

Englezul care dansează pierde repede din vedere, că are în braţe o femee.

Când dansul s'a isprăvit, fetele se duc repede la locurile lor şi nimeni nu se poate lăuda că a avut parte de o simpatie sau o atenţie deosebită din partea dansatoarelor. Pe scaunele lor, în penumbra zidului din fundul sălii, fetele par un stol de păsări multicolore. Ele îşi arată una alteia, ca nişte trofee, filele de dans dobândite; căci cu cât dobândesc mai multe cu atât sunt mai vrednice şi cu atât vor fi mai preţuite de patronul localului.

Eu dansez cu o femee care cunoaşte limba franceză şi care vorbeşte cu un glas bine timbrat. Imi spune că patronul nu e mai rău ca ceilalţi oameni, dar interesul lui e ca fetele să danseze. După numărul filelor se cunoaşte foarte lesne numărul dansurilor fiecărei fete. Fetele care restitue puţine file patronului sunt concediate şi aruncate pe străzi, de unde au venit. Aşa-mi spune dansatoarea. Se numeşte Ana Iermolowa. E rusoaică.

Sunt laolaltă cu un negustor german şi altul englez. Privirea îmi cade pe faţa ciupită de vărsat a toboşarului din banda de jazz. Dar ori încotro aş întoarce privirea nu văd decât pe Ana Iermolowa. Ceva mă atrage către ea, mă sileşte să mă gândesc la ea. In timp ce discutăm la masă despre sufletul şi cultura chinezilor, mă simt neliniştit pe locul meu. Mă ridic şi mă îndrept aproape fără voe spre peretele din fund al localului şi ofer Anei Iermolowa o filă din carnetul de dans. Să mă fi silit la aceastǎ mişcare, ochii ei? Ana Iermolowa îmi mai spune odată că e rusoaică şi-şi cere iertare pentru accentul străin cu care vorbeşte.

Aflu că toate dansatoarele din local sunt rusoaice şi că Revoluţia le-a aruncat dincoace de fruntariile patriei lor. Toate fetele care stau şi aşteaptă dansatori au fost soţiile unor ofiţeri şi funcţionari superiori. Ana Iermolowa a fost soţia unui general ucrainian. Ea îmi destăinueşte acest amănunt, în clipa în care trecem, dansând, prin faţa jazzului.

Ea ducea casă mare şi numeroase persoane, de numele cărora abia îşi aducea aminte, se ospătau la masa ei. Purta blănurile cele mai scumpe şi călărea un armăsar pur-sang. Avea un profesor acasă, care-i da lecţii de literatură, îşi cumpărase o pisică din Siam şi când pisica a murit i s'a făcut o înmormântare la care au luat parte vecinii moşiei, veniţi cu automobilul de la o depărtare de două zile.

Am oferit fostei soţii de general încă o filă din carnetul de dans. Ea povesteşte mai departe. Bag de seamă că toate acestea le spune cu o voită superficialitate. Poate că'n fiecare seară istoriseşte povestea vietii ei în felul acesta, unui alt cavaler întâmplător şi credinţa că numai eu mă bucur de încrederea ei, începe să se clatine.

Mă îndoesc de tot ce spune; cred că e o mincinoasă, o fată de petrecere, ameţită de băutură, dintr'un local murdar... Dar o privesc în ochi, urmăresc linia buzelor ei şi nu mai ştiu ce să cred. Mă 'nfurii împotrivă-mi şi hotărăsc să mă duc de vreme acasă.

Ana Iermolowa scoate un inel din degetul mânii drepte şi-mi arată două iniţiale *A. I.* cuprinse în mijlocul unei coroane. Chiar dacă nu ar avea inelul, aş crede acum că spune adevărul. Imi dau tot mai bine seama că numai cineva care a trecut prin evenimente extraordinare, poate vorbi astfel.

Intr'o zi, povesteşte Ana Iermolowa, au venit mujicii şi au uns cu petrol zidurile castelului. Apoi a devenit amanta unui bărbat lat în spate, pe care-l temeau chiar prietenii lui. A aflat că soţul ei a fost ucis la Petersburg; Ana Iermolowa a fugit, spre a scăpa de tiranul ei. A fost prinsă şi era cât pe-aci să fie ucisă. Urmăritorii ei s'au mulţumit însă s'o bată până la sânge. Abia după un an a izbutit să fugă şi şi-a cumpărat un bilet de tren cu ajutorul bijuteriilor ascunse în cusătura hainelor. După şase luni Ana Iermolowa a ajuns fără nici un ban la Şangai, unde credea că va găsi câţiva cunoscuţi. Dar n'a mai găsit pe nimeni, a căzut într'o mizerie neagră, umbla nopţi întregi flămândă pe uliţele oraşului, până ce o prindea poliţia, ca a doua zi să-i dea drumul.

Ofer Anei Iermolowa a treia filă din carnetul de dans. Ana Iermolowa îmi povesteşte cum a fost angajată servitoare de un zaraf chinez. Fosta soţie de general a slujit la toate: a cărat apă, a spălat vase, a cusut rufe, a făcut ghetele cu vax şi spre uimirea mea, femeia a început să laude pe zaraful chinez care avusese o inimă generoasă. Zaraful n'a fost meschin, ea n'a fost chinuită niciodată, ci a fost totdeauna tratată cu politeţă, aşa cum n'ar fi fost niciodată tratată în Europa.

O poftesc pe Ana Iermolowa la masa cunoscuţilor mei şi ea începe din nou, parcă anume, să laude buna creştere şi extrema politeţă a zarafului chinez. Povesteşte despre el întâmplări mărunte, ciudăţenii, zicători pe care nu le-ar fi putut rosti mai bine nici un învăţat, nici un psiholog. Ajung la credinţa că Ana Iermolowa e una din acele puţine fiinţe care au isbutit să sfarme barierile dintre oamenii de rase diferite.

Când vorbeşte însufleţit, Ana Iermolowa pare o doamnă din lumea mare, şi ne face impresia că suntem în salonul ei din castelul din sudul Rusiei. Aşteptăm parcă să apară un lacheu, care să se încline în faţa stăpânii, şi să primească ordinele ei.

Un tânăr englez pune o întrebare banală:

— Femeia aceasta e nenorocită pentrucă a fost altădată bogată, onorată, puternică?

Răspund:

— Priveşte-o. E radioasă în timp ce vorbeşte, nici nu-şi dă seama unde se află...

Englezul dă din cap. Ii vin pe buze câteva întrebări:

— Ce e banul? Ce e norocul? Ce e fericirea?

Arunc din nou privirile pe acele soţii de ofiţeri şi funcţionari, clase decăzute, care pentru a-şi câştiga existenţa, sunt silite să danseze toată noaptea. Cum ar arăta chipurile lor voioase în ceasul când ar cădea din nou în mizerie?

Intreb pe Ana Iermolowa dacă vreuna din aceste emigrante, în momentele de disperare nu recurge la otravă sau pistol. Fosta soţie de general se supără şi mă fulgeră cu privirea — şi o împac oferindu-i restul filelor din carnetul de dans. Acum râde, căci patronul va fi mulţumit de ea şi mizeria din nou alungată, departe de frageda-i fiinţă.

Tânărul englez, care a cugetat o clipă încruntat, mă priveşte adânc:

— Hm... Poate că toate aceste femei sunt fericite că au căzut din rangul lor înnalt. Până aci cunosteau viaţa numai dintr'un punct de vedere, şi poate din punctul de vedere cel mai plicticos. Pe când acum, toate tainele sunt deschise în faţa ochilor lor..

Tânărul e mirat el însuşi că a pronunţat atâtea cuvinte fără întrerupere.

Cumpăr un urs de câlţi şi-l ofer solemn Anei Iermolowa, după ce i-am vârât ursului un dolar în gură.

După ce am plecat din localul de noapte, m'am aruncat într'un cărucior, la care se afla înhămat un golan chinez.

Pe dinainte-mi se desfăşoară miracolul nopţei în Şangai; luminile parcului de petreceri New World scânteie ca semnale de telegrafie fără fir. Mă încrucişez cu numeroase trăsuri, cărucioare, automobile. Din cartierul chinez s'au revărsat oameni în mulţime fantastică, sfărâmându-şi valurile de zgârie-norii oraşului europenizat şi invadat de musafirii din toate colţurile pământului.

In această prăpastie a căzut şi Ana Iermolowa, fosta soţie de general. Ea a devenit asemenea tuturor vagabonzilor şi artiştilor de stradă, cu care se amuză şi se joacă...

Şi multă vreme mi-a plutit pe dinaintea ochilor, chipul acelei femei ciudate.

A.

Figurile Ecranului

John Barrymore

DUPA UNII biografi, marele artist dela Warner", s'a născut într'un orăşel din apropierea Londrei. După alţii, John s'ar fi născut în America, iar fratele lui, Lionel, în Anglia. Se pare că această ultimă ipoteză e mai apropiată de adevăr. In orice caz, data precisă a naşterei este 15 Februarie 1882.

Ca fiu de artişti renumiţi, micul John *şi-a petrecut copilăria pe diversele scene ale Americei şi Angliei, — pe unde soarta îndruma trupa din care făceau parte părinţii săi. Desigur că debutul lui pe scenă se confundă cu prima încercare de a umbla în picioare, — ca orice copil de artişti.*

Iar mai târziu, când primele fire de mustaţă începură să-i mijească, îmbrăţişă definitiv meseria tatălui şi mamei sale, devenind un apreciat june-prim.

In cele din urmă, când producţia cinematografică americană se intensifică, marele artist de compoziţie, trebui să aleagă: scena sau ecranul. Or, cum cinematograful îi dădea putinţa de a fi aclamat peste tot John Barrymore *rămase definitiv un aprig slujitor al celei de a şaptea artă.*

Nu avem aci nici locul, nici spaţiul disponibil, pentru a arăta marile creaţii ale puternicului tragedian.

Unde mergem ?

TEATRUL CARABUŞ reprezintă superba revistă „In plin" de cunoscutul autor N. Kiriţescu.

PARCUL OTETELIŞANU şi-a deschis porţile cu „Rămâi la nevastă-ta". In ansamblu, *Maximilian.*

TEATRUL NOU: „Raiul pe pământ" comedie în trei acte cu Tantzy Cutava Barozzi, etc.

La TRIANON: Raquel Meller în „Nocturne", precum şi răsfăţata Carmen Boni în *„Mascarade d'amour".*

SELECTUL proectează o veselă producţie americană cu frumoasa *Clara Bow.*

CINEMA BOULEVARD PALACE reia minunata poveste de dragoste „Monumentul indian".

La SCALA, în grădina din calea Victoriei, ca şi la sală, se joacă „Lele cu scurteica verde" şi un frumos film.

Cinema REX proectează un admirabil film de senzaţie.

CAPITOL-UL reprezintă premiera „In ghiarele viţiului" cu Gina Mané şi Rudolf Klein Rogge în rolurile principale. Jurnalul Capitol cu ultimele noutăţi.

Poşta cinefililor

Harry-Roman. — 1) Francisca Bertini are aproape 40 de ani. 2) Lui Menjou îi puteţi scrie în l. franceză sau engleză. 3) Marcela Albani are 30 de ani.

JEAN JUGO. — Dorotheei Wieck îi poţi scrie prin „Ufa" Kochstrasse 6-7, Berlin S W, 68; iar pentru Jeny Jugo, pe adresa: Kurfürstendamm, 152, Berlin-Halensee.

Margareta. — In „Casa misterului" a apărut · Nicolas Koline, Iwan Mosjoukine, Charles Vanel, Héléne D'Arly şi Simone Vandry.

Gogu B. — Greta Garbo, c/o Metro-Goldwyn-studios, Culver City, Calif. Primeşte corespondenţa în l. daneză, franceză şi engleză.

Grigore Selianu. — 1) Unii artişti întrebuinţează glicerina iar alţii plâng cu adevărat. 2) Technica cinematografică permite ca în aceeaş scenă să apară acelaş artist de două şi chiar de trei ori. In cazul pe care mi-l semnalaţi, s'a acoperit jumătate din obiectiv, astfel că s'a imprimat pe peliculă primul rol al artistei, apoi s'a învârtit manivela în sens invers, s'a acoperit partea care s'a jucat şi s'a turnat cealaltă scenă. 3) Despre Laura la Plante s'a scris acum câteva numere. Are 24 de ani şi nu-i căsătorită.

Nicu Bazaramba. — 1) Iată adresele: La Jana c/o Universum. film, A. G. Kochstrasse, 6-7. S. W. 68, Berlin; Alice Terry, c/o Rex Ingram studio, Nisa: Bernhard Goetzke, Berlin-Woltersdorf, bei Erkner; Paul Wegener, Berlin No. 35, Am Karlsbad, 2. O parte din aceştia vă vor răspunde.

Luciano. — Nick-ul „d-tale" se numia Nicolae Prota. Eşti satisfăcută?

Ernestine Ioanovici.—1) Hary Halm nu-i căsătorit, este foarte gentil şi răspunde la scrisorile care-i sunt îndrumate pe adresa: Berlin Halensee, Westfaelischestrasse, 31 2) In curând vor apărea şi simpatiile dv. la „Figurile Ecranului. 3) Pola Negri filmează încă. Ii puteţi trimite fotografia, scriindu-i în l. franceză sau engleză, pe adresa: Pola Negri c/o Mon Ciné, 3, rue de Rocroy Paris (X-e).

Alfons di Guyano. — Eşti bun să-mi spui cine sunt aceste „artiste" Monica Butculesco şi Nyma Opresco, ale căror adrese vrei să le ştii?

Dandy M. — 1) Jack Trevor are 36 de ani, este de naţionalitate germană şi locueşte la Berlin C, 54, Sophienstrasse, 15 b. Soţia lui nu-i artistă. 2) Lissy Arna e de naţionalitate germană, are 25 de ani şi locueşte tot la Berlin W. 30, Lindauerstrasse, 9. 3) Aceşti doi artişti turnează pentru diferite case germane şi engleze. 4) Imry Raday c/o Mein Film, Mariachilferstrasse, 85 Wien VI. 5) Hans Stueve, Berlin-Friedenau, Ronnerbergstrasse, 5 a. 6) Claire Rommer are 25 de ani şi locueşte în Berlin-Schöneberg, Insbruckerstrasse, 21.

Harry Gilston: La aceste chestiuni, nu putem răspunde decât personal şi numai după ce vă vom putea cunoaşte adresa.

TITUS

A apărut:

Ocna desfrâului

Marea anchetă pe care colegul nostru de redacţie Dinu Dumbravă a făcut-o în lumea traficului de carne vie în Capitală întovărăşind razia serviciului sanitar municipal prin casele de toleranţă şi casele de întâlnire.

Volumul, bogat ilustrat, cuprinde revelaţiuni senzaţionale din viaţa Capitalei, dând la iveală amănunte documentare.

„Iama de sus şi cea de jos", „In Crucea de Piatră", „Traficanţii de carne vie", „O vizită în casa cu excelente relaţiuni", „Ciclul infamiei", „Intre casa de toleranţă şi casa de întâlnire", „Misterul d-nei H.", „Ce se poate afla când poliţia vorbeşte", „Din Voevozi în Campoduci", etc. etc., sunt o serie de capitole de un interes deosebit şi de un realism zguduitor, din „Ocna desfrâului".

Un volum cu coperta ilustrată în culori.

Numai 20 Lei

Către iubitori de radio

Cea mai recomandabilă broşură pentru începătorii în ale radiofoniei, pentru cei ce doresc să-şi cumpere un aparat ca şi pentru cei ce doresc să şi-l construiască, este „CĂLĂUZA RADIOFONISTULUI" ediţia II-a de curând apărută în editura revistei Radio-Român, Bul. Domniţei No. 3.

Această broşură cuprinde în cele 100 pagini ale sale peste 40 de scheme şi fotografii dând descrierea principalelor montaje standardizate, precum:

Montajul cu galenă, aparatele Schnell-Bourne cu 1, 2 sau 3 lămpi, montajul cu rezonanţa cu 4 lămpi renumitul A536, Ultradina Lacault etc. Apoi tot felul de prescripţii technice şi administrative, precum şi preţuri pentru feluite instalaţii.

Recomandăm tuturor „Călăuza Radiofonistului" care nu trebue să lipsească din biblioteca nici unui începător, cu atât mai mult cu cât costul ei este extrem de modest: lei 20 franco şi lei 30 recomandat.

Oameni fapte şi idei

Maiorul Seegrave, campionul mondial de viteză, a bătut şi o importantă cursă de bărci cu motor

Razele ultra-violete sunt întrebuinţate şi la stabilirea esenţelor de copaci.-

David Mc. Nitt (94 ani) cel mai bătrân cantonier de căi ferate

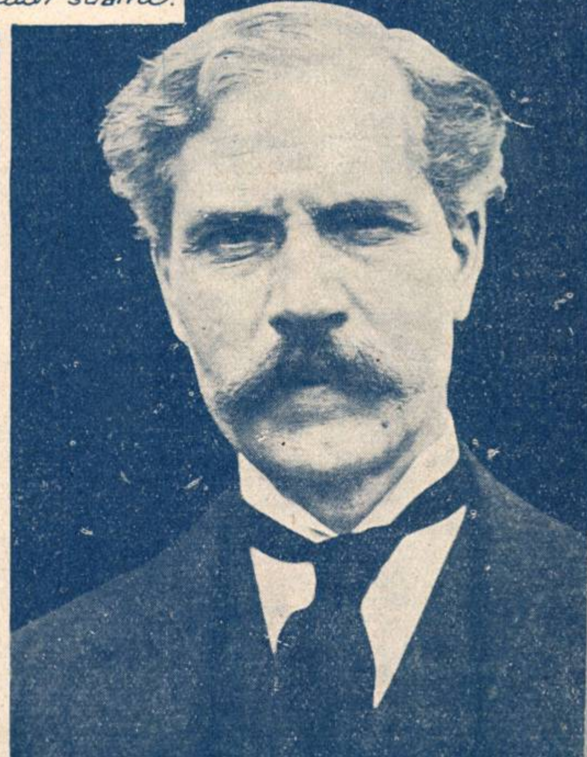

Stânga: Cea mai mica dansatoare din Europa
Dreapta: Dl. S. Eustatiu, celebrul criminolog din Lyon, un reorganizator al poliţiilor străine.

Colonelul Lindbergh s'a căsătorit cu D-ra Morrow, fiica ambasadorului american în Mexico.

Ramsay Macdonald, noul prim-ministru englez.

„Munca-mi este viaţa!“... ne spune D-ra Melania Juga „MISS MARAMUREŞ“

RAPIDUL, mă lasă în nouă ore la Oradea. Legătură imediată pentru Sighetul Marmaţiei, adică... peste 3 ore...

Când m'am înapoiat în gară, din citadela romano-catolică, am căutat din ochi „acceleratul“ ce urma să mă transporte până'n ţara de origine a lui Dragoş-Vodă, căci din mila Domnului nu mai pot suferi trenurile personale care opresc în fiecare haltă.

Mă aşteptam să găsesc o garnitură de lux, aşa cum se obişnueşte la trenurile din vechiul regat, recte Bucureşti, dar nu mică mi-a fost uimirea când mi s'a indicat un tren garat pe linia 4-a, compus dintr'un şir de harabale botezate cu titlul de vagoane de diverse clase. Trenul porneşte şi cum e şi natural, pornim şi noi cu el. Dar ce drum!!!

Până la Halmei, şeful de tren s'a simţit obligat să schimbe cu fiecare şef de staţie expresiuni de curtoazie şi în consecinţă şi

trenul a făcut mici pauze de câte 5 până la 30 minute în parcurs. In fine, trecem frontiera cehoslovacă cu grăniceri pe treptele vagoanelor, şi cu zeci de contrabandişti în compartimente.

Craia, Huszt, Tiaciova, Dragoş-Vodă, Sighet. Dela Dragoş-Vodă până la Sighet, suntem iar pe teritoriul românesc şi cum trenul ajunge la orele 11 jumătate noaptea, m'am simţit obligat ca tot creştinul să-mi caut un adăpost.

Asupra acestui amănunt nu mai insist...

Necunoscând adresa domnişoarei Juga, m'am prezentat a doua zi dimineaţa, la orele 11 la prefectura judeţului unde am fost servit cu cea mai mare politeţă. Până să ajung, însă, la şcoala unde d-sa funcţionează ca învăţătoare, cursul a fost închis şi ia-o pe duduca Melania, de unde nu-i.

Peste o oră o găsii în grădina casei sale, situată pe malul râului Tisa. De partea cealaltă a apei se vede în depărtare mânăstirea *Slatina*, pe teritoriul cehoslovac, unde sunt vestitele mine de sare.

— „Ertaţi-mă, domnişoară, că vă turbur siesta atât de necesară, dar deoarece sunteţi *„Miss“*, nu puteţi fi o-*miss*-ă din rândul celor semiobligate a ne face declaraţii“.

— *„Şi v'aţi deplasat dv. tocmai dela Bucureşti ?“.*

— „Drumul mi-a făcut plăcere domnişoară şi.....

...pentru c'am venit la Tissa,
vreau s'aud ce-mi spune *Miss*-a.“

— *„Şi eu fac versuri domnule, în orele libere. Dar, din păcate, am prea puţine, pentru a mă putea ocupa de poetică. Am citit toată poezia naţională, dela Eminescu până la Topârceanu, şi comparativ cu versurile străine pe care le-am cetit, versul românesc îmi face impresia, — atunci când e bun — a unei muzici duioase care încântă urechea“.*

— „Ce impresie v'a făcut concursul „REALITAŢII ILUSTRATE ?

— *„Minunată, Domnule. Alegerea mea ca „Miss Maramureş“ a fost o surpriză, chiar pentru mine însumi, care m'am prezentat în urma stăruinţelor familiei. Primirea care mi s'a făcut la Bucureşti, precum şi organizaţia concursului central, au fost admirabile. Balul celor mai frumoase fete din ţară, organizat în cel mai select salon al Bucureştilor,* „Cercul Militar“, *mi-a făcut cea mai profundă impresie. Iubesc revista dv. şi mi-ar lipsi ca un „ce“ absolut necesar, dacă n'aş citi-o în fiecare săptămână“.*

— „Ce proecte aveţi pentru viitor ?“

— *„Muncă, domnule, căci munca-mi este viaţa. Am părinţi săraci, suntem copii mulţi şi munca mi-a devenit o distracţie instinctivă şi necesară totodată. Trebue să depun câteva examene, pentru a putea intra ca institutoare la şcoala normală, căci intenţia mea este să împrăştii cât mai multă lumină, în jurul meu. Filosofez realitatea aşa cum este şi aşa cum o văd eu, şi cred că nu greşesc dacă afirm că un popor nu se poate ridica decât prin cultură“.*

— „Ce distracţii preferaţi ?“

— *„V'am mai spus că am timp prea puţin pentru distracţii, dar când se nimereşte câte odată, îmi plac sporturile, teatrul şi cinematograful“.*

— „Sunt informat domnişoară, că vă trageţi dintr'o familie cu vechi rădăcini în istoria neamului nostru“.

— *„Da, dar n'am făcut niciodată caz de aceasta. Actualul prefect al judeţului, d-l* Gavril Juga, *rudă cu familia noastră, este în posesiunea unui hrisov scris pe* „pchiele de câne“, *prin care Regele Ludovic cel mare al Ungariei întăreşte în secolul al XIV-lea, pe un strămoş al meu, cu titlul de* „Juga de Selişte“ *— o comună pe apa Tisei,* în *fundul Maramureşului — contând printre cei mai mari nobili ai vechei Ungarii.*

„Juga de Selişte, *era un nepot al Voevodului* Dragoş-Vodă, *ale cărui moşii erau în proprietatea sa. Numele familiei noastre este pomenit şi în câteva vechi hrisoave domneşti, aflate în arhivele statului la Bucureşti, iar unul din străbunicii mei, a comandat o legiune de voinici maramureşeni, în luptele lui Ştefan cel mare, contra turcilor“.*

Orele sunt înaintate. Blonda mea interlocutoare cată melancolică în apele Tisei, care se rostogolesc, tulburi, pe la picioarele noastre.

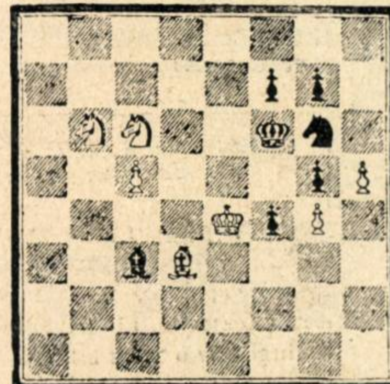
O privesc din nou şi mă întreb cum poate sălăşlui atâta energie şi dor de muncă, într'un corp atât de delicat...

...Şi figura ei, cu liniile clasice şi părul de culoarea spicelor coapte de grâu, mă urmăreşte tot drumul, spre Bucureşti...

Rubrica şahului

PROBLEMA No. 7

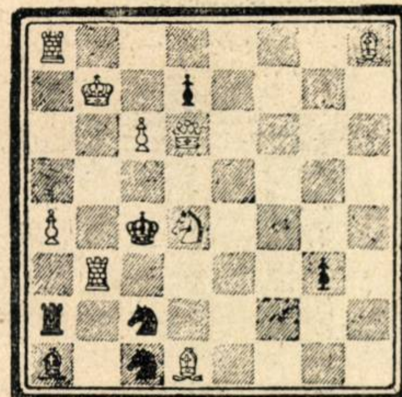
de **K. Renner**

Mat în 3 mişcări

PROBLEMA No. 8

de **G. Christoforatos**

Mat în 2 mişcări

* * *

Problema No. 6 de Gh. Christoforatos nefiind clară, poziţia e următoarea:

Alb. Ra4, Db8, Tg2 şi h5, Ce6, Na7 (6).

Negru. Ra6, Ce8 şi 12, pioni b7, g3, h6 (6).

Mat în 2 mutări.

* * *

Rubrica şahului n'are nici o legătură cu rubrica jocurilor, deci bonul de jocuri nu e necesar.

Corespondenţa se va trimite pe adresa revistei cu menţiunea „pentru şah“.

O idilă distrusă

O pagină din viața mea de John Gilbert

O VESTE sosită din America, ne informează că *John Gilbert* s'a căsătorit cu *Ina Clair*.

Confirmarea acestei știri o avem prin fotografia celor doi soți și a ceremoniei, pe care o publicăm mai jos.

Să sperăm că noua aleasă a inimii lui, va ști să-l înțeleagă mult mai bine decât fatala *Greta Garbo* cu care John era cât p'aci să se căsătoriască.

Cu ocazia aceasta, găsim necesar să publicăm destăinuirile făcute de însăș marele interpret, revistei americane „Photoplay" acum o lună, în privința legăturilor de dragoste ce-o avusese cu blonda suedeză.

OCHII MISTERIOȘI

„Am cunoscut-o într'una din minunatele zile ale lunei Iunie.

Mă plimbam, rătăcind, pe sub acoperișul studiourilor, când prietenul meu *Lars Hanson, îmi prezintă* pe viitoarea noastră parteneră din „*The Chair and the Devil*" (Carnea diabolică).

Tresării ca un om curentat.

Ii cuprinsei mâna și i-o sărutai cu multă sfiiciune, ceeace nu mi s'a întâmplat aproape niciodată în viață.

O simplă privire a ei îmi fu deajuns, ca să-mi îndrept ochii în jos sau aiurea.

Schimbarăm câteva cuvinte; vorbia engleza cât se poate de stricat, dar avea o grație și o dulceață în grai, în felul cum mișca buzele-i tremurătoare, care nu numai că te făceau să nu-i observi defectul pronunțării, ci din contră, te uimiau, te fascinau, chiar!

Prima noastră întrevedere, nu ținu decât zece minute.

Se făcuse ora mesii. Amețit, îmi luai „rămas bun" și după ce plecă, mă rezemai, dus pe gânduri, de colțul unui decor....

„Ah! Ochii ei misterioși!"

„ERAM SETOS DE VIAȚĂ..."

Am fost veșnic în goană după fericire și n'am ajuns-o nici pentru o clipă măcar.

Leatrice, prima mea soție n'a știut să mi-o ofere și m'a decepționat.

Dece?

Nu știu! Și, probabil, nici ea nu știe.

Aveam un dor fantastic de viață și nimic din juru-mi nu mi-l putuse potoli...

După trei zile, în care vreme nu mă gândisem decât, numai și numai, la Greta, o revăzui însfârșit.

Se urcă în mașina mea, cu care trebuia să pornesc împreună cu restul trupei — se turna „*The Chair and The Devil*" — pe plaja *Santa Monica*, unde Greta avea ca locuință, un minunat *bungalow*.

Călătorirăm din zori și până pe 'nserate printre cele mai frumoase peisagii din lume, unde — încadrate de falnicii palmieri și pictate par'că de însăși mâna Naturii, — decorurile alternau cu munții impunători.

Cotiturile obligau adesea pe Greta, să-și alipiască silueta ei suplă de mine și mărturisesc că mi-aș fi dat și-un an din viață chiar, dac'aș fi putut nimeri vre-o șosea în serpentină.

„MI-EȘTI DRAGĂ, GRETA"

Primele lumini ale *Santei Monica* începură să se iviască și după puțin, ne oprirăm în fața unei vile delicioase din Beverlay-Hills.

Coborîrăm și intrarăm împreună în casă, căci eram invitat de ea la dineu.

După dineu am trecut în salon, unde se încinse o discuție de interese generale și remarcai că *Greta* avea o concepție foarte profundă despre viață, cum n'o poate avea decât cineva cu o judecată sigură.

Se așeză în urmă la pian.

Fereastra era larg deschisă, lăsând să pătrundă înăuntru câteva ramuri înflorite din bogata coroană a unui portocal...

Totul din jurul meu, îmi era complice.

Parfumul îmbătător, care se împrăștiase în încăpere, umerii Gretei, tresăltarea degetelor ei fine, scânteierile lunei, ale cărei raze se scăldau în apa mării și moleșeala nopților californiene, treziră în mine simțiri, pe care nu bănuiam că le-aș mai fi putut avea.

Mă apropiai de ea și apucându-i mâna, îi șoptii:

— „Mi-ești dragă, Greta!..."

O privire a ochilor ei magnetici, o ridicare capricioasă de sprâncene și Greta continuă cu indiferență să depene acorduri minunate la pian.

„Temperament nordic" îmi spusei eu și plecai buimăcit și cu pași mărunți spre „Magic Hotel" unde locuiam de obicei, de câte ori veniam acolo.

ZILE GRELE

Zilele ce urmară, înseamnă ceva groaznic pentru mine.

Filmam de câtva timp împreună și, după cerințele scenariului, o sărutam adesea și-i simțiam cu nespusă înfrigurare, văpăile ce-i răspândeau buzele, și totuș, era atât de departe de mine!.....

Intr'o după amiază, însă, după un *picknick* făcut prin împrejurimile Hollywoodului, în cercul lui *Lors Hanson* cu soția, *Karl Dane* și *Sjöström*, îmi luai inima 'n dinți *și aruncând cărțile pe față, îi cerui să-mi acorde mâna.*

După o scurtă pauză, îmi replică:

— „Astăzi sunt departe încă de măritiș. Mâine poate nu! Mai întâi trebue să ne studiăm și mai presus de toate să căutăm să ne dăm seama dacă într'adevăr ne iubim."

Propunerea ei însemna pentru mine un pas gigantic spre progres și bine înțeles că acceptai solemn.

O CARTE CU FILELE NETĂIATE...

Fu de-ajuns s'o iau dimineața de-acasă și s'o duc la studio regulat doar de cinci ori, pentru ca ziarele să anunțe cu trâmbițări, că ne-am și logodit, iar gurile rele se întreceau în a proceda la intrigăriile de rigoare....

Dar zi cu zi, aripile visului meu se frângeau tot mai dureros.

Cu toată extrema mea indulgență și atenție, nu parveniam să ne înțelegem și constatai că pe cât era Greta de cumpănită în principii, pe atât era de capricioasă.

Caracterele noastre contrastau enorm.

S'a pregătit de cinci ori, pentru a ne duce la preot și de cinci ori a renunțat, ba pentru un nasture dela pantof, ba pentrucă rochia nu-i cădea bine în stânga, ba chiar pentru un... ac de gămălie!...

După trei luni de la pactul ce-l făcusem, ne aflam față 'n față, ca doi dușmani, cari se urăsc de moarte, dar totodată ca doi buni camarazi.

Neputând rămânea în situația dintâiu, am optat în urma unei convorbiri și după o matură chibzuială, pentru cea de-a doua, căci a fi continuat, însemna un teribil calvar pentru amândoi.

Astfel că așa zisa noastră „logodnă" cum o botezase presa, fu ruptă și asta nu s'ar fi întâmplat dacă Greta, căreea nu-i mai ascundeam nici cel mai mic colțișor al fibrelor inimii mele, — n'ar fi rămas până în cele din urmă, tot atât de închisă, de rece și de misterioasă, întocmai ca o carte cu filele netăiate sau ca o floare vrăjită, care nu-și deschide petalele de teamă să nu i se strice staminele.

Greta mă fascinase. Greta m'a lecuit, ceeace nu ne împiedică astăzi, să fim considerați ca și cei mai buni camarazi din lume și să strig totodată:

„Nu vă 'ndrăgostiți de femeile nordice! Pericol de moarte!"

Hollywood, Mai 1929.

JOHN GILBERT

Marele concurs fotografic al „REALITAȚII ILUSTRATE"

In dorința de a stimula activitatea fotografică a cititorilor săi, „REALITATEA ILUSTRATĂ" institue și anul acesta un concurs fotografic cu premii, pentru amatori.

In acest scop, invităm pe toți domnii amatori fotografi, să ne trimită fotografii luate în timpul vacanțelor de vară, ca peisagii, interioare naționale, vederi rurale, aspecte muntenești, peisagii marine, curiozități, picturi fotografice, grupuri interesante, etc. etc., care vor fi publicate săptămânal în câte o pagină sau două, cu indicația amatorilor cari ni le-au trimis. Rugăm totodată, a se menționa pe dosul fiecărei fotografii, localitatea unde a fost luată, subiectul și numele autorului.

Concursul se închide pe ziua de 15 Sept. 1929, fixându-se următoarele premii:

Premiul I: Lei 5.000.
Premiul II: Lei 3.000.
Premiul III: Lei 2.000.

Deasemenea se vor face mențiuni speciale, care vor fi publicate în revistă.

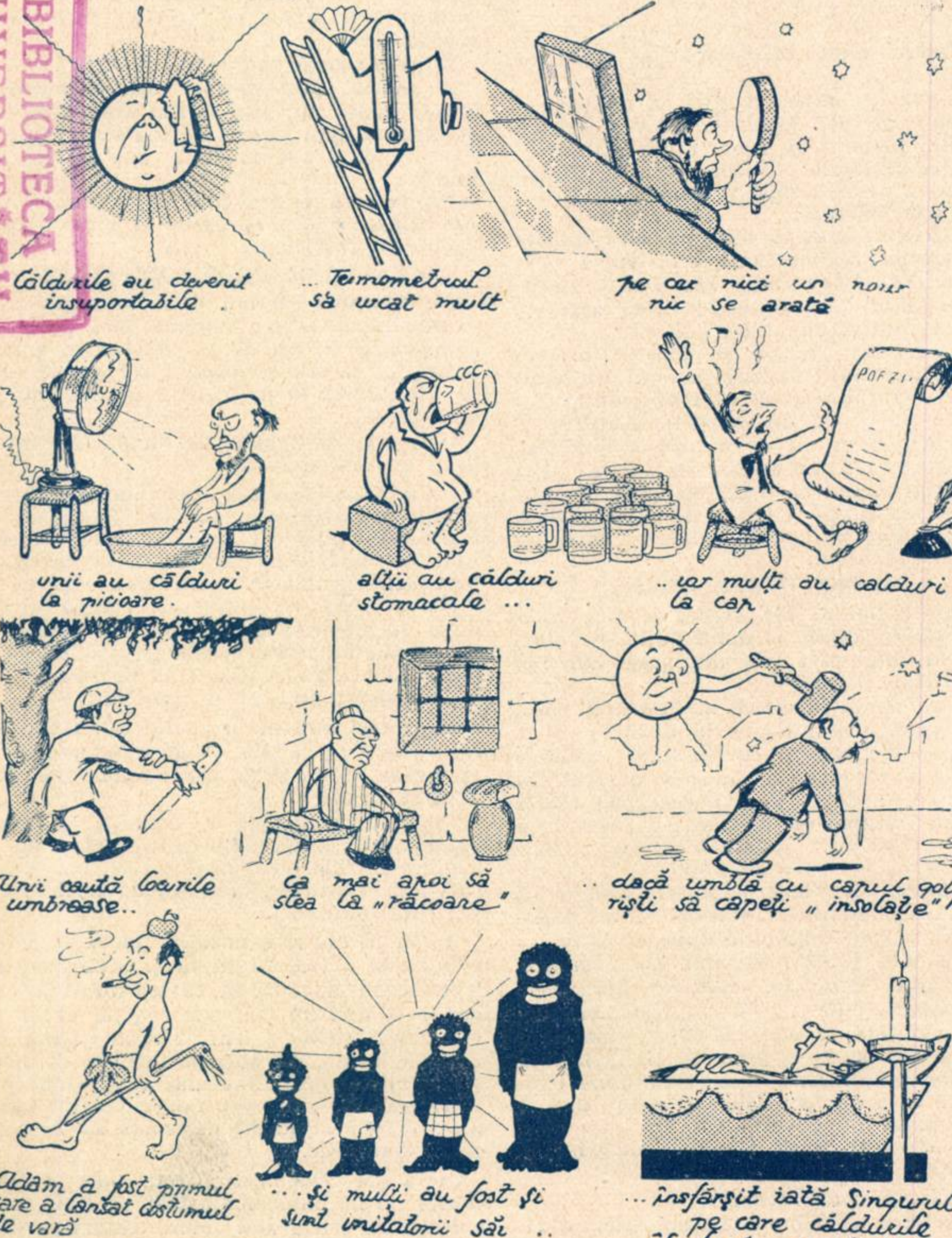
Ținem a atrage atențiunea cititorilor noștri, că înainte de publicare, toate fotografiile vor trece prin fața unui comitet alcătuit din specialiști, cari se vor pronunța asupra valorii lucrărilor.

Deci, amatori fotografi, la lucru!

creionul săptămânii

Luni Marţi Miercuri Joi Vineri Sâmbătă Duminică

Ufff! Căldurile! de A. PETRESCU

Prima alergare pe roata „Rhön” în România

Noul sport internaţional s'a manifestat pentru prima oară în România, la Corabia, jud. Romanaţi.

Maestrul mecanic Zachiu Ichim, orientându-se după clişeele şi informaţiile apărute în ziare şi reviste, a construit o asemenea roată.

După mici exerciţii, elevii şcoalei de meserii Corabia şi ostaşi din Detaş. Reg. I Grăniceri, au executat frumos şi cu preciziune acest sport. S'a constatat că se pot lua 12 km., pe oră cu ocoluri, în diverse direcţiuni. Publicul asistent a făcut o vie manifestare de simpatie, iniţiatorului. S'a hotărît construirea altor câtorva roţi, care vor servi la un concurs.

Pentru a stimula economia!

Iată noua serie de bancnote a 20 lei, pentru care plătim la simpla prezentare, câte lei 500 de fiecare.

A 8112—0065, F 8216—0584, T 8219—6126, Y 8198—0576, L 8215—0535, A 8207—0111, H 8135—0819, S. 8207—0818, W 8220—0729, W 8218—0512, L 8208—0512, R 8136—0042, B 8219—0429, I 8215—0890, Z 8188—0259, Z 8188—0260, F 8132—0073, R 8202—0858, J 8151—0050, D 8187—0720.

RUDYARD MULLTON

Procesul omului decapitat

O nouă aventură senzațională a celebrului detectiv GEX TREVOR

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Intr'un hotel din Viena se descoperă decapitat în camera 117, contele Alfred d'Arlon. *Autoritățile și detectivul* Trevor Gex, *încep cercetările.*

Trevor Gex susține că ucigașul ar fi un belgian, anume Peter Bruys, care este prins de poliție.

Apoi, încep desbaterile procesului.

I. : — Răspunde !... Dacă nu vrei să fi serios în fața Curții, va fi în dauna ta.

R. : — Domnule președinte, acum 42 de ani, am fost găsit, aruncat de mama, în magazia de mărfuri a unui vas de pirați fără pavilion. Cât timp am călătorit fără bilet, și în ce anume port a binevoit mama să mă îmbarce, nu s'a putut afla.

I. : — Ce profesiune ai ?

R. : — In prezent, asasin. Am fost păzitor de cirezi în pampasul sud-american, fakir la Maroc, profesor de box la New-York, îmblânzitor de șerpi la Calcuta, matelot pe vre-o zece vase, în fine... un aventurier.

I: — Recunoști că ești un aventurier și că nu ai nici o profesie?

R: — Da.... Sau că am prea multe....

Procurorul interveni:

— Rog onorata Curte să noteze declarația acuzatului, că e un fel de șarlatan.

Peter Bruys îi aruncă o privire senină; pe buze îi flutură un insesizabil zâmbet de ironie:

— Da, un fel de șarlatan. Am mâncat foc într'un circ și am înghițit reptile vii în altul, iar ca barman, într'o tavernă din Buenos Aires, jonglam cu paharele, spre marea desfătare a marinarilor și femeilor pierdute...

Președintele: — Destul. Curtea este luminată asupra profesiunei acuzatului. Acuzat, ai mai avut vreo condamnare până acum?

Acuzatul: — Da, câteva...

III

Interogatoriul continuă. Publicul, interesat, asculta cu atenție.

Președintele: — Ordonanța definitivă te acuză că în noaptea de 11 Septembrie ai asasinat pe contele Alfred d'Arlon. Recunoști că ești asasinul contelui d'Arlon ?

Acuzatul: — Recunosc.

Intrebare: — Expune Curții cum s'a desfășurat evenimentul.

Răspuns: — Foarte simplu. Am coborît din odaia mea dela etajul V, am intrat în camera contelui d'Arlon, i-am cerut banii, a scos revolverul și m'a amenințat. I-am smuls arma și am rupt-o în două. Ca să nu țipe, i-am înfipt navaja mea în gât și i-am tăiat beregata. Asta e toată afacerea.

I: — Recunoști, așa dar, că ai ucis pe contele d'Arlon, în scopul de a-l jefui?

R: — Recunosc.

I. : — Bănuiai că d'Arlon avea bani în cameră?

R: — Da. Știam precis. In aceiași zi îl urmărisem și-l văzusem cum a ridicat 2500 mărci germane dela *Banca Vienei.*

I: — Ordonanța definitivă te mai acuză că ai furat, în aceiași noapte, colierul contesei Diana de Lambert, care locuește în același hotel. Recunoști și acest furt?

R: — Nu.

I: — N'ai furat d-ta colierul?

R: — Nu.

In public se produse o rumoare.

Președintele insistă:

— Nu ai trimis d-ta, contesei, colierul înapoi printr'un comisionar ?

R: — Nu știu... Nu...

I: — Peter Bruys, ai mărturisit crima și furtul banilor contelui d'Arlon. Dece mărturisești aceste fapte mult mai grave și nu recunoști delictul mai mic, că ai furat colierul contesei de Lambert?

R: — Fiindcă nu l-am furat eu.

I: — Ai cunoscut dinainte pe aghiotantul și pe d-ra de onoare a prinților de Hallstadt?

R: — Nu.

I: — Atunci, de ce au încercat să te acopere, învinovățindu-se pe ei, de o crimă pe care n'au săvârșit-o?

R. : — Nu știu... Nevropați, țicniți...

I: — Ce ai făcut după săvârșirea crimei?

R: — M'am spălat în camera victimei, i-am luat portfeuille-ul și banii din valiză și am eșit pe coridor.

I: — Ai încuiat ușa cu cheia?

R: — Nu cred... N'am încuiat-o.

I: — Apoi?

R. — M'am spălat în camera victimei -am navaja și am plecat la Moulin Rouge.

I: — Dece n'ai încercat să fugi cu trenul?

R: — Ca să mă prindeți la graniță?

I: — De ce te-ai predat?

R: — Fiindcă nu m'ați putut prinde voi.

I: — Nu e un răspuns.

R: — Fiindcă m'a mustrat conștiința.

I: — N'ai aerul că te mustră conștiința.

R: — Nici d-ta n'ai aerul să vezi ce se petrece în sufletul oamenilor!

I: — Te rog să fii cuviincios. Pe contele d'Arlon l-ai cunoscut dinainte?

R. : — Nu, — din Viena.

I: — Ați fost deseori văzuți împreună, în ultimul timp...

R: — Il studiam: voiam să aflu dacă avea bani, și să-mi pregătesc astfel lovitura.

UN ACUZAT GRABIT

I.

După luarea interogatoriului, procurorul ceru cuvântul și spuse că, dat fiind faptul că acuzatul își recunoaște crima, acuzarea renunță la toți martorii săi, afară de unul singur: comisionarul care a fost trimis de Peter Bruys cu colierul, la contesa de Lambert. Această mărturie este necesară acuzării, ca să dovediască amănuntul, că tot Peter Bruys a furat și colierul contesei, deși neagă.

Comisionarul 74 fu introdus.

Președintele îl întrebă:

— In dimineața zilei de 12 Septembrie, un domn înalt ți-a dat un pachet, ca să-l duci la hotel, contesei Diana de Lambert?

— Da, răspunse comisionarul.

— Ai recunoaște pe acel domn, dacă l-ai vedea?

— Da. Avea o tăetură, o rană închisă pe obraz. E acesta! și arătă pe Peter Bruys, care nici nu clipi măcar.

Apoi, președintele se adresă acuzatului:

— Peter Bruys, continui să negi că ai furat colierul contesei de Lambert?

— Nu l-am furat eu.

— Onoratul juriu va aprecia, zise președintele. Apoi, adresându-se acuzatului, îl întrebă cu ce ocazie a căpătat rana cicatrizată din obraz.

Peter Bruys răspunse că a fost tăiat cu cuțitul la o încăerare, într'un bar din Buenos Aires.

— Acuzarea renunță, întrebă președintele și la martorul ei principal, detectivul Trevor Gex?

— Da, d-le președinte, răspunse procurorul; de altfel, martorul Trevor Gex nici nu a răspuns la apel. Cred că nu mai e nevoe să-l aducem.

II.

S'a trecut la ascultarea martorilor apărării.

— D. general Paul Bernard! răsună în sala de așteptare a martorilor, vocea ușierului.

Generalul Paul Bernard, drept, mlădios, în hainele civile croite cu eleganță, părea mult mai tânăr decât era. El înaintă până la bara martorilor și privi în ochi pe judecător.

Jură pe cruce că va spune tot adevărul.

Apariția generalului produse în sală un murmur admirativ.

Președintele sună clopoțelul și spuse cu severitate:

— Rog pe doamne să nu-și manifeste aci în mod sgomotos admirațiile!

Apoi, se adresă generalului:

— Domnule general, v'ați oferit ca martor al apărării. Aveți ceva să ne spuneți, pentru luminarea Curții, care, dealtfel, după mărturisirile făcute de acuzat, cred că este complet luminată?

— Domnule președinte, răspunse generalul Paul Bernard, am dorit să atrag atenția onoratei Curți, că d. Peter Bruys nu este capabil de o crimă atât de ordinară, cum i se impută.

— Dar, replică oarecum enervat președintele, și eu îmi permit să vă atrag atenția, că acuzatul a recunoscut că el a comis crima și că timpul nostru este prețios.

— Se poate, zise generalul Paul Bernard, dar viața unui om este mai prețioasă.

— In fine, ați cunoscut pe acuzat? întrebă președintele.

— Da, d-le preşedinte, am cunoscut pe Peter Bruys pe frontul din Belgia şi l-am reîntâlnit după mulţi ani în Argentina, la Buenos Aires. El mi-a făcut totdeauna o impresie excelentă. Dacă nu aş avea siguranţa că un om atât de cult, de generos şi de idealist, cum este acuzatul, nu a putut făptui crima de care este acuzat şi de care, nu ştiu în ce scop, se acuză, vă asigur că nu v'aşi fi răpit nici o clipă din preţiosul d-v timp. Dar am crezut că este de datoria mea, urmă generalul, să vă spun toate acestea. Altfel, conştiinţa mea ar fi rămas neîmpăcată.

— Dar, zise preşedintele, în declaraţia dv. nu aduceţi nici un fapt nou, care să atace concluziile de vinovăţie, puse de ordonanţa definitivă. Dv. opuneţi acelor concluzii bazate pe realităţi constatate, o simplă impresie şi o afirmaţie, pe care realitatea le contrazice. Noi am văzut aci că Peter Bruys a fost capabil de crima ce i se impută.

— D-le preşedinte, răspunse generalul Paul Bernard, eu nu cunosc toată viaţa lui Peter Bruys. L'am cunoscut în Argentina, unde poseda o mică fermă. El îşi câştiga cinstit viaţa acolo şi, după cum mi-a mărturisit atunci, voia...

Peter Bruys îl întrerupse violent:

— D-le preşedinte, mulţumesc d-lui general pentru apărarea ce-mi ia, dar e inutilă. Pierdem timpul zadarnic.

Preşedintele se încruntă la acuzat:

— Eşti oare atât de grăbit ca să te vezi condamnat? D-ta nu ai voe să întrerupi dezbaterile. D-le general, continuaţi...

— Spuneam, onorată Curte, urmă generalul, că la Buenos Aires, acum un an, acuzatul mi-a mărturisit intenţiile lui pacinice de a se însura şi că va face în acest scop un voiaj în Europa, unde spera să-şi reocupe catedra.

— Catedra? întrebară mai mulţi juraţi.

— Da, d-lor, zise generalul, Peter Bruys a fost înainte de războiu profesor de limbile orientale, şi nu este de loc un aventurier, un şarlatan şi un hoţ, după cum îi place să se acuze. Vă mai pot afirma cu preciziune, că Peter Bruys, în timpul războiului s'a luptat ca un erou, şi că cicatricea de pe obraz nu provine dela o încăerare într'un bar din Buenos-Aires, după cum acuzatul v'a arătat d-voastră, ci este o veche rană, făcută de o sabie duşmană, pe frontul din Belgia, unde Bruys a luptat sub ordinele mele.

O mare rumoare se ridică din public şi din băncile juraţilor.

— In ce scop credeţi, întrebă preşedintele, că Peter Bruys se acuză peste măsură?

— Nu ştiu, răspunse generalul. Poate ca să acopere pe adevăratul criminal.

— Domnilor, strigă atunci Peter Bruys, generalul Paul Bernard s'a simţit dator să apere pe un vechiu camarad de arme. Din nefericire, dovezile împotriva mea sunt atât de puternice, încât ar fi o copilărie să neg că eu sunt criminalul. Am ucis; pedepsiţi-mă; aceasta este datoria dv. La ce folos să-mi prelungiţi această agonie şi să întârziaţi în cercetarea unor amănunte, ce n'au nici o legătură cu crima? Am ucis, recunosc, aştept pedeapsa...

Preşedintele repezi un pumn viguros în masă:

— Tăcere!... Nu ţi-am dat cuvântul!... Pentru Dumnezeu, e prima oară în cariera mea, când întâlnesc un om atât de grăbit să se vadă condamnat! S'ar zice, acuzat, că ţi-e teamă să nu prelungim desbaterile, ca să nu se descopere anumite fapte. Ce tăinueşti? Nu cumva îţi recunoşti o crimă, şi în schimb tăinueşti altele? Sau poate, tăinueşti faptele altor persoane? Dece nu vorbeşti?

— D-le preşedinte, răspunse Bruys, am spus: am ucis, pedepsiţi-mă. Complici nu am... Eu nu tăinuesc; eu recunosc tot ceiace mi se impută...

LA CURTEA DIN HALLSTADT

I.

Clopoţelul preşedintelui impuse din nou tăcere. Preşedintele spuse:

— Vom continua cu ascultarea martorilor apărării.

Grefierul rosti numele celui de al doilea martor al apărării:

— Contesa Diana de Lambert.

Ca un ecou, acelaş nume se auzi pe coridor, strigat de uşier. Mormăitul vag al publicului, curios să vadă această martoră, reîncepu.

Contesa apăru. Era o doamnă elegantă, cam de 30 de ani, foarte zveltă, cu ochii mari, frumoşi. Avea un aer de distincţiune, de mândrie atenuată de blândeţea privirilor, ce păreau uneori grele de melancolie.

Contesa înaintă, înclină uşor capul cu graţie în faţa judecătorilor. Purta o rochie neagră de catifea, cu inele de blană la poale, la mâini şi la gât. Privirile bărbaţilor se opriră pe talia ei suplă, ale femeilor întârziară spre toca neagră, de un gust desăvârşit.

Fu pusă să jure.

Apoi, preşedintele spuse:

—Doamnă contesă, ca şi generalul Paul Bernard, v'aţi înscris din proprie iniţiativă, ca martoră în acest proces, cu intenţia de a veni în apărarea acuzatului Peter Bruys...

Ochii blânzi ai contesei priviră o clipă pe Peter Bruys, care sta drept, nemişcat, fără cea mai mică alterare a expresiei sale voluntare, ce lăsa o impresie de mare şi calmă energie. In schimb, privirile contesei străluciră ca de lacrimi şi vocea ei tremură uşor, de emoţie:

— Da, domnilor, doresc să apăr pe d. Bruys, fiindcă am convingerea că nu e vinovat şi că în toată această afacere se ascunde ceva. Am impresia, că însuş d. Bruys doreşte să rămână secret, ceeace instrucţia nu şi-a dat osteneala sau nu a voit să dea pe faţă.

— Doamnă contesă,—zise preşedintele, oarecum uimit de hotărîrea dârză, cu care această fiinţă slabă şi emoţionată, apăra pe un criminal de rând, — îmi permit să vă atrag atenţia că acuzatul şi-a mărturisit crima şi ordonanţa definitivă a judecătorului de instrucţie este atât de documentată şi precisă, în concluziile ei acuzatoare, încât nu cu impresii personale, ci numai cu fapte, s'ar mai putea veni în ajutorul acuzatului. Din dosar reese, contrar spuselor dv., că instrucţia şi-a făcut cu prisosinţă datoria. Acuzat, ai ceva de spus, ai vreo plângere de formulat împotriva modului cum s'a făcut instrucţia?

Peter Bruys zise hotărît:

— Sunt foarte mulţumit, de modul cum a procedat judecătorul de instrucţie.

— Vedeţi doamnă, urmă magistratul... In acea clipă, se ridică avocatul Myrbach, blondul apărător din oficiu al lui Bruys, care nu spusese nimic până atunci, şi zise:

— Onorată Curte, vă rog să-mi permiteţi să subliniez în treacăt un fapt: în cariera mea, am asistat, până acum, la sute de procese de acest fel. E însă pentru prima oară, când un acuzat se declară mulţumit de modul cum s'a făcut instrucţia. Acuzaţii, de obiceiu, nu se plâng contra instrucţiei, fiindcă judecătorii de instrucţie nu ar fi modele de corectitudine şi integritate morală, — aşa cum şi sunt la noi, — ci fiindcă, atacând instrucţia, acuzaţii au un argument în plus în favoarea lor şi o speranţă nouă că vor fi achitaţi. Din toată atitudinea de până acum a acuzatului, reese că Peter Bruys doreşte, ţine morţiş să fie condamnat! Vă rog, domnule preşedinte, să dispuneţi să se treacă în procesul verbal, că Peter Bruys este mulţumit de modul cum s'a făcut instrucţia şi cere să fie condamnat.

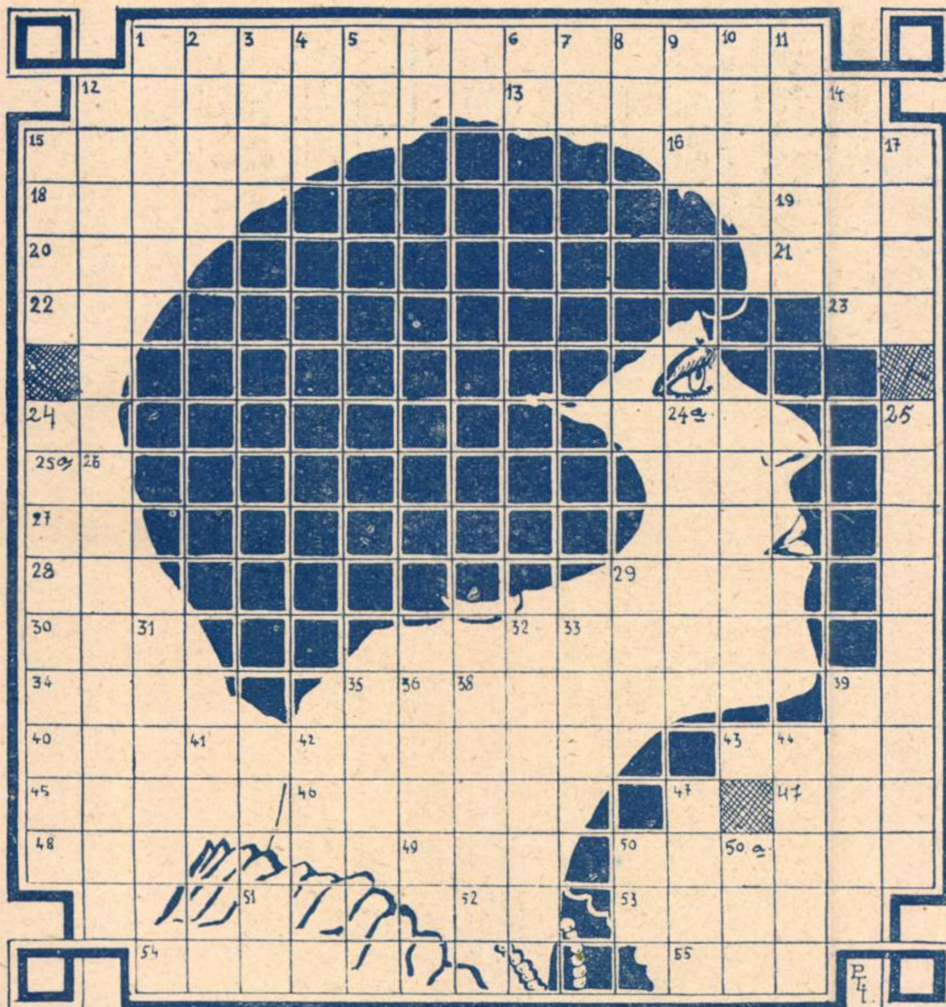
(Va urma)

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

Joc No. 1 (Cuvinte încrucişate) „MARIOARA VENTURA"

(15 puncte)

de *Petre Iliescu* — Focşani.

— ORIZONTAL: 1) Acţiunea de a juca o piesă de teatru. 12) Făceam prinsoare. 13) Muza poeziei lirice. 15) Poet liric grec. 16) Râu în Franţa. 18) Dans cu mişcări lente şi armonioase. 19) Nostalgie. 20) Oraş în Franţa. 21) Diviziune teatrală. 22) Conjuncţie. 23) Interjecţie. 24) Oraş în Franţa. 25) Pronume. 27) Pronume. 28) Salutare (fam.) 20) Unul din judecătorii israeliţi. 30) Râu în România. 32) Doctor ebreu care a făcut prima redacţiune a Bibliei. 34) Frunte (fig.). 35) Concentrată. 39) Posedă. 40) Veşnicia. 43) Suflare. 45) Titlu de respect. 46) Oraş în Spania. 47) Rege în Iuda. 48) Soartă (fig.). 49) Porţiunea unei circonferinţe. 50) Pumnal. 52) Negaţie. 53) Drum subteran. 54) Desfătare (fig.). 55) Reuşesc.

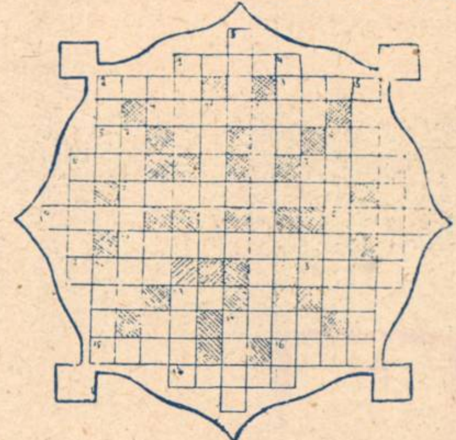
VERTICAL: 1) Vase sacre. 2) Erezie. 3) Papă. 4) Zeu egiptean. 5) Individualitate (filoz). 6) Pronume. 7) Pronume. 9) Urzesc (fig.). 8) Pronume (inv.). 10) Interjecţie 11) Ştrofă în cântecul grec. 12) Mare poet comic roman. 14) Numele a două personagii din V. Testament. 15) Râu în Normandia. 17) Măestrie. 24) Muza tragediei, 24 a) Artist. 25) Expus la mare pericol. 26) Onestitate. 29) Nume femenin. 31) Coadă lungă de rochie. 32) Mare artist şi violonist român. 33) Exista. 35) Fire. 36) Patrie. 38) Veşnic. 39) Cea mai mică şi mai frumoasă dintre pasări. 41) Zeu. 42) Personagiu fictiv. 44) Piesă de teatru cu jocuri şi pantomime. 47) Putred de bogat (fig.). 50) Interjecţie. 50 a) Fiica lui Cadmus 51) Afluent de-a-dreapta Trotuşului.

(N. R. — *Incrucişarea aparţine d-lui N. Gh. Popescu. R.-Vâlcea).*

Joc No. 2 (Cuvinte încrucişate)

(10 puncte)

de *A. M. Vaida.*-Cluj

ORIZONTAL: 1) Nume femenin. 2) Port în Italia. 3) Capitală în Europa. 4) Provincie în Italia. 5) Notă muzicală. 6) Diferenţă fizică între mascul şi femenin. 7) Sgârcit. 8) Renumit maestru italian. 9) Formaţie geografică. 10) Mareşal italian (mort). 11) Celebru bandit italian. 12) Vulcan în Europa. 13) Sală festivă. 14) Casă de flori. 15) Nume femenin. 16) Capitală în Europa. 17) Mare istoric român.

VERTICAL: 1) Scurt de vedere. 2) Băutură alcoolică. 3) Nume femenin. 4) Râu în Italia. 5) Operă de Verdi. 6) Planetă. 7) Elevă ce stă acasă. 8) Titlul unui cunoscut lied al lui Schumann. 8) Poet latin. 10) Parte dintr'un vehicul. 11) Nume de bărbat. 12) Vită cornută. 13) Băutură. 14) Popor slav. 15) Celebru compozitor spaniol.

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Iulie corent. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 24, 25, 26 şi 27, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Iulie 1929.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 7 Etg. II
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	**Lei 350**
Pe o jumătate de an	**„ 180**
Pe trei luni	**„ 95**
PENTRU STRĂINĂTATE	
Pentru America	**„ 600**
Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia	**„ 500**

REALITATEA
ilustrată

O lovitură precisă!
(DOROTHY SEBASTIAN, artista de cinematograf, jucând golf pe plaja din Miami)

Photo „M. G. M."

Atelierele „Adeverul" S. A.

ANUL III. — No. 26 — 22 IUNIE 1929 24 PAGINI APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată

MISS UNIVERSUM 1929

a fost proclamată D-ra LIESL GOLDARBEITER — „Miss Austria" — la concursul internațional de frumusețe din Galveston

PREȚUL 8 LEI

Jocul hazardului

Un servitor din Iaşi a devenit peste noapte milionar. Avea o rudă, nu în America, patria rudelor, care mor şi care lasă moştenitori la noi, ci în Turcia.

Unchiul din America şi-a strămutat, prin urmare, domiciliul mai aproape de noi, — prilej să ne trecem neamurile în revistă şi să vedem dacă nu se găseşte vreunul şi 'n ţara lui Kemal.

Oricum, servitorul din Iaşi posedă astăzi treizeci de milioane. Se cuvine să-i transmitem condoleanţe, deoarece, de-acum încolo, tihna şi fericirea-i s'au dus pe apa gârlei.

Moştenitori peste noapte au fost şi vor mai fi. Dar niciunul n'a ajuns bine.

Unul, — ziarele au amintit la timp, — în momentul când i s'a comunicat vestea că e milionar, a înebunit. Altul a suferit un atac de cord şi, bine înţeles, a murit. Al treilea s'a apucat să facă datorii în contul moştenirii pe care urma s'o încaseze şi după ce s'a înglodat până 'n gât, a făcut constatarea că fusese victima unei farse.

Cum a scăpat de datorii, nu ştim.

Dar, în ipoteza că n'ajungem nici la balamuc şi nici la cimitir, în ipoteza că un sinistru tip nu ne arde o păcăleală, ce-aţi face şi ce-am face când ne-am trezi multimilionari?

Oameni cumsecade, e cert, nu am mai fi. Şi nici chiar fericiţi. Tot ce vine prea târziu şi tot ce e prea mult, constitue prilej de regrete şi de bătăi de cap.

Să ne scuipăm în sân...

Se spune că viaţa este o loterie, că, adică, fiecare vine pe lume cu norocul sau cu ghinioanele lui. Exact. Şi-ar mai trebui să se spună că loteria aceasta însemnează o mare păcăleală deoarece, în urnă, se găsesc mai mult bilete necâştigătoare.

Se spune că şi căsătoria este o loterie. Dacă ai noroc, faci o partidă bună, dacă nu, — îţi rămâne să faci reflexii pe tema norocului altora şi pe-a ghinionului tău.

Iată, însă, că într'o localitate din Argentina căsătoria însemnează loterie la propriu. Gospodarii au constatat că menajurile nu erau fericite acolo şi nefiind extremişti, nu s'au gândit la desfiinţarea instituţiei căsătoriei ci la aşezarea ei pe alte baze.

Căsătoriile se vor contracta, de-acum încolo, cu ajutorul loteriei. In urnă vor fi introduse numele tuturor fetelor şi femeilor candidate la măritiş. Celibatarul va scoate un bilet din urnă şi va fi dator apoi să se însoare cu persoana numelui ce i-a căzut în palmă.

Lungă, scurtă, slabă, grasă, blondă sau brună, blândă ca un înger ori dată dracului, frumoasă ori boccie, — s'a curăţat: va trebui s'o ia.

Am mai spus doar: fiecare cu norocul sau cu ghinioanele lui.

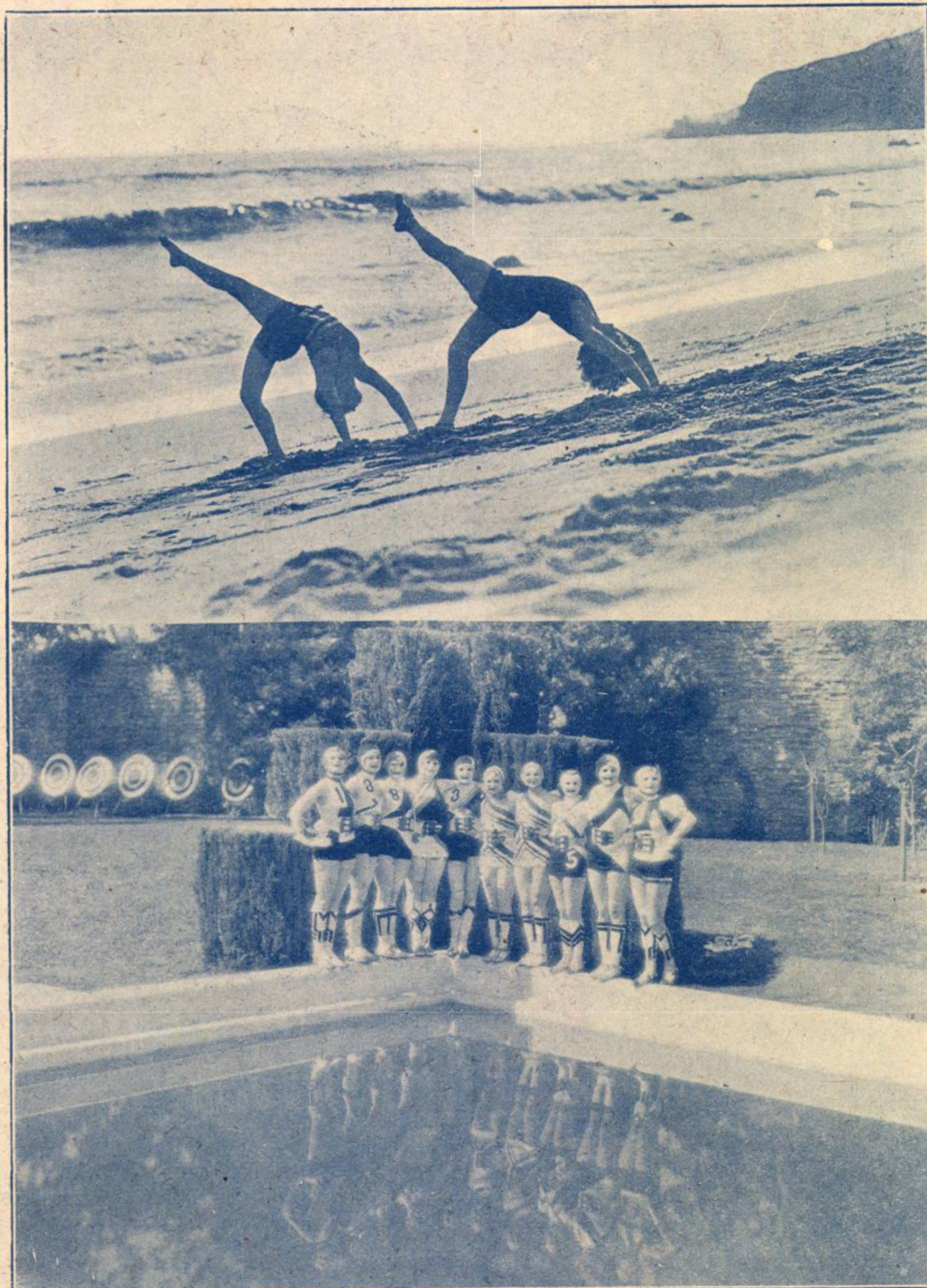
In definitiv, tragedia e deplasată. Par'că altminteri, legându-ţi viaţa aşa cum oamenii şi-au legat-o şi şi-o mai leagă, poţi avea certitudinea că ai apucat de picior pe Dumnezeu, iar nu pe Belzebut? Cine îţi spune că frumoasa de astăzi nu va fi mâine muma pădurii şi că angelica făptură, contopire de vis şi poezie, nu-i în realitate o zgripţoroaică?

Deoarece nu ai încotro, te resemnezi mustrându-te: autorul nefericirii tale ai fost tu în persoană.

Loteria din Argentina te scuteşte însă, de prilejul de-a-ţi mai face mustrări. Nu eşti vinovat tu că numărul pe care l-ai scos din urnă e un număr infam. E norocul. Sau, mai bine zis, nenorocul.

ION PAS

Când vin căldurile...

La mare, ca şi în bazin

Cât valorează o mărturie

IN FAŢA unui tribunal englez compăreau trei indivizi acuzaţi de-a fi comis o spargere la o tutungerie din acel oraş. Proprietarul tutungeriei, chemat ca martor, declară că recunoaşte într'unul din acuzaţi, pe un cumpărător, care cu trei luni înainte, în preziua spargerei, cumpărase la el tutun.

A doua zi, — căci procesul a durat trei zile — avocatul apărării întrebă pe martor, dacă recunoaşte în publicul din sală, vre-o persoană, care cu o zi înainte fusese la el în magazin.

Martorul negă. Avocatul apărării îi spuse:

— „Prin urmare, nu vă amintiţi că aseară, pe când eraţi singur în magazin, eu am cumpărat pentru patru şilingi tutun de pipă? Cum susţineţi atunci că puteţi recunoaşte un client care a intrat în magazinul d-tră, acum trei luni"?

Cei trei acuzaţi au fost achitaţi din lipsă de dovezi.

Cauza

INTR'O SOCIETATE, Werner Krauss este proslăvit de o doamnă, mare amatoare de filme.

— „Iţi aminteşti, domnule Krauss, cum într'o scenă odată, ai exprimat o adâncă durere sufletească,... par'că umbra unui nor trecea peste figura d-tale.... este într'adevăr artă, aşa ceva...

— „Da, îmi amintesc", răspunse Krauss rece, „în scena aceea purtam ghete noui, care mă strângeau al dracului".

Zero

INTR'UN varieteu, un artist deslega problemele, cele mai complicate de aritmetică, cu o uşurinţă uimitoare.

La sfârşit, rugă publicul, să-i pue câteva chestiuni mai grele, spre rezolvare.

Un domn, care vroia să fie glumeţ cu tot dinadinsul, întrebă cât fac 8×9.

— „Dacă te aşezi şi d-ta alături, fac 720!" fu răspunsul prompt al artistului.

Prima lor dragoste

O anchetă a „Realităţii Ilustrate"

AVEAM 9 ani şi iubiam pe profesorul meu mai presus de orice. Dece, nu ştiam nici eu, în orice caz trebue să fi avut un gust foarte bizar, căci domnul Imhoff nu era frumos dar avea o faţă sănătoasă, grasă şi rotundă, ba chiar şi o burtă respectabilă. Mâinile sale erau atât de albe şi de netede cu mici gropiţe, cum nu le întâlneşti decât la copii mici. Probabil că ele îmi plăceau mie atât de mult. Când urcam scara în urma lui, îmi rezemam mâna pe balustradă în aceleaşi locuri în care cu o clipă înainte îşi rezemase el mâna. De câte ori îmi spunea o vorbă frumoasă eram nespus de fericită.

Odată, — împliniam în aceea zi 10 ani, — şi-l desemnasem pe dânsul în chip de lună plină, — i-am făcut o vizită, cu gândul să-i ofer „pictura mea". O doamnă tânără şi foarte drăguţă îmi deschise uşa şi mă conduse într'o cameră, îmi oferi un măr şi-mi spuse :

— „Aşteaptă un moment, soţul meu vine numaidecât".

Ce, avea nevastă ?

Şedeam toţi trei la masă şi beam cafea. Pe masă era o farfurie mare cu cozonac. N'aveam poftă să ating nimic, pentru că ştiam că toate erau preparate de dânsa. Vroiam cu tot dinadinsul să aflu dacă d-l Imhoff mă iubeşte pe mine mai mult decât pe soţia lui şi crezând că voi putea să-l cuceresc cu poza, o despachetai şi i-o prezentai.

— „Vei deveni o mare artistă, dacă vei urma cu sârguinţă mai departe", îmi spuse ei serios.

Ea însă, nesuferita femee, râdea şi din cauza aceasta n'am mai putut'o suferi deloc şi m'am supărat şi pe profesor.

CAMILLA HORN

PRIMA *dragoste a fost foarte nostimă... El era prieten al tatălui meu, un bărbat frumos cu o mustaţă a la împăratul Wilhelm. Abia când s'a însurat, mi-am dat seama, cât de mult îl iubiam. Pe soţia sa, „mătuşa cea urâtă", cum o numiam noi, nici n'am vrut s'o văd. Aveam 4 ani dar îi făceam scene de*

gelozie în toată puterea cuvântului. Nu eram fericită şi mulţumită decât atunci, când unchiul mă lua pe umeri sau când cosea rochiţe pentru păpuşile mele. Atunci şedeam în faţa maşinei de cusut şi-l contemplam pe el, divinul. Cât era de frumos !...

HENNY PORTEN

INTREBAREA în sine este cam indiscretă — dar cred că un răspuns ar fi şi mai indiscret.

OSSI OSWALDA

ALEASA *inimei mele era Zoe, fiica şefului de gară din Prato. O sărutam cu atâta ardoare, încât într'o zi i s'au umflat buzele şi a trebuit să povestiască acasă că a mâncat prea multe mure necoapte.*

Intr'o zi mă întrebă Giovanetti :

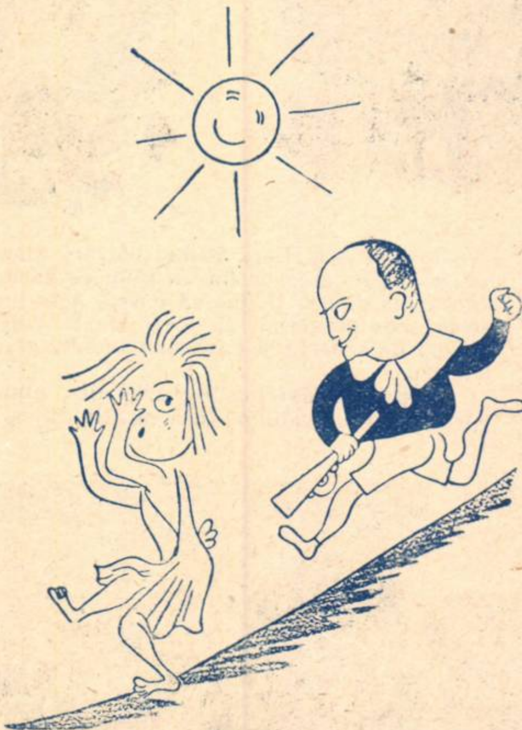
— „Zoe a fost într'adevăr prima ta dragoste ?"

Şi răspunsul meu sună astfel :

— „Eu am iubit totdeauna şi niciodată pentru prima oară".

GABRIELLE d'ANUNZIO

IUBIAM pentru prima oară la vârsta de 10 ani. Ea era o ţărăncuţă din Predappio, şi eu o urmăriam peste tot unde se ducea. Intr'o zi, ea observă că eu o urmam pas cu pas şi o luă la goană la vale. Eu am fu-

git după dânsa, însă când frumoasa fetiţă s'a oprit şi încremenită de spaimă mă privia ca hipnotizată, eu am început să râd cu hohote. Eram vindecat !

MUSSOLINI

PRIMA mea dragoste n'a fost o milionară engleză, ci fata unui portar din Bologna.

Portarul palazzului nostru avea o fetiţă foarte drăguţă, şi aceasta era bine înţeles amorezată de liceenii dela etajul al treilea, înspre care îşi îndrepta regulat frumoşii ei ochi negri. Urmarea a fost că eu şi mica Enricheta ne întâlniam, de câte ori părăsia portarul casa. Enricheta îmi dădea semnalul, mutând o colivie cu un sticlete dintr'un loc al curţii în altul. Intr'o zi însă, domnul portar se întoarse acasă pe neaşteptate şi cu el veni şi nenorocirea. Bietul sticlete a trebuit să ispăşiască pentru noi amorezaţii, şi a dispărut pentru vecie. Bănuiesc că în tigaia familiei portarului.

MARCONI

ERAM *copil încă, atunci când am pătruns pe poarta principală în domeniul iubirii. O femee nu prea tânără se amorezase de mine, o „veccea gallina", o găină bătrână, cum sunt numite astfel de femei la noi în Italia. Ea era prea grasă şi de câte ori trecea pe stradă, prietenii mei îmi spuneau în bătae de joc :*

— „Uite că trece contrabasul".

De atuncea nu mai pot suferi contrabasul şi din cauza aceasta sunt atât de sever cu acest instrument, în orchestraţiile mele.

TOSCANINI
directorul „*Scalei*" din Milano

AŢI FOST *atât de drăguţ să mă întrebaţi de prima mea dragoste. Din păcate, sau cum este natural, soţul meu răsfoeşte regulat „REALITATEA ILUSTRATA", şi la urma urmei nu veţi pretinde dela mine să retractez tocmai prin revista dv. un lucru de care ani de zile m'am străduit să-l conving:*

Prima mea dragoste a fost, este şi rămâne — el.

MARIE CORDA

Anecdote despre scriitori

Este un obicei prost al tuturor gazetarilor, să caute a afla cât mai multe noutăţi dela scriitorii şi poeţii cunoscuţi, şi de câte ori aceştia din urmă nimeresc în calea reporterilor, sunt supuşi unui amănunţit interogatoriu.

Alexandru Dumas nu s'a bucurat de o soartă mai bună.

Intr'o zi, un reporter îi puse pentru a douăzecea oară următoarea întrebare :

— „Spune-mi, Maestre, cu ce te ocupi în momentul de faţă ?"

— „In acest moment îmi creşte barba", răspunse calm Dumas.

PERIUŢELE, ERAU PRIETENII SAI

Mai rar a existat poet, care să fi afişat o mândrie şi o îngâmfare ca a lui Victor Hugo. *Periuţele*, erau prietenii săi.

Intr'o zi Leconte de l'Isle vizită pe „Principele Poeţilor".

Hugo se preumbla în grădina casei sale cu o atitudine de semizeu şi din când în când privia cerul albastru.

— „N'ai să poţi bănui la ce mă gândiam în clipa aceasta". Cu aceste cuvinte îl întâmpină el pe autorul „*Marseillaisei*"-ei.

— „Probabil la vre-o nouă operă, maestre"

— „Ba deloc, mă gândiam la ce aş spune, dacă vreodată m'aş afla în faţa lui Dumnezeu".

— „E foarte simplu", răspunse de l'Isle, „îi vei spune: Ce mai faci, Colega?"

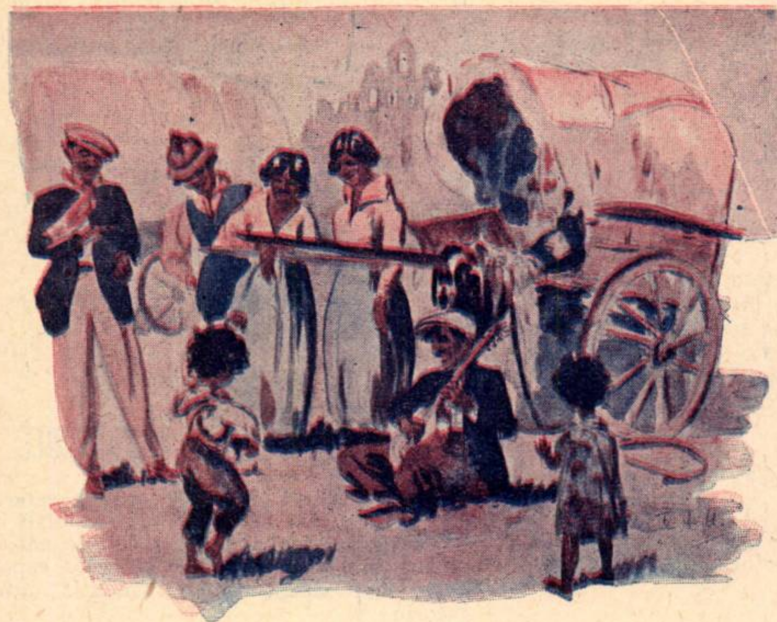
Sărbătoare a ţiganilor

SE POVESTEŞTE în bătrâna Provence, cum că după răstignire, Maria Magdalena, Martha şi Lazăr, cu servitoarea lor egipteană Sara, au fugit de persecuţii într'o mică barcă, cu care, după ce au rătăcit mult timp pe mare, au atins coasta scăldată de soare din Camargue, unde se află astăzi satul „Les Saintes Maries de la Mer".

De multe secole, ţiganii vin în procesiune în fiecare an, în această localitate. Din fiecare ţară din Europa, vin să aducă prinosul lor de omagiu patroanei lor, Sfintei Sara Egipteana, ale cărei oseminte sunt păstrate în capelă. Copiii născuţi în tot timpul anului, sunt botezaţi cu ocazia acestei serbări şi pe vremuri era chiar obiceiul să se aleagă o regină a ţiganilor.

Drumul dela Arles până la Sainte Marie e pustiu şi şerpueşte printre mlaştini şi bălţi. La Camargue este regiunea cea mai fertilă a Franţei, dar şi cea mai întinsă păşune. Din când în când vedem în mijlocul câmpului renumiţii păzitori de tauri, călărind pe cai negri, mărunţi.

Aproape de Avignon, am întâlnit primele convoiuri de ţigani care se îndreptau spre locul serbărilor, iar la intrarea micului sătuleţ, am găsit o mulţime imensă de vagabonzi cu faţa ca tăciunele. Şi-au instalat lagărul pe un islaz, pe care vedem căruţe de tot felul, vopsite roşu, albastru şi verde;

multe din ele au ferestre şi uşi, altele nu sunt decât acoperite cu pânză.

Localitatea este o simfonie de culori, care nu diferă mult de un lagăr de indieni americani. Singura stradă a satului acesta de pescari, adăposteşte şi capela, care este jumătate dulap, jumătate fortăreaţă. Tocmai se oficia serviciul divin. Tinda bisericii era plină de lume. In faţa altarului, ea ia forma prorei unui vapor antic şi două scări înguste de piatră duc spre criptă.

Osemintele Sfintei Sara sunt păstrate într'o cameră întunecoasă, iar statuia ei este atât de înnegrită de vreme, încât este imposibil să-ţi dai seama din ce este făcută. Câteva sute de lumânări de ceară ard în faţa ei, şi lumina lor se reflectează pe feţele bronzate ale ţiganilor. Aceştia înaintează încet, pentru ca să atingă cu degetul osemintele păstrate într'un sicriu de sticlă. Copiii sunt purtaţi pe braţe de mamele lor sau de fraţii

şi surorile mai vârstnice, iar bărbaţii ajută pe bătrâni să coboare şi să urce scara.

Cucernicia lor, este de o mare simplicitate. Nu este un cortegiu ostentativ, care să amuze pe turişti. Aceşti copii ai munţilor şi ai drumurilor au venit să se roage şi nici nu iau parte la serbarea din stradă, care are loc în acelaş timp.

Pe câmp s'au aprins focurile şi oalele au fost puse la fiert. Femei bătrâne stau şi păzesc mâncarea pe foc în timp ce bărbaţii deshamă caii şi îi duc să pască. Aşternutul este scos la aerisit şi cele mai variate feluri de scoarţe şi cuverturi îmbată ochiul nostru.

Ne preumblăm nestingheriţi de nimeni prin lagărul ţiganilor, însă în atitudinea lor faţă de noi, este un fel de mândrie dispreţuitoare. Numai copiii fac gălăgie cerşind. Sunt, oare, atât de fericiţi, aceşti copii murdari şi zdrenţăroşi, crescuţi în libertate, sau mai bine zis sălbătăcie? N'am auzit nici un plânset şi nici o vorbă aspră. Ei aleargă şi se joacă, par'că ar fi nişte pui de animale sălbatice şi se întorc la căruţa lor numai pentru ca să mănânce şi să doarmă. Vreau să intru în vorbă cu o ţigancă bătrână, însă ea protestează cu vehemenţă şi cu toate că în pantomimă îi arăt că intenţiile mele sunt cât se poate de bune, trebue să plec mai departe şi cine ştie dacă nu chiar însoţit de o înjurătură.

Lângă o căruţă, un bărbat şade pe jos şi cântă din ghitară. Două fete în bluze colorate, şed rezemate de un copac şi ascultă. Este o arie plângătoare, din Andaluzia, plină de soarele dar şi de grijile şi nostalgia acestei vieţi nomade pe care o duc ei. Dar de odată ţiganul atacă o melodie cu un ritm drăcesc, iar doi copilaşi, stimulaţi de acest tempo, încep să danseze. Picioarele lor par'că alunecă pe iarba verde a câmpiei. Un alt băiat, cu aer de „Don Juan" încurajează pe dansatori cu strigăte, chiote şi bătăi din palme. Fetele bat deasemenea tactul iar picioruşele se mişcă din ce în ce mai repede.

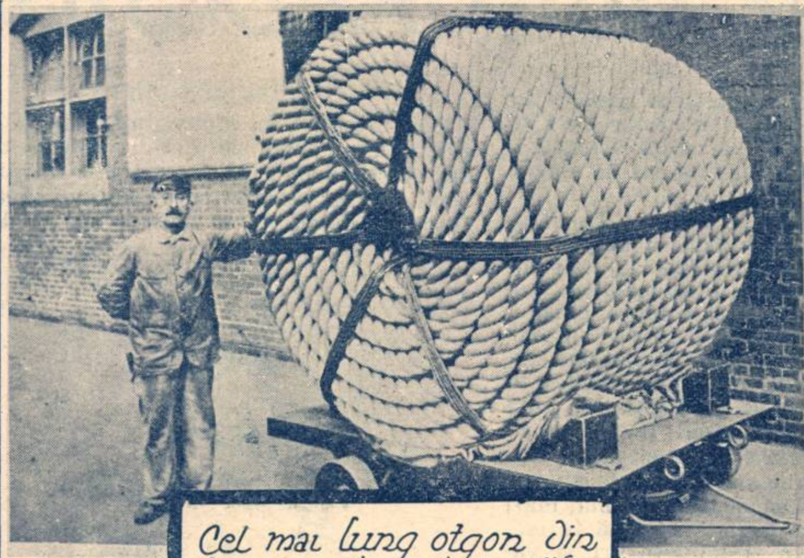
Puţin mai departe, o femee tânără, îmbrăcată în gris şi verde şade pe iarbă; cu o mână îşi leagănă copilul iar cu cealaltă ţine un mic peştişor roşu, pe care îl frige la foc. Păru-i negru este despărţit la mijloc şi strâns într'un nod pe ceafă, în timp ce un cârlionţ obraznic îi împodobeşte fruntea bronzată şi deschide astfel profilul ei de o distincţie rară. Pare să aibă o serenitate căpătată dela singurătatea pădurilor şi a munţilor.

Ne-am apropiat de dânsa, admirându-i graţia şi mlădierea mişcărilor. Din când în

(Continuarea în pag. 6-a).

Curiozități

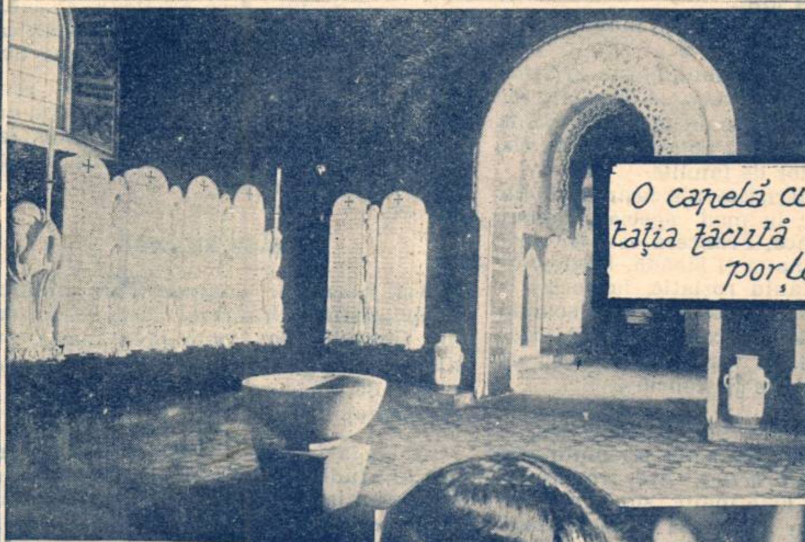
Cel mai lung otgon din lume, măsoară un Kilometru

Cel mai inalt „zgârie nori" din New-York

O trapă fixată sub birou emite gaze lacrimogene, ferind băncile americane de furturi

O capelă cu ornamentația făcută complet din porțelan.

Trei buni prieteni:
Un câine, un șarpe și o șopârlă

Un pui de urs mâncând o banană

Concursul internațional de frumusețe din Galveston

Havre....

„*Rochambeau*“, elegantul vapor al companiei transatlantice, porneşte legănat de valurile strălucitoare în bătaia soarelui.

Pentru călătorul, lipsit de o ocupaţie, care să-i răpiască tot timpul, o simplă plimbare pe punţile vasului îi este deajuns să constate cosmopolitul complex al pasagerilor din jurul său.

Fii ai Albionului ca şi marocani din Alger, parisieni ca şi negustori din Sofa, suedezi ca şi patrioţi de pe malurile Vistulei, toţi aşteaptă apropierea mai rapidă a coastelor ţării libertăţii, şi a tuturor contrastelor.

Dar în special atrage atenţia, grupul celor 7 frumuseţi europene, care pleacă spre Galveston, la concursul internaţional , care va avea loc în acel oraş.

Ce mozaic curios!

Fiecare reprezintă nu numai o individualitate deosebită, dar şi tipul caracteristic al naţiunilor pe care le reprezintă.

Sunt împreună:

O austriacă, o englezoaică, o franceză, o româncă, o germană, o luxemburgheză şi o olandeză. Le leagă laolaltă ţinta comună: concursul din Galveston şi vârsta (toate sunt între 18 şi 24 ani).

Dintre ele franceza este cea mai matură, iar românca cea mai tânără.

Pentru un psiholog, studiul este şi mai interesant întrucât fiecare, — în afară de Miss Luxemburg — este însoţită de mama ei; aceste domnişoare au adus, astfel, cu ele, o parte din viaţa lor de familie.

Trăsături caracteristice ale neamului din care fac parte, au în mod special numai germana şi românca. Franceza este de origină bască, fiind înaltă şi blondă. Englezoaica are părul castaniu roşiatic, iar ochii îi sunt căprui; olandeza este cea mai scundă şi nici ea nici Miss Luxemburg n'au trăsături deosebite şi nu vor fi rivale prea de temut pentru celelalte la concurs.

„MISS AUSTRIA“

O chiamă *Liesl*, — probabil un diminutiv din Elisa — *Goldarbeiter*. Are trăsăturile cele mai regulate. Este înaltă, suplă cu ovalul feţei foarte pur şi uneori când rămâne visătoare are capul asemănător unei picturi de Van Dyck, şi cu toate acestea „Miss Austria“ este o frumuseţe rece. N'are altă gingăşie decât frăgezimea tinereţei. Zâmbeşte foarte rar şi rictusul de tristeţe al buzelor strică ansamblul...

...Tatăl ei are un magazin de pielărie în Viena şi Liesl aşteptă cu modestie să i se împlinească soarta ei de mică burgheză, adică să se mărite cu un bărbat de starea ei şi până atunci învaţă pianul, citeşte literatură şi ajută tatălui ei în birou. Deodată, la 20 ani, pictorii din Viena o aleg drept cea mai frumoasă fată din Austria. Existenţa ei se schimbă. Lumea o sărbătoreşte, conaţionalii ei se grăbesc să-i aducă omagii, i se fac numeroase daruri şi „Miss Austria“ este cea mai alintată dintre frumoasele Europei. Obţine la Paris premiul al doilea la concursul preliminar şi din Februarie până în Iulie, Liesl Goldarbeiter împreună cu mama ei trăeşte viaţa cea mai elegantă, este prezentată în saloanele cele mai elegante şi de bun gust, poartă modelele celor mai mari case de modă, duce o viaţă luxoasă în mătăsuri scumpe, prin sleeping-caruri şi vapoare de primul rang. La Paris, la Nissa, la Monte-Carlo, la New-York şi apoi pe plaja din Galveston, viaţa ei e cu totul alta decât o putea visa. O notă bună pentru d-şoara Goldarbeiter, este că succesul n'a făcut-o nici mândră, nici pretenţioasă.

— „*Nu voiţi să faceţi cinematograf, d-ră*“?

— „Poate că mi-ar plăcea să filmez, însă nu este o dorinţă prea arzătoare şi dacă mă voi înapoia la Viena, nu voi modifica nimic din felul meu de viaţă de până acum“.

Şi serioasă, Miss Austria lasă privirea să-i lunece deasupra valurilor înapoi, departe, spre continentul de unde venim, iar ochii ei visători, împrumută reflexul albastru-verzui al mării.

„MISS FRANCE“

D-ra *Germaine Laborde* n'are nimic din caracteristicile francezei dela Sud, deşi e din ţinutul basc. Poate prea înaltă, puternică, ochii căprui mari şi de o strălucire neobişnuită, şi părul blond (cu ajutorul apei oxigenate).

Pe lângă frumuseţe este şi foarte inteligentă. Studiază canto la Paris şi în curând vafi angajată la un teatru de provincie. Este cea mai vârstnică dintre europene, spirituală şi, — afară de românca, — singura care n'a suferit de rău de mare. Miss France este tipul femeii care impresionează şi nădăjduieşte să obţie un premiu la Galveston. In orice caz, cariera-i scenică este asigurată în Franţa.

„MISS ANGLIA“

D-na *Dicks*, este văduva unui maior englez decedat acum doi ani. Trăeşte la Londra cu cele două fiice ale sale, una în vârstă de 21 ani, iar cealaltă cu un an mai tânără. D-şoara Bessie — a doua fiică a d-nei

Dicks — a fost aleasă dintre 30.000 candidate, decernându-i-se titlul de „Miss Anglia“.

De o extremă drăgălăşenie „Miss Anglia“ este cea mai puţin preocupată de concursul de frumuseţe la care va duce culorile ei naţionale. In afară de genul sportiv, care aminteşte că este o fiică a Marei Britanii n'are nici una din caracteristicele englezoaicei. A suferit, foarte mult, de rău de mare şi — o notă bună — nu este invidioasă.

„MISS OLANDA“

....figurează la concursul internaţional din Galveston, ţara sa fiind invitată pentru prima dată (anul acesta), ca şi România. In special frumos, este la dânsa costumul naţional olandez, pe care şi l-a luat cu sine în America.

Domnişoara *Joo Koopman*, este fiica unui negustor înstărit din Zaandam, are 19 ani şi stând prea mult în bătaia razelor solare pe bordul vaporului, şi-a roşit şi inflamat faţa. Este de-altfel logodită şi abia aşteaptă sfârşitul concursului, spre a se înapoia în patrie, unde se va căsători.

(Continuare din pag. 4-a).

când ea se uita tandră la copilul pe care îl ţinea în braţe. Către noi surâdea tolerantă, şi peste umăr spuse câteva vorbe unui bărbat,care şedea aproape de dânsa. Pe urmă surâse din nou şi curând uită de prezenţa noastră.

A doua zi de dimineaţă, se formează un cortegiu solemn care porneşte din faţa capelei. Ţiganii duc statuia Sfintei Sara spre plajă. Inaltul cler, dă acestei scene un colorit de solemnitate specială. Monsegniorul se urcă într'o mică barcă şi se îndepărtează puţin de coastă. După islazurile din *La Camargue*, păstorii vin călări, doi câte doi, ca să asiste la ceremonia sfinţirii mării. Ei intră călări în apă şi formează un fel de escortă episcopului, în timp ce ţiganii se adună pe coastă. Bătrâna mare par'că a îmbrăcat vestminte de sărbătoare, culoarea ei albastră e aceea a îngerilor, şi primeşte benedicţiunea, ca acei cari îi privesc suprafaţa să trăiască în pace, iar acei cari se află pe dânsa să navigheze în siguranţă. După această sfinţire statuia este readusă în biserică şi solemnitatea ia sfârşit.

Imediat ţiganii se pregătesc de plecare. Păstorii dau o altă serbare, executând acrobaţii pe micii lor cai negri, în timp ce ţiganii îşi adună copiii şi bagajele şi îşi înhamă caii. După aceasta păstorii pornesc înapoi, doi câte doi, dar pe şea fiecare dintre ei are o fată, care înlănţue cu braţul gâtul călăreţului. Sunt Arlezienele. Fustele lor lungi gris, bluzele multicolore şi scufiţele mici, le dau un aer de lume veche. In urma păstorilor, vin carele cu ţigani şi astfel se formează un cortegiu nesfârşit care înaintează pe câmpia infinită. Soarele apune şi umbrele acestui cortegiu de nomazi se întind pe iarba verde, ca nişte stafii.

Păstorii se întorn acasă. Dar, ţiganii, încotro se duc ? Ei n'au casă, n'au patrie. La marginea cărui drum vor poposi oare ? Unde vor rămânea ei în nopţile ce vin, pe drumul lor, necontenit, sub stele şi sub soare?

Candidatele europene pe bord

„MISS GERMANIA

Ingeborg Grahn este tipul caracteristic al germanei din popor. Inaltă, blondă, ca toate eroinele legendelor teutone, cu ochii albaștri și cu trăsături de păpușe de vitrină, „Miss Germania" deși n'are cusur, nu place, căci prea seamănă cu acele frumuseți, care servesc drept reclamă diferitelor produse de parfumerie, sau se găsesc pe cărțile poștale ilustrate pentru felicitări. Inge zâmbește totdeauna și se crede cea mai îndreptățită

la titlul de „cea mai frumoasă femee de pe glob". Aceasta a fost dealtminteri, mai întâi părerea doamnei Grahn, mama, care nu se sfiește să afirme aceasta oricui vrea s'o asculte.

Desigur însă că dacă d-șoara Grahn a fost aleasă, de mai multe ori regină a frumuseței în cartierul ei și în Berlin, niciodată până azi n'a visat nici ea, nici mama ei, să facă o călătorie în felul celeia pe care o fac într'o cabină de clasa I-a, pe bordul unui transatlantic elegant, unde sunt obiectul atenției generale, își găsesc numele și poza imprimate în ziarul de bord, au distracțiile cele mai variate, sunt servite de chelneri în smoking și trăesc în luxul cel mai rafinat.

Biată fată! Galveston îi va spulbera multe iluzii!

„MISS LUXEMBURG"

Micul ducat de Luxemburg e desigur mai cunoscut în America, decât este România, deoarece — decum au devenit internaționale—la concursurile de frumusețe din Galveston s'au prezentat totdeauna alesele acestei țărișoare, care numără 250.0000 locuitori.

E adevărat că *Miss Luxemburg*, dintre toate e singura care nu călătorește însoțită de mama ei. Un ziarist din Luxemburg, d. Kolja Molling, o conduce, fiind autorizat din partea organizației din Galveston să se o-

cupe de întregul grup de vizitatoare europene.

In 1928 s'a procedat la fel.

D-șoara *Ketty Hipp — „Miss Luxemburg"*, are 23 de ani și după suferința îndelungată de pe vapor, se clasează a 6-a printre cele șapte frumuseți care călătoresc în America.

Nu-și face, spre norocul ei, prea multe iluzii asupra rezultatului din Galveston, și se mulțumește cu satisfacția călătoriei neașteptate și deosebit de frumoasă.

PE „MISS ROMÂNIA"

...am lăsat-o, cu intenție, la urmă, pentrucă *„Magda noastră"* — cum îi spunea d. Aderca, după concursul din București, domnișoara Magda Demetrescu ne reprezintă cu multă cinste țara. Miss România este cea mai simpatizată și cea mai admirată dintre toate. Gingășia și tinerețea ei, — are vârsta cea mai mică, — buna ei dispoziție — n'a suferit de rău de mare nici în timpul furtunei prin care a trecut vaporul, — precum și grația pe care o are, i-au creiat pe vapor o atmosferă de admirație și simpatie pe care n'o au celelalte frumuseți.

Așezată totdeauna la locul de frunte, obiectul atenţiunei generale, prin modestie și naturaleță, domnișoara Demetrescu a câștigat sufragiile tuturor.

Costumul românesc, cu care s'a prezentat la un bal costumat, a câștigat premiul I; filmul concursului de frumusețe din România, rulat la una dintre reprezentațiile de cinematograf de pe vapor, a determinat îndelungate ovațiuni din partea spectatorilor, iar dansul național jucat în costum, la o serată dată în scop de binefacere, pe bordul vasului, a fost aplaudat frenetic și entuziast de toți cei 120 pasageri, cari au asistat: americani, englezi și francezi, oameni din toate colțurile lumii și cari nu prea obișnuesc să se înflăcăreze ușor...

....Toate candidatele europene se simt îndreptățite fiecare, să primiască titlul cel mare de „Miss Universum". Deosebirea e numai în modul cum fiecare din ele reacționează și în influența pe care această schimbare de viață a avut-o....

NEW-YORK

21 Mai. Majoritatea pasagerilor, au eșit odată cu soarele pe coverte, pentru a admira frumusețea dimineții în marele port american.

Fantasticii sgârâie nori, apar ca niște monștri din legende, pe un fond de cer purpuriu în fața ochilor cari nu i-au văzut încă. Fantasticile lor dimensiuni uimesc și încântă, totodată, ochii. Statuia libertății, cu superba-i majestate, indică de departe formula libertății americane.

Forfotiala matinală a portului este intensă și face impresia că noaptea e un ce

După bal

necunoscut în bazinele şi cheiurile sale. Mii de vase de cele mai variate tonagii staţionează, intră sau părăsesc portul...

O şalupă. Vizita medicală. Revizuirea bagajelor şi a paşapoartelor. Apoi vasul acostează şi iată-ne împreună cu grupul celor 7 frumuseţi, în haosul metropolei americane.

IN ORAŞUL SGÂRIE-NORI

D-ra *Magda Demetrescu*, aleasa ţării noastre, a fost adăpostită împreună cu celelalte frumuseţi europene la unul din cele mai mari hoteluri din New-York, Hotelul Lincoln, şi au fost împreună obiectul unei deosebite atenţiuni.

Hotelul Lincoln, de curând construit, este aşezat în cel mai elegant centru, la 100 de metri de faimosul Broadway şi are 26 etaje şi 1400 de camere.

Confortul american a ajuns la o desvoltare de care puţini îşi dau seama la noi. Fiecare cameră are pe lângă odaia de baie şi telefonul, obicinuit şi în hotelurile noastre de lux, un aparat sau două de radio.

Aparatul de radio se găseşte în... saltarul mesuţei de noapte.

Trăgând saltarul, călătorul găseşte, înlăuntrul lui, o cască legată la o cutie mică de tablă.

Un buton care se poate muta la dreapta şi la stânga permite audiţia continuă, dela 9 dimineaţa până la 4 după miezul nopţii, a două dintre cele mai însemnate staţiuni din New-York.

Cum în hotelul Pensylvania, bunăoară, sunt 2800 de odăi, dintre care jumătate cu două paturi, urmează că în acest hotel sunt 4200 aparate de radio.

Un sistem de dulap în uşa camerei permite vizitatorului să dea hainele şi ghetele la curăţat, rufele la spălat, etc., fără să discute sau să vadă pe nimeni dintre servitori.

americanii au apreciat cum se cuvine modul în care revista noastră a organizat concursul de frumuseţe, lucru de care-şi puteau da seama din rularea filmului luat cu acel prilej.

Pentrucă în America, şi în special în New-York, cinematograful obişnuit a fost înlocuit de filmul vorbitor, frumuseţile europene au fost solicitate să permită luarea unui asemenea film.

D-şoara Hipp (Miss Luxemburg), d-şoara Goldarbeiter (Miss Austria), d-şoara Demetrescu (Miss România) au pronunţat câteva vorbe de salut — fiecare în graiul ei — în faţa aparatului şi filmul, care s'a proectat apoi, e dintre cele mai reuşite.

Frumuseţile europene s'au mai prezentat pe scenele câtova teatre americane spre a defila astfel în faţa publicului yankeu. In această defilare fiecare purta drapelul ţării pe care o reprezintă, iar muzica intona imnul naţional respectiv.

D-şoara Magda Demetrescu a fost în toate aceste prezentaţiuni obiectul celor mai entuziaste ovaţiuni.

Organizaţia teatrului *Loew*, care a învitat — cu învoirea asociaţiei din Galveston — frumuseţile europene, la New-York, a oferit în seara de Miercuri, 22 Mai, un banchet în onoarea acestor regine, la care au fost rugaţi să participe şi consulii statelor respective. Au răspuns iniţiativei consulul austriac, consulul francez cu doamna, consulul englez şi d. *T. Tileston Wells*, consulul general al României, care a prezidat banchetul.

La sfârşitul mesei, d. *Tileston Wells* a toastat — fără şampanie, — căci, în America, alcoolul e prohibit — pentru frumoasele concurente, ferindu-se să facă vre-o apreciere asupra lor.

amenajamente balneare, extraordinare şi hoteluri de primul rang.

CONCURSUL

In cursul celor 8 zile, care au precedat concursul, candidatele europene ca şi cele americane, s'au întremat de oboseala călătoriei prin băi de mare şi soare meridional şi prin escursiuni în împrejurimi.

In prima zi a concursului, toate candidatele la premiile oferite de comitetul internaţional din Galveston, au defilat în costume de bae, pe o distanţă de 3 km., în faţa a peste 30.000 de spectatori, sosiţi din toate părţile lumei. A doua zi s'a făcut alegerea „Miss Americei" întruchipată într'o d-şoară din New-York iar a treia zi a avut loc marele concurs pentru decernarea titlului de „Miss Universum".

La acest concurs, s'au prezentat cele 8 candidate europene, o braziliană, o cubană şi reprezentanta Statelor-Unite americane. Procedându-se prin note eliminatorii, au rămas în cele din urmă din 11 candidate numai două: MISS ROMANIA şi MISS AUSTRIA.

D-şoara Liesl Goldarbeiter „MISS AUSTRIA" a fost proclamată „MISS UNIVERSUM" obţinând astfel marele premiu, *d-ra Magda Demetrescu* „MISS ROMANIA" a fost astfel consacrată ca a doua frumuseţe a globului.

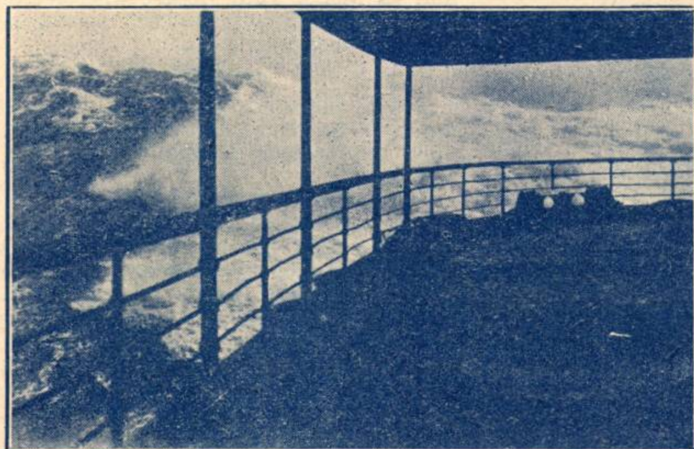
In ultimul concurs pentru decernarea premiilor, reprezentanta ţării noastre a obţinut premiul al 5-lea după *Miss New-York*, *Miss Ohio*, *Miss Massachusets* şi *Miss Dallas*.

In numărul viitor, vom publica o dare de seamă amănunţită asupra felului cum a decurs concursul.

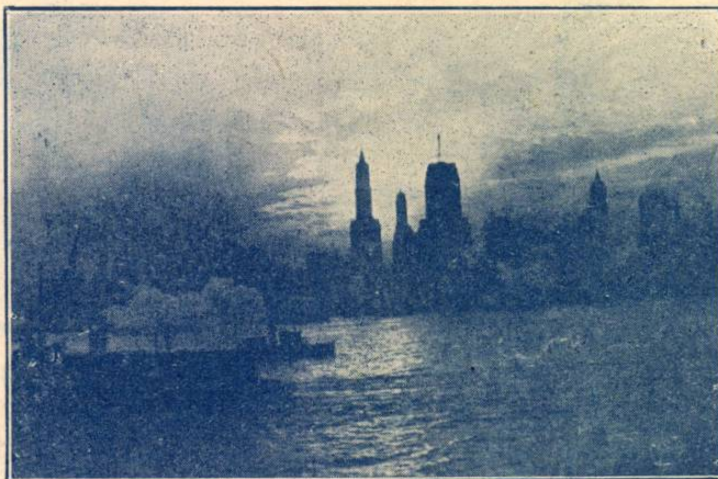
In orice caz menţionăm cu deosebită satisfacţie, că d-şoara Magda Demetrescu, aleasă „MISS ROMÂNIA" la concursul nostru din 17 Martie, a obţinut al doilea titlu la concursul pentru „MISS UNIVERSUM" şi că în al doilea concurs, — la care au participat toate 43 candidate — a fost singura europeană premiată, obţinând totodată al cincilea loc.

Este un succes al frumuseţii româneşti, este un succes al ţării, şi totodată un mare succes al revistei noastre.

Prezentarea D-rei MAGDA DEMETRESCU la concursul internaţional de frumuseţe din Galveston, — prin intermediul „REALITĂŢII ILUSTRATE", — poate fi notată drept o binefăcătoare operă de propagandă a ţării noastre în străinătate, căci primirea ce i s'a făcut în America, a întrecut aşteptările celor mai optimişti şi a încununat România cu o coroană de lauri bine meritată.

In luptă cu valurile

New-York în zori

Toate ordinele se dau cu ajutorul telefonului intern.

In hotel există poştă şi telegraf şi fără ca vizitatorul să se dea jos din cameră, poate expedia telefonic orice telegramă.

Zece ascensoare exprese deservesc diferitele etaje şi cu tot numărul mare de călători, biroul de informaţiuni, dă toate desluşirile dorite în orice moment, celui care caută vre-un călător adăpostit în hotel.

Puţin zăpăcite, — la început, de vârtejul imensului oraş, frumoasele europene s'au bucurat, în New-York, de atâta solicitudine, încât s'au obişnuit curând cu viaţa trepidantă, dar perfect organizată, a citadelei americane... Ele au fost conduse să vadă oraşul şi fortul, monumetele şi grădinile lui, au fost fotografiate şi cinematografiate de zeci de ori, au fost intervievate de zeci de ziarişti, s'au suit pe terasa celei mai înalte case din New-York, (pe care o publicăm la pagina noastră de curiozităţi), un sgârie nouri de 56 etaje şi au străbătut sute de kilometri cu automobilul în diferitele cartiere, fără sfârşit, care sunt grupate deoparte şi de alta a Broadway-ului şi a fluviului Hudson.

Domnişoara *Magda Demetrescu* a fost, în special, obiectul unei atenţiuni deosebite, nu numai din pricina drăgălăşeniei şi distincţiunei sale, dar mai ales datorită faptului că

SPRE GALVESTON

Bucurându-se de toată simpatia publicului american, frumuseţile europene au petrecut la New-York până în ziua de Sâmbătă 25 Mai, la amiază, când s'au îmbarcat pe vaporul Companiei Clyde-Mallory, care deserveşte linia New-York — Miami — Galveston, urmând să ajungă la Galveston Joi 30 Mai.

Ele au fost conduse la îmbarcader cu manifestaţiuni continue de simpatie.

O călătorie minunată, pe un vapor de lux, amenajat cu cel mai rafinat confort. Coasta americană este aproape în permanenţă vizibilă cu binocluri sau ochiul liber. Trecem vestita plaje Miami, înconjurăm peninsula Floridei şi iată-ne ajunşi în micul dar superbul parc, Galveston.

O plajă nesfârşită cu nisipul de aur, cu

Oameni fapte şi idei

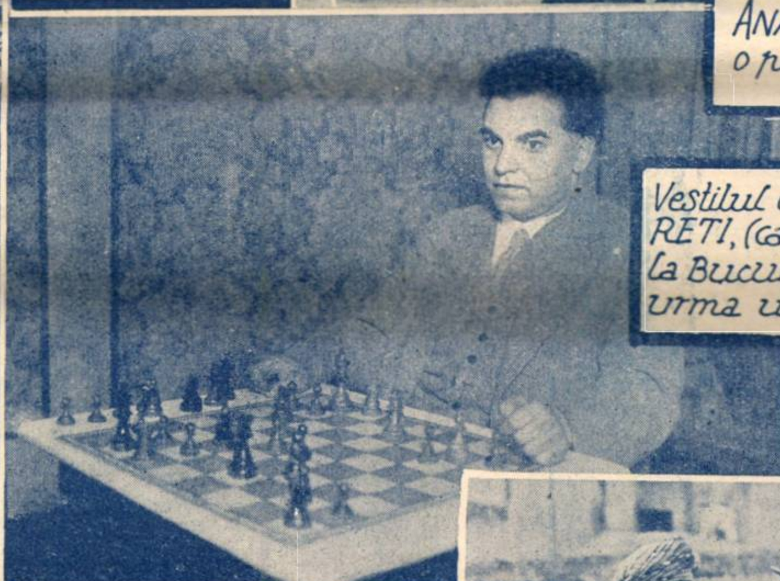
Măturatul străzilor se face la Bruxelles, cu aspiratoare mecanice.

ANA-MAY WONG, este o pasională călăreaţă

Premierul englez MACDONALD, părăsind castelul Windsor, după depunerea jurământului

Vestitul campion de şah RETI, (care a jucat în 1922 la Bucureşti) a murit în urma unei operaţiuni.

Un match de golf jucat în maillot din cauza căldurilor.

La recenta vizită pe care a făcut-o, sultanul Zanzibarului, este întâmpinat de pinguinii grădinii zoologice din Londra.

Edison

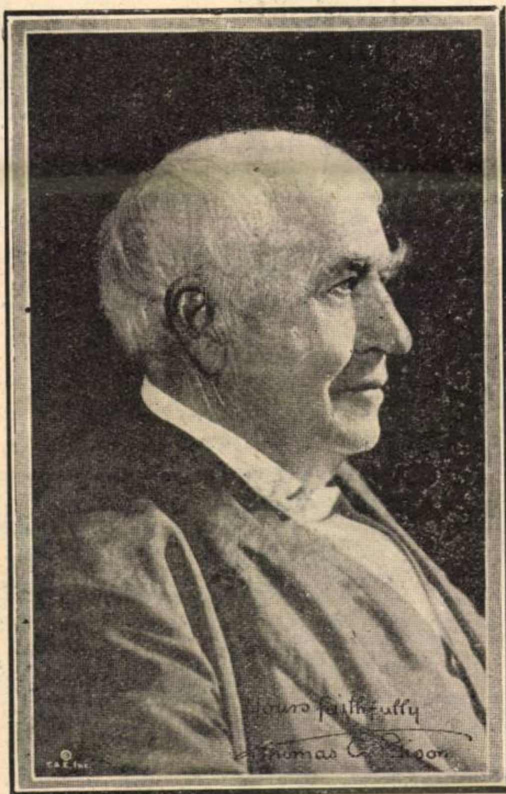
de L. Florin

La 11 Februarie 1929 celebrul inventator american *Thomas Alva Edison* a împlinit vârsta de 82 ani.

Deși la o vârstă atât de înaintată, marele inventator se menține încă tânăr și lucrează câte 16 ore pe zi la noui invenții și perfecționări.

EDISON N'ARE PATRU CLASE PRIMARE

In anul 1855 un băețel de 8 ani dela o școală primară din orășelul Milan (Ohio) avu nenorocirea să-și câștige antipatia „Domnului Director" al școalei, o brută foarte severă care teroriza copiii cu învățătura predată cu varga.

Băețelul recalcitrant se numia *Thom Alva Edison*. Tom nu voi să învețe „știința" profesorului său, nici în ruptul capului. Fu bătut cu varga și în cele din urmă eliminat de d. director, care-l trimise acasă cu o lungă scrisoare către mama lui. Scrisoarea se încheia astfel:

... *„In sfârșit, doamnă, băiatul dumitale e prost, leneș, rău și obraznic. Nu-mi pot compromite institutul cu un astfel de elev. Ai face bine să-l trimeți să pască porcii, de oarece eu cred, că n'are să iasă nimic din el".*

Adeseori în viață și o nenorocire e bună la ceva.

Edison n'a făcut decât... două luni școală. Nici până azi n'are un certificat de patru clase primare. A citit singur, și a învățat singur ceeace-i plăcea.

Cea mai bună școală e școala vieții, și cel mai bun profesor e inteligența.

Dat afară din școala primară, micul Edison deveni un copil vagabond. Și totuși acest copil, fără școală și fără educație, rău hrănit și rău îmbrăcat, ajunse cel mai mare inventator al lumii și unul din cei mai superiori oameni din câți au fost vreodată.

ZEUL ELECTRICITĂȚII

Cu prilejul împlinirii a 82 de ani, Edison a fost grandios sărbătorit în America.

E sănătos, tânăr încă și plin de energie, deși a suferit atât de mult în copilărie și tinerețe. Speră să-și serbeze și centenarul, dar până atunci să mai facă născociri multe, deși a făcut peste două mii de invenții și ar avea dreptul la odihnă.

Edison a inventat *fonograful, lampa electrică, acumulatorul cu nichel, comptoirul electric, telegraful multiplex, edifonul,* etc., etc.

A perfecționat *telefonul, cinematograful* și tot lui îi datorim o bună parte din *radio-telegrafie, radio-telefonie,* și *televiziune,* el fiind descoperitorul „efectului Edison" pe care se bazează lămpile de radio.

CINEMATOGRAFUL SE DATOREȘTE LUI EDISON

O invenție nu e făcută niciodată de un singur om. Bună oară *Marey* descoperi principiul fotografiei însuflețite. Frații *Lumière* inventară cinematograful și reușiră să înscene ze un „film de 25 metri lungime".

Edison perfecționă filmul. Azi există aproape 500.000 săli cinematografice în cele cinci continente și zeci de milioane de oameni se bucură zilnic de această extraordinară invenție, pusă la punct de genialul inventator american.

Ce păcat că a murit acum vreo 70 de ani, institutorul din Milan, care nu voia să-și compromită „institutul" acordând o diplomă de patru clase primare unui elev ca Edison.

Și-ar fi retras de sigur reaua părere ce-și făcuse de elevul pe care l-a eliminat!

MOMENTE DIN COPILĂRIE

Tom era într'adevăr un copil neastâmpărat, și din această pricină era să-și piardă viața în câteva rânduri.

Fiind foarte curios, voia să vadă toate și să-și explice totul. Odată dispăru de acasă când nu avea decât vreo 6 ani. După două zile de căutare, copilul genial fu găsit într'un coteț de păsări, curios să știe cum scoate o cloșcă puii din ouă!

Altădată era să-și taie mâna la o mașină. Intr'o bună zi dete foc din imprudență unei magazii și era să piară în flăcări. In canalul Ohio era să se înnece de câteva ori și numai datorită întâmplării scăpă cu viață.

La 12 ani, silit să-și câștige singur existența, deveni „train-boy". Vindea covrigi și ziare în trenuri, apoi cumpără ouă, unt și păsări dela fermieri, pe care le vindea soțiilor inginerilor dela calea ferată, cu un câștig de 100%.

Avea 13 ani când isbucni războiul de secesiune din America, cel mai mare războiu ce s'a cunoscut vreodată în lume, și care a fost întrecut numai de războiul european de mai târziu.

Edison fu silit de împrejurări să devină „ziarist". Iși cumpără litere tipografice și o presă mică, cu care imprimă singur „THE GRAND RAILROAD TRUNK HERALD", căci numai un nume atât de scurt alese viitorul inventator pentru „cotidianul" său, mare cât o batistă și având un tiraj de aproape 300 exemplare.

„Redacția", „Administrația" și „Tipografia" le instală într'un vagon în care avea și un „laborator". Singur își tipăria ziarul, culegând știri telegrafice asupra războiului, afișate pe peronul gărilor principale și singur își vindea apoi ziarul pasagerilor din tren și cantonierilor.

Intr'o zi, o sguduitură bruscă răsturnă o parte din laborator, o sticlă cu fosfor se sparse și podeaua vagonului luă foc.

Cum destinul scoate în drumul vieții eroilor fel de fel de monștri, n'a fost de ajuns că flăcările mistuiră tipografia, laboratorul și întreaga mică gospodărie a acestui copil sărac, dar o brută de conductor aruncă bietul copil pe peron și-l bătu într'un mod îngrozitor, lovindu-l cu pumnii în față și în cap.

In urma acestei bătăi *Edison* rămase surd pe toată viața, căci monstrul i-a spart timpanele.

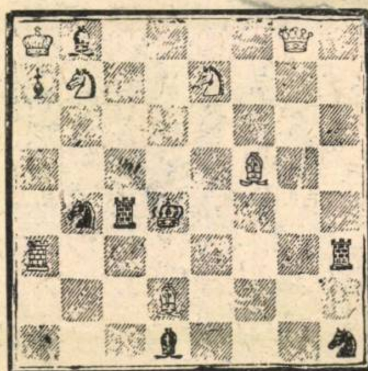
Cu toată această infirmitate, el se resemnă. Deveni admirator al lui Beethoven și mai târziu inventă un aparat prin care sunetele erau întipărite de mii de ori și putu reda în parte simțul pierdut.

Ce fericit ar fi fost Beethoven dacă pe vremea lui trăia Edison, care să-i fi construit un microfon întăritor. Nu o singură dată a stat Edison ore întregi în fața pianului, ascultând cu amplificatorul de sunete, bucăți de compozitoru-i favorit, executate de soția lui, mai târziu de copiii săi, de nepoatele și strănepoatele sale.

Concediat din slujba de „train boy", Edison își adună sfărămăturile tipografiei și înființă un ziar numit *„Paul Prey"* în care își bătea joc de unii concetățeni ai săi. Intr'o zi unul din cei cu musca pe căciulă, îl pândi la podul râului Saint Clair și apucându-l pe la spate îl svârli în râu. Edison se scufundă în adâncul apei, dar cum știa de toate, știa să și înnoate. Scăpă deci dela înnec și renunță la gazetărie spre a se consacra numai electricității.

Rubrica șahului

PROBLEMA No. 9
de **M. Havel**

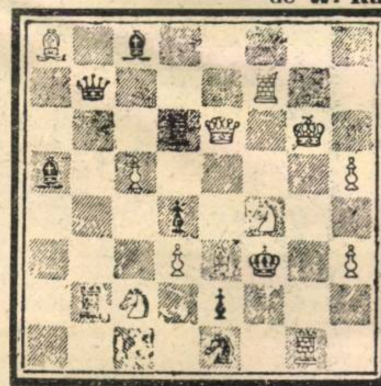

Mat în 3 mișcări

Alb: Ra8, Dg8, Ta3, Cb7 și e7, Nd2 și f5 (7 fig.).

Negru: Rd4, Tc4 și h3, Cb4 și h1, Nb8 și d1, pion a7 (8 fig.)

PROBLEMA No. 10
de **W. Kalina**

Mat în 2 mișcări

Alb: Rg6, De6 Tf7 și g1, Cc2 și f4, Na8 și e3 pioni c5, d3, h3 și h5 (12 fig.)

Negru: Rf3, Db7, Tb2 și d6. Ce1. Na5 și c8 pioni d4 și e2 (9 fig)

Corespondența

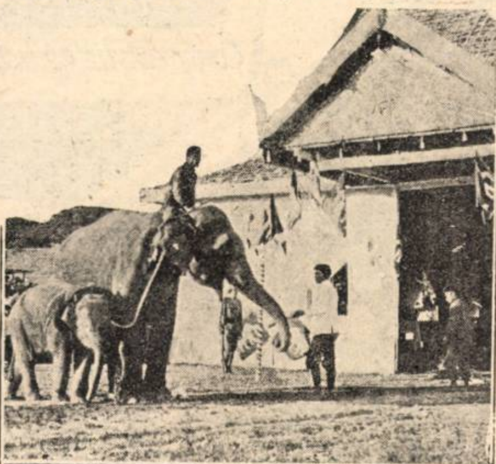
Nădășelu A. G. Problema dv. este reproducerea fidelă a finalului partidei a 8-a din matchul Spielmann-Hoenlinger.

Ceremonii asiatice

„Inălţimea Sa Elefantul Alb"

SIAMUL este cunoscut drept „patria elefantului alb" şi se acordă de multă vreme acest nume, deşi *Ceylonul, Burma* sau *Cambodia* ar fi poate tot atât de îndreptăţite să-l poarte, pentrucă în fiecare dintre aceste ţări, elefantul alb e privit ca un animal regesc şi semisacrosant.

Elefanţii albi sunt numiţi în Siam *chang puek* şi sunt împărţiţi în diferite clase şi grade. Unii au oarecare părţi ale corpului albe, pe când alţii au pe cap unele semne bizare. Mai sunt apoi elefanţi cu părul roşu şi dinţii în forme variate, iar alţii cari au la picioare câte zece crestături de degete în loc de opt câte au de obicei, elefanţii. Un expert anumit distinge variatele categorii, iar atunci când vreun elefant neobişnuit e capturat, experţii sunt trimişi la faţa locului ca să se pronunţe. Dacă verdictul e favorabil, animalul este înrolat printre cele alese şi e ratat cu toată deferenţa care se cuvine înaltei sale poziţiuni.

„Elefantul alb" împreună cu mama sa

Explicaţia rezonabilă căreia s'ar datora această veneraţie pentru „elefanţii albi" ar fi, după credinţa unor înalte foruri indiene, că aceştia reprezintă încarnaţii ale lui *Budha*, pe când alte foruri susţin că într'înşii se găsesc sufletele oamenilor mari ai ţării, cari au trecut în lumea celor drepţi.

In tot cazul animalelor li se acordă onoruri regeşti şi sunt totdeauna privite drept daruri binevenite pentru prosperitatea ţării şi a poporului.

De curând, în timpul domniei actualului rege al Siamului, sosi vestea că un elefant „alb" a fost descoperit pe un domeniu al concesiunei britanice „Borneo Company Ltd". Era doar un pui micuţ, în vârstă de una sau două luni, însă experţii cari au fost special trimişi pentru identificare, s'au pronunţat că puiul de elefant este un adevărat *„chang puek"*.

Puiul de elefant a fost adus la *Chiengmai*, localitatea principală din nordul regatului, unde verdictul experţilor a fost confirmat de autorităţi superioare. In urmă, elefantul a fost vizitat de perechea regală Siameză şi de atunci a fost ţinut într'o îngrijire semiregească.

După scurt timp, *chang puek*-ul a sosit la *Bangkok*, după o călătorie fastuoasă şi plină de ceremonii.

La fiecare oprire a trenului, preoţii Budhişti, ridicau imnuri de slavă în cinstea elefantului, în vreme ce preoţii Brahmani îl stropiau cu apă sfinţită şi executau diferite rituri în jurul său.

Ministrul comunicaţiilor stropindu-l cu apă sfinţită.

Ceremonia sosirii a fost foarte impresionantă. La mijloc stătea elefantul-mamă şi puiul sacrosanct, iar în cerc de jur împrejur, autorităţile. Muzicile cântau în vreme ce demnitarii treceau din mână 'n mână o torţă aprinsă. După ce torţa a făcut un întreit ocol, a fost stinsă şi au început dansurile executate de tinerele fete indigene.

Regele Siamului, însoţit de aghiotanţii săi, merge să viziteze animalul sfânt

Problema transportului animalului sacru n'a fost tocmai atât de lesne rezolvată. Ea implica o serie de măsuri excepţionale, precum şi construirea unui vagon special în care elefantul să aibă un confort desăvârşit.

Inalţii demnitari, rânduiţi pentru întâmpinarea elefantului

Pe din afară vagonul acesta nu arăta a fi ceva extraordinar, înăuntru, însă avea un aspect minunat. Pe lângă desfăşurarea de covoare şi plante exotice, vagonul era luminat cu electricitate, avea instalat un telefon şi alte diferite ornamentaţii mai mult sau mai puţin moderne. Telefonul avea misiunea de a ţine în legătură permanentă pe însoţitori cu mecanicul trenului.

Un alt vagon era prevăzut cu bae şi duş, la care era ataşat un tanc de alimentare cuprinzând vreo douăzeci de tone de apă.

Prin toate părţile unde elefantul trebuia să intre sau să coboare, erau prevăzute rampe special construite, iar uşile împodobite cu plante făceau impresia că descindea drept din jungla de obârşie.

In relaţiunile ceremoniei care a precedat suirea în tren a elefantului la Chiengmai, ni se spune că mai întâi a avut loc o procesiune prin oraş, pe o distanţă de câţiva kilometri, până la staţiunea de cale ferată. In frunte se găsia o excortă de poliţişti şi cercetaşi, iar în urma elefantului venia o gardă de onoare, formată din vreo 30 de elefanţi obişnuiţi. Un regiment de infanterie cu baioneta la armă a încheiat cortegiul.

„Dame de onoare" dela curte luând parte la procesiune

La suirea în vagon, a survenit totuş un incident, căci una a fost aducerea animalelor la gară şi alta suirea lor în tren. Elefantul-mamă, după oarecare ezitare, de bine de rău, a fost forţat să se urce în vagon. Altfel stăteau lucrurile însă cu puiul sacru. Acesta nu putea fi forţat, asta ar fi constituit un sacrilegiu.

Deaceia a fost lăsat în pace, înconjurat de garda de onoare, până când avu bună voinţa de a se urca pe rampă şi apoi în vagon.

Timpul fixat pentru plecarea trenului trecuse de mult, dar ce se putea face ? Intregul itinerariu trebui să fie schimbat şi zeci de ordine noui luară drumul dealungul liniilor telegrafice.

In timpul călătoriei din nordul Siamului spre Capitală, elefantul alb a fost însoţit de o maimuţă albă, — veritabilă *albino* — un animal care e privit în India ca aducător de noroc şi bucurii.

Sosirea în Capitală, a strâns o mulţime imensă, cum rar s'a văzut vreodată în această ţară, iar serbările au fost fastuoase.

Producţiuni teatrale, exibiţii de box, dansuri siameze şi nenumărate alte distracţiuni. Toate acestea alternau cu rituri religioase Budhiste şi Brahmane.

Elefantului „alb" i s'a acordat o înaltă distincţie de nobleţă, săpată pe o placă de aur, care i-a fost atârnată în jurul gâtului. Toţi demnitarii cari au luat parte la transport au fost deasemeni recompensaţi.

Se spune că trenul special care a transportat animalul spre Capitală, a costat vreo 15.000 lire sterline, adică vreo 12.000.000 lei, în vreme ce aranjamentele în legătură cu festivităţile şi procesiunile au necesitat o cheltuială întreită. Să nu uităm deasemeni şi sumele pe care populaţia le-a cheltuit prin daruri şi ornamentaţii.

Din fericire pentru finanţele statului asemenea elefanţi nu se descoperă atât de des.

Congresul intern

Congresiștii în Parcul Carol.

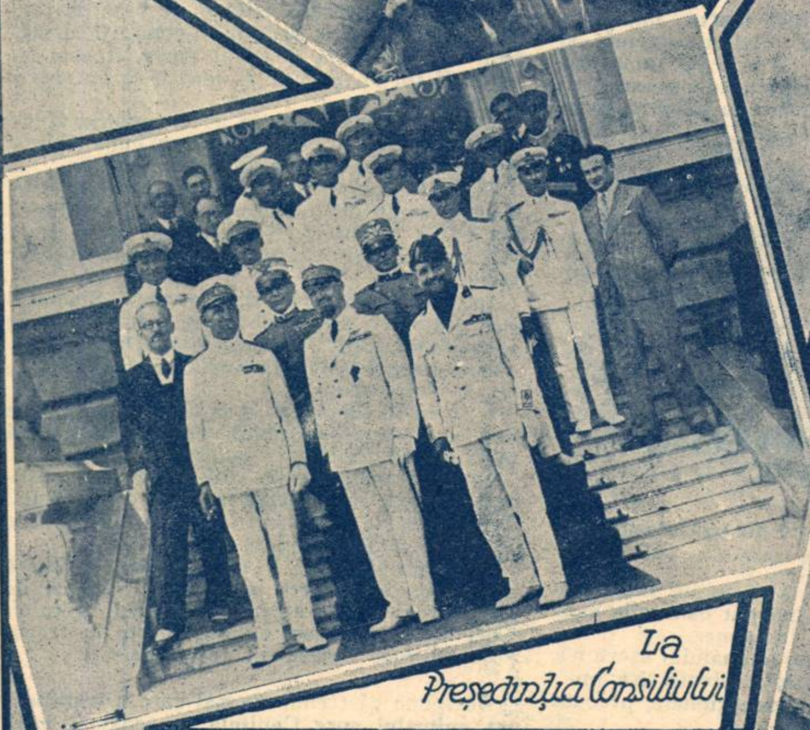
Congresiștii eșind dela Ca

Amiral [illegible]orea, A.S.R. Pri[illegible] Nea[illegible] [illegible]i Dl. Balbo

Salutul drapelului român

La Preșadința Consiliului

Vizitând portul Constanța

Înainte de plecarea trenului spre București

Escadra italiană de aviație

...ațional de agricultură

Dl. Dr. Hainisch, fostul președinte al republicii Austriace.

...neră.

Cehii la Congres

Dl. Ion Mihalache în mijlocul congresiștilor.

Costumul românesc la Congres.

In timp ce avionul D-lui Balbo amerizează, Dl. Bernardi execută acrobații aeriene.

G-ralul Depinedo, însoțit de D-nul G-ral Cihosky, ministrul de războiu.

...z la noi

Aş vrea să ştiu...

31) **UN VECHIU CITITOR.**

a) **Ce cărţi pot consulta asupra darwinismului?**

In primul rând opera capitală a lui Darwin: „Origina speţelor", tradusă în limba franceză. In româneşte găsiţi o popularizare interesantă cu titlul „Darwinismul" de Ferrière, publicată în Biblioteca pentru toţi.

b) **Ceva despre Haeckel.**

Ernest Haeckel, savant şi naturalist german contemporan, este un adept fervent al teoriei evoluţionismului a lui Darwin şi a monismului. Prin monism se înţelege doctrina după care materia şi energia, corpul şi sufletul nu constituesc în fond două entităţi deosebite, după cum cred filozofii dualismului, ci sunt reductibile una la alta, reprezentând numai aspectele deosebite ale aceluiaş element.

Intre operile de popularizare mai cunoscute ale lui Haeckel sunt „Enigmele Universului" şi „Minunile vieţii" traduse şi în limba franceză.

32) **UN GRUP DE CITITORI.**

a) **Personalitatea lui Nietzsche?**

Frederic Nietzsche, filosof modern german, a debutat ca discipol al lui Schopenhauer.

Intocmai ca şi acesta, el consideră lumea ca alcătuită dintr'un ansamblu de voinţi deslănţuite pretutindeni una împotriva alteia. Spre deosebire, însă, de maestrul său, în loc de a tinde la înăbuşirea acestor voinţe distrugătoare, Nietzsche propovădueste exaltarea lor până la paroxism şi cultul energiei şi puterei până la violenţă, depăşind chiar scrupulele unei morale convenţionale, pentru realizarea idealului. *Supraomul.*

Această morală este în contrazicere flagrantă cu principiile evanghelice creştine, pe care Nietzsche le-a combătut cu toată înverşunarea. Operele lui principale sunt „Asa vorbi Zarathustra", „Dincolo de bine şi de rău", „Imoralistul" şi „Antecristul".

In româneşte există un studiu interesant asupra lui Nietzsche de d. profesor Rădulescu-Motru, intitulat: „Viaţa şi opera lui Nietzsche".

b) **Cine a fost Epicur şi ce este epicurianismul?**

Epicur, filosof şi moralist grec din antichitate, susţinea că scopul vieţei este acela de a ne bucura de plăcerile ei. Aceste plăceri însă nu constau, după dânsul, în satisfacţiile grosolane ale simţurilor, ci dimpotrivă, în înţelepciune, cultura spiritului şi practicarea virtuţilor.

In vorbirea curentă de astăzi prin epicurianism se înţelege tendinţa de a profita cât mai mult de diversele bunuri ale vieţii, oricare ar fi aceste plăceri.

Este evident că înţelesul primitiv al moralei lui Epicur, a fost denaturat în decursul vremei.

33) **SARMIN.**

a) **Unde pot găsi în limba română un manual asupra hipnotismului?**

Un studiu mai mult filosofico-ştiinţific îl găsiţi în lucrarea **„Hipnotism şi Sugestiune"** de filosoful german W. Wundt, a cărui traducere în limba română a apărut în Biblioteca pentru toţi.

O încercare de popularizare a aceloraşi chestiuni într'un sens mai practic şi în special indicaţiuni asupra tratamentului boalelor prin sugestiune şi hipnotism a fost publicată de biblioteca de popularizare „Lumen", de sub direcţia d-lui A. A. Luca, care într'un număr ne-a dat în traducere un interesant rezumat al acestor procedee inaugurate cu succes în medicină de profesorul Bernheim dela Universitatea din Nancy. De asemenea găsiţi în Biblioteca pentru toţi volumul: **„Cum putem deveni hipnotizatori".**

b) **Care e cel mai simplu aparat de radio?**

Cel mai simplu aparat de recepţie este desigur cel cu galenă. Pentru detalii de funcţionare şi construcţie consultaţi revista de specialitate **„Radio şi Radiofonia".**

34) **LEO SPITZER, SIGHETUL MARAMUREŞ.**

Afară de Lombroso, cine s'a mai ocupat de genii?

In primul rând filozofii şi fiziologii din şcoala lui Lombroso, din care mulţi au dus la extrem teoriile acestuia, după cum se întâmplă în general în asemenea cazuri. Dintre aceştia celebrul critic şi scriitor Max Nordau, autorul „Minciunilor Convenţionale", ne-a dat, acum vre-o 30 ani, un studiu foarte interesant asupra geniului, intitulat **„Degenerare"**, în care analiza valoarea operei creatoare a unui mare număr de literaţi şi artişti celebri ai timpului, aplicând criteriile teoriei fiziologice a geniului. Lucrarea, a stârnit o mare vâlvă din cauza caracterului ei vehement; astăzi însă e aproape uitată, întrucât timpul a dovedit netemeinicia exageratiunilor autorului. O traducere în limba română a acestei lucrări a apărut pe vremuri. O altă teorie interesantă a geniului o găsim în lucrarea **„Geschlecht und Charakter"** (Sex şi Caracter) de filosoful german Otto Weininger, care stabilia unele legături interesante între sexualitate şi caracter şi cărora teoria modernă a psichanalizei, inaugurată de medicul austriac Sigmund Freud avea să le dea în urmă o deosebită amploare.

35) **IVAN ILIE, CARANSEBEŞ.**

In ce oraş din ţară se află o şcoală de pilotaj pentru aviaţie?

In afară de Bucureşti, după câte ştim, există asemenea şcoli la Tecuci şi la Iaşi.

36) **V. ALBU.**

Care este înţelesul cuvintelor la „propriu" şi la „figurat"?

Când cuvântul este luat în accepţiunea lui directă şi imediată, se zice că e întrebuinţat la „propriu". Dacă însă un termen e utilizat numai ca un atribut de comparaţie, pentru a defini o altă noţiune deosebită, avem o întrebuinţare „la figurat". De ex. când zicem că animalele născute de o leoaică sunt **pui de lei,** aceste cuvinte sunt întrebuinţate „la propriu"; iar când pentru a înfăţişa curajul şi eroismul unor luptători îi poreclim tot **pui de lei,** termenul e luat evident, la figurat.

37) **MARIA VALEANU — GALAŢI.**

In limba română se găseşte o carte despre industria textilă?

Da, există în editura Soc. Naţionale de Credit Industrial o lucrare de curând apărută intitulată „Industria textilă". Deasemeni există o lucrare a inginerului N. Petrescu la Socec: „Industria textilă în Transilvania".

38) **DOBROGEANU.**

Există vreo carte în româneşte care să descrie viaţa şi opera lui Ford?

Da, în editura „Cartea Românească", colecţia de popularizare „Cunoştinţe folositoare".

In franţuzeşte însă aveţi lucrarea scrisă de însuşi Ford şi intitulată „Ma vie et mon oeuvre".

39) **N. V. STEJAR, Basarabia.**

In ce timp a fost Eminescu, redactor la ziarul „Timpul"?

Pe la 1880.

40) **PAUNESCU, Petroşani.**

a) **Cum înregistrează şi cât costă un microfon?**

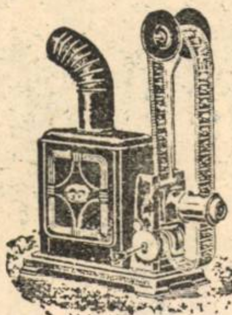
Microfonul este un organ utilizat pentru convorbirile telefonice. El serveşte la transformarea sunetelor emise în faţa lui, în curenţii electrici corespunzători. Din cauza vibraţiilor sonore, rezistenţa electrică a unor grăunciori de cărbune situate în interiorul microfonului, se modifică necontenit, ceeace atrage o modificare corespunzătoare a intensităţii curentului electric în circuitul lui.

In ceeace priveşte preţul, depinde de modelul care vă interesează. Adresaţi-vă pentru aceasta unei case de specialitate.

b) **De ce moarte a murit Emile Zola?**

A murit din pricina unui accident de asfixie la locuinţa lui, şi nu la închisoare pentru cauza lui Dreyfus.

Singura legătură între moartea lui şi această afacere este faptul că numai după reabilitarea lui Dreyfus, rămăşiţele lui Zola au fost transportate la Pantheon.

Moda de vară

Costume de plajă

CA UN STOL de rândunele, elegantele Bucureştilor au început odată cu primul val de căldură, să-şi ia sborul spre sărutul altor valuri, de astă-dată însă proaspete şi răcoroase, mânate la maluri de nisip de zeiţa Amphitrita.

Plajele la modă se populează pe zi ce trece şi pe nisipul lor fin, răsar florile animate ale verei, în pestriţele lor haine eşite din imaginaţia marilor croitorese.

Căci şi aci, moda îşi arată domnia. E destul pentru a ne convinge de aceasta, să răsfoim, — dacă mai avem prin biblioteci, — colecţiile unor reviste de acum câţi-va ani. Vom vedea frumoasele de-atunci, departe în adevărate rochiţe, cu fustuliţe până la glezne, căzând decent peste culoţii destul de lungi, din tafta sau serge.

Pe atunci, ori-ce costum de bae al unei elegante, era sau din tafta sau din stofă. La eşirea din valuri, eleganta se desbrăca repede, punea pe ea o rochie ultimul jurnal, o pălărie cât o umbrelă şi începea să se „baladeze" pe plaje flirtând, cochetând fericită

că a scăpat de corvoada băii zilnice.

Cât de schimbate sunt azi lucrurile. Femeia modernă, preocupată de sănătatea ei, fiindcă ştie că nu poate fi frumuseţe fără sănătate completă, trăeşte două luni pe an în maillot. In cuferele ei, unde altă dată se înţesau rochii peste rochii, abia dacă mai descoperi o toaletă de dantelă pentru seară şi una „style" pentru 5—7. Incolo, o serie de mailloturi, de pyjamale, de mantale din „éponge" imitând toate culorile curcubeului, toate desenele, întreaga geometrie.

Căci şi aci, modernismul, cubismul, etc., şi-au spus cuvântul autoritar.

Din tricou, fie de mătase fie de lână, costumele de bae se îmbracă de dimineaţă, sunt muiate în valurile calde iar frumoasele lor posesoare, se transformă apoi fie în seducătoare geishe, înfăşurate în Kimono-uri, fie în „sportmanens", cu un alt maillot, uscat bine înţeles, — cu care se tăvăleşte pe nisip.

La masă chiar, la dejunul restaurantelor „chic" veţi vedea foarte multe cuconiţe în mult adoratul maillot, însă cu o capă decentă de éponge, sosind cu surâsul pe buze, şi comandând un cocktail sau o ţuică naţio-

nală, dacă suntem la Constanţa, Tekir-Ghiol sau Balcic.

Şi nimeni nu se scandalizează.

O femeie frumoasă în maillot care îşi vede de preocupările ei higienice, baie, joc cu mingea, baie de soare, etc., e tot atât de pudică, de demnă de respect ca şi o matroană cu fustele până la pământ, care croşetează ceasuri întregi cu ochii în jos.

Deci, „trăiască maillotul", a decretat higiena şi moda şi cu ele mii şi mii de femei dornice de sărutările valurilor, ale soarelui şi brizei marine.

Pentru confecţionarea lui, tricoul e rege.

Ori-ce croitoreasă face minuni cu câţi-va metri de jersey în diferite culori şi transformă în statuie vie pe cea mai neobservată cuconiţă.

Combinaţia de culori trebuie să fie armonioasă şi jerseyul ales din acela cu o-chiuri mici.

Orange cu alb, galben citron cu bleu marin, negru cu fraise, cum şi jerseyul pestriţ, combinat cu uni, dau cele mai răpitoare costume de plaje.

In cap se poartă nişte boneţele croşetate, care acoperă şi strâng părul. In apă, bine înţeles, obişnuitele bonete de cauciuc, care au forme din an în an mai originale.

Indispensabilă e deasemeni capa sau pyjamaua din stofă „éponge" pe care sfătuiesc să nu o luaţi gata fiind prea scumpă ci să o încredinţaţi tot mâinilor experte ale unei croitorese. O umbreluţă japoneză pentru obrazurile ce ţin a nu fi pârlite, o serie de mingi, scăunele pliante, şi iată viaţa la plaje, divinele zile în plin aer.

Aceasta în ceia ce priveşte marea. Cât pentru cele ce preferă muntele, garderoba se schimbă şi îmi rezerv plăcerea a vorbi despre aceasta, într'un număr viitor.

LAURA

Poşta Laurei

Minuşa. — Săpunul Cadum nu e bun pentru ten zilnic. Nu cunosc o altfel de cură pentru coşuri, fără cremă. Cine v'a spus dv. că crema ofileşte obrazul ?

O dezolată din Galaţi. — Ce vârstă aveţi? Dacă picioarele vă dor şi se strâmbează, e probă de gută. — Aţi făcut cură de urolizină? Aştept răspuns.

Zenaida. — Feculente, castane, dulciuri. Fricţiuni cu alcool şi duşuri locale foarte reci. Gimnastică.

M. I. D. — Pudra Marcia dar comandată direct de la un institut din Capitală. — Şi Antineea e bună.

Aurora. — Pilocarpină 0,50. Extr china 10 g. Ulei de ricin 20 gr. Tre Cantaride 20 gr. Alcool de lavandula 100 gr. — a se fricţiona pielea capului.

M. A. Exact. — Da, laptele de migdale e bun. Roujul Liecheur în cutii de porcelan, Soluţia Sabouraud la 3 seri odată.

Şatenă cu ochii verzi. — Cataplasme cu bob. Sau ungeri cu ulei camforat. Sau gălbenuş de ou cu glicerină şi câteva picături de Ol. Terbentin. Ce fel de pete negre aveţi pe obraz ?

Doina. — Din 5 întrebări răspund la ? — Pentru albit tenul, crema cu Perhidrol e minunată. Pentru pistruii ca Şatenă cu ochii verzi. — Iar pentru mâini făină de migdale sau de mălai cu lămâi şi amidon cu glicerină.

Loulou. — Exact ca Suzy din revistă.

Pesimist din provincie. — Eşti un copil şi atât. Cum se poate să devii cârn numai pentru că ţi-ai şters nasul cu batista de jos în sus ? Atunci obrazurile şi nasurile noastre ar fi uşor de modelat, n'ai avea de cât să-ţi ştergi nasul de sus în jos şi gata, nasul se va face din nou normal. — Accidentul d-tale e marele vinovat. — Ai curaj. — Şi artistul Tănase are a se plânge de nasul lui dar e fericit. — Incearcă un aparat pentru nas.

Josefine Baker. — Soluţia Sabouraud e minunată pentru tenurile grase.

Linx. — Ce are aface desperarea cu mirosul picioarelor....? Picioarele le veţi băga în fiecare seară într'o baie cu bicromat de potasiu 5 la sută soluţie, apoi o pudrare cu talc nu le va strica — In urmă veţi fi veselă.

Laura Moldovan. — Cum se prezintă acea scurgere, ce aspect are ?

Cât despre partea cu No. 2 adresa personală şi răspund.

Exact ca la Ema din revistă.

Băcăuanca. — Se poate face cu receta mea la orice farmacie ce aveţi de încredere. Eu nu vând nimic c. ramburs. Nu vreau să mă îmbogăţesc de pe urma revistei sau poştii mele.

Valentine — Laptele de migdale e bun pentru tenul dv. Se face proaspăt la farmacie, nu se cumpără gata — Ceia ce aveţi la ceafă, e grav şi periculos. — Incercaţi soluţia : Sublimat corosiv 0,05 ctgr. Pilocarpină 0,30, Tne Cantaride 5 gr. Alcool de Lavandula 50 gr. la 2 seri odată.

Magdalena Bacău. — Pentru pete : Bismuth 5 gr. Pp. alb 4 gr., Resorcină 1 gr. Vaselină şi Lanolină 20 gr. — Pentru păr soluţia „Eau Salée".

Milena. — Ulei de ricin în fiecare seară veţi unge genele.

Fiica ta. — Scumpa mea fiică, o baie de héne n'ar strica părului tău, dar făcută de un iscusit coafeur.

Tyta. — Am 6 întrebări deci, am de unde alege. — Pentru ca nasul să nu mai fie roşu îi veţi face câteva comprese f. ferbinţi ziua şi îl veţi unge cu lanolină şi Vaselină părţi egale. — Pentru crema mea cu Perhidrol.— Cât pentru coate... doar am răspuns deja la 2 întrebări, restul altădată.

Traian. — Atunci cu acest mijloc nu veţi mai vedea oamenii scumpi sau prea nalţi. — Creşterea în lungime nu e dependinte de noi. — Ea depinde de felul de viaţă, de temperament şi de bunici.

Coca. — Da sunt d-na care bănuiţi. Va apare într'un număr al revistei fotografia mea abia vizibilă între mormanele de scrisori ce primesc. — Regret că v'am scos perii albi cu răspunsul şi fotografia. Faci f. bine cu gimnastica şi duşurile. George Sand? E personală, fantezistă şi f. puţin reală. In scrieri a fost alta şi în suflet alta.

Ţucul mamei drag. — Supurează acele noduri sau nu ? — Aştept răspuns.

Bouton d'or. — Uleiul camforat e bun, — Adică la 10 gr. camfor sdrobit, a se fierbe cu 100 gr. undelemn bun. Pentru păr apa de coji de china din revistă.

Figurile Ecranului

Nancy Caroll

Mica ingenuă dela „Paramount" își povestește astfel viața:

Pe coasta caldă a Floridei se află un mic orășel, dacă nu-i mai curând un sat. E plin de verdeață și pomii îngreunați sub povara rodului, își apleacă ramurile la îndemâna călătorului. Casele sunt în mijlocul unor o-grăzi vaste și n'ar fi deloc comic, dacă te-ai urca în Fordul tău, pentru a te duce la locuința vecinului.

In acest ținut atât de fermecător m'am născut acum douăzeci de ani. Dar n'am fost primul copil al părinților mei.

Cei dintâi ani ai copilăriei mi i-am petrecut în livada casei noastre, jucându-mă în iarba verde cu miros îmbătător. Iar adeseaori, în mijlocul cetei de copii sgomotoși, mă îndreptam spre plaja arzătoare, întinzându-mi corpul gol, sănătoaselor raze solare.

Când îmi amintesc de această copilărie minunată, aș vrea să mă nasc din nou. Dar anii trec, eu mă făcusem mare și trebuia să

urmez școala mai departe, la oraș.

Seara, în dormitorul școalei unde urmam, îmi făuriam planuri pentru mai târziu. Nu aveam decât o pasiune, una singură, dar pe care toate fetele o au: voiam să devin o mare stea a ecranului.

Câtă supărare n'am adus, din această nebunească dorință, sărmanilor mei părinți! Dar acum, când pot și eu să-i ajut, mă simt cea mai fericită fată.

Toate rugămințile alor mei au fost zadarnice. Intr'o zi m'am suit în tren și m'am îndreptat acolo unde toți vor să se ducă.

La Hollywood am tras la o rudă bătrână. Dacă n'aș fi avut acest mic ajutor, acum n'aș fi fost ceeace sunt ci aș fi fost „una mai mult" în cimitirul orașului înșelător. De câte ori nu răbdam de foame, mințind-o pe sărmana mea gazdă, că am mâncat foarte bine fiind angajată ca figurantă pentru o săptămână? Nu mai vroiam să abuzez de bunătatea ei. Era prea mult, că-mi dădea un culcuș, nelăsându-mă a lua calea pierzării.

In fine, mulțumită marelui meu noroc și fizicului meu, care plăcea multor directori, am reușit să trec dela figurația simplă la „extras", iar acum sunt angajată a firmei „Paramount", a cărei stea am speranța să ajung.

Poșta cinefililor

VECHIU ABONAT. — 1. Marion Davies născută Douras în New-York 1898. E angajată de Metro-Goldwyn-Mayer; 2. Xenia Desni e născută în Kiew în ziua de 19 Ianuarie 1900; 3. Alfred Abel, Berlin Halensee, Kurfürstendamm, 74; Georg Alexander, Berlin-Friedenau, Wiesbadenerstr. ɔ; Gregory Chamara, Berlin W., Kaiserallée, 28; Arna Lissi, Berlin W. 30 Lindauerstr. 9; Rénée Heribel, Paris (XVII-e), 9, rue Verniquet; Jean Murat, Neuilly-sur-Seine, 20, avenue de Neuilly; 4. „Ultimul Vals" a fost regisat de Artur Robinson. Are următoarea distribuție: Suzy Vernon (Contesa Vera), Willy Fritsch (căpt. Dimitri Sarazov), Liane Haid (Princesse Héléne), A. von Schlettow (Prințul Alexis), Sofia Pagay (Regina) Fritz Lasp (marele șambelan), Carl Platen (violonistul), Iwa Wanja (camerista Verei).

I. PREDESCU-DOLJ. — 1. „Răsărit de Soare" e extras după scrierea lui H. Sudermann: „Călătoria la Tilsitt". A fost adaptată pentru ecran de Carl Mayer și realizată de F. W. Murnau în 1927 pentru firma „Fox". Interpreți: George O. Brien (omul), Janet Gaynor (nevasta lui), Margareta Livingston (femeia din oraș), Rosil Boding (bona), J. Farrell Macdonald (fotograful); 2. „Roșu și negru", a fost adaptată pentru ecran după romanul lui Stendhal și realizată de Gennaro Kighelli în 1928 pentru „Terra-Greenbaum", cu următoarea distribuție: Iwan Mosjoukine (Julien Sorel), Lil Dagover (Tereza Renal), José Davert (Bourgmestre Renal), Jean Daz (marchizul de la Môle), Agnes Petersen (Matilda de la Môle), Dito Lombardi (Abatele), Felix de Pomés-Soler (Norbert), Hugo von Meyerrink (ducele de Orléans); 3. „Carnea Diabolică" (Flesh and the Devil) e, în adevăr, adaptată pentru ecran după romanul lui Sudermann. Regia aparține lui Clarence Brown, iar șef-operator e William Daniels. E un produs Metro-Goldwyn-Mayer, 1926. Distribuția: Greta Garbo (Felicitas), John Gilbert (Leo von Harden), Lars Hanson (Ulrich von Eltz), Barbara Kent (Hertha), William Orlamond (Unchiul Kutowski), George Fawutt (pastorul Voss), Eugénie Besserer (mama lui Leo), Marc Mc. Dermott (contele von Rhaden) și Marcelle Corday (Minna). Sper ca pe viitor să fii mai redus.

O FETIȚĂ DULCE: 1. De unde sunteți atât de sigură că Titus ar fi un pseudonim. De altfel la ce v'ar interesa numele meu adevărat? 2. John Gilbert c/o Metro-Goldwyn-Mayer, Culver City, Calif. Nici nu se mai poate vorbi de plecarea lui dela M. G. M., fiind un principal acționar al acestei mari societăți.

LENȚA CT. — Ramon Novarro, Norma Shearer și Joan Crawford: c/o Metro-Goldwyn-studios, Culver City, Calif. Artistele sunt de naționalitate americană, iar R. N. e mexican.

A. B.-FOCȘANI. — Tom Mix: El Paso (Texas), 1880; Const. Talmadge; Brooklyn (N-Y), 19 Aprilie 1900; Mary Prevost: Canada, 1898; Ben Lyon: Georgia, 1902; Ricardo Cortez: Wiena, 13 Martie 1900; Bilie Dove: Washington 1900; John Gilbert: Logan, 10 Iulie, 1895; Ramon Novarro: Durango, 6 Februarie 1899.

TITUS

Unde mergem?

TEATRUL CĂRĂBUȘ reprezintă superba revistă „In plin" de cunoscutul autor N. Kirițescu.

PARCUL OTETELEȘEANU și-a deschis porțile cu „Rămâi la nevastă-ta". In ansamblu, **Maximilian.**

TEATRUL NOU: „Raiul pe pământ", comedie în trei acte cu Tantzy Cutava-Barozi, etc.

La TRIANON putem admira admirabilul film „Vechiul San-Francisco" cu Dolores Costello.

SELECTUL proectează „Umbra trecutului", cu Emil Jannings.

CINEMA BOULEVARD PALACE reia minunatul film „Martirii dragostei".

La SCALA, în grădina din calea Victoriei, ca și la sală, se joacă „Lele cu scurteica verde" și un frumos film.

CAPITOL-UL reprezintă premiera „Dominoul negru", cu Harry Liedtke și Ernst Verebeș.

Doi soți originali

Bebé Daniels, **celebra vedetă americană, și-a făcut voiajul de nuntă în avion.**

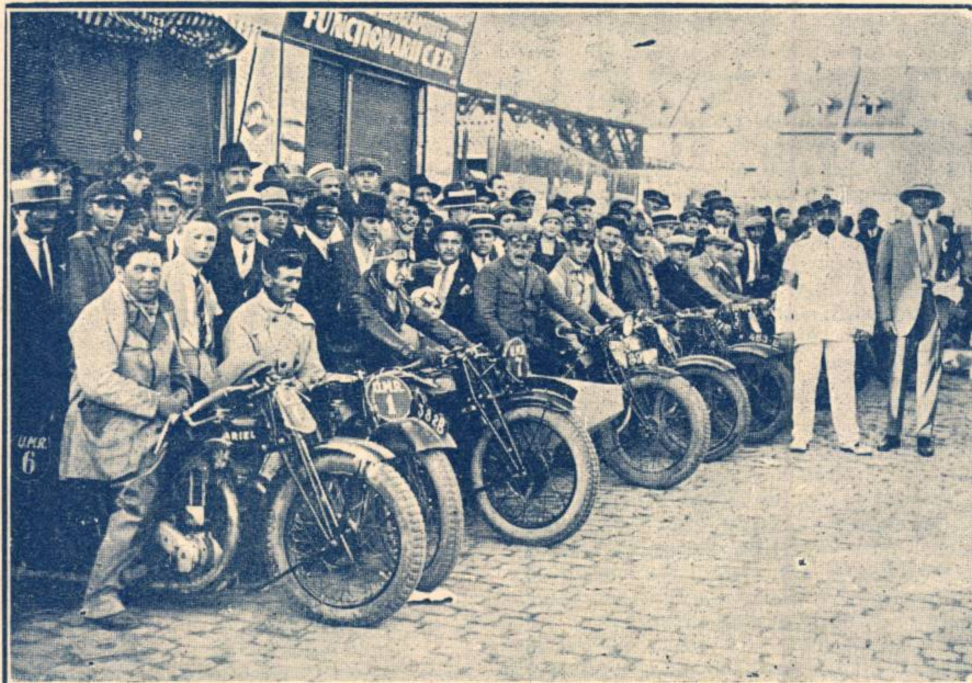
Aducem la cunoștința tuturor cititorilor noștri, că direcțiunea le rezervă o mare și plăcută surpriză, asupra căreia vom da primele amănunte în numărul nostru viitor.

PAGINA SPORTIVĂ

Bucureşti - Piteşti - Slatina - R. Vâlcea - Curtea de Argeş-Piteşti (341 km) în 5 ore 25 minute

Uniunea Motocicliştilor Români, organizatoarea cursei

„U. M. R." a debutat anul acesta printr'un succes neaşteptat. Atmosfera lăsată de ultima reuniune a produs impresia că nu vom avea anul acesta curse organizate în mod occidental. „U. M. R"-ul a uimit chiar pe cei mai optimişti.

Gruparea d-lui Cristian Leu nu a precupeţit nici un sacrificiu pentru buna organizare. Sprijinul preţios dat de Ministerul de Interne a contribuit fără îndoială la succes.

Eroul zilei a fost etern ghinionistul Marin Mareş.

Dela prima etapă de control şi până la potou, învingătorul a parcurs cei 348 km într'un mod cât se poate de conştiincios, făcând o medie orară de aproximativ 67 km., ceeace constitue pentru categoria sa, un record.

Intre adversarii serioşi, se număra şi **Moraru**, care suferit însă un accident chiar în Piteşti şi a fost redus la imposibilitate de continuare a parcursului.

Secundul sosit, a fost **Paul Vasilescu.** Motociclist de „generaţie nouă", nu a mers mai puţin decât 8 km. pe **geantă**, înainte de sosire.

Acelaş caz s'a petrecut excelentului Marin Moraru, la „Cupa Balcanilor", în Bulgaria.

Performanţa lui **Vasilescu** este meritoasă, mai ales că înainte de pana cauciucului motorul îi devine gripat, iar lanţul îi scapă de mai multe ori pe drum.

Glonţeanu nu a fost mai prejos. Locul al treilea a fost ocupat de dânsul, urmat de cumpătatul **Porojan.**

Cursa a mai fost terminată de **Iliescu** şi **Andreescu.**

Intre cei cu accidente se numără şi Ing. **Răşcanu, Iliescu** şi **Ştefănescu,** toţi din categoria side-cars, ce din fericire nu sunt grav răniţi.

Ultimul concurent al categoriei side-cars, **Zarra,** a suferit deasemenea un accident.

După ce a scos numerele reglementare de tablă, cu care şi-a reparat pistonul, a trimis cu mica viteză ataşul spre Bucureşti, iar după două ore şi-a făcut intrarea în Piteşti.

Piteştii, etapă finală a greului circuit, a sărbătorit pe învingători.

Asul aşilor... la serbări, sportivul **Velisco,** a fost magistral.

Banchetul a luat sfârşit la orele 2, într'o caldă atmosferă camaraderească.

Arth. Vg.

Dispar Pieile Roşii

TRIBURILE vechilor locuitori ai State-lor-Unite şi Canadei dispar încetul cu încetul.

Civilizaţia albilor, le-a impus o nouă sistemă de viaţă şi în locul vagabondajului prin prerii, munţi sau păduri, au fost siliţi să se refugieze în oraşe indicate de autorităţi, unde spiritul evoluţiei a influenţat asupra lor, astfel că în Statele-Unite sunt astăzi foarte mulţi indieni, cari practică profesiuni intelectuale.

Poporul nomad al pieilor roşii a fost redus azi la minimul număr de 400.000 suflete. Cu toate că peregrinările lor, îi aseamănă cu ţiganii europeni, albii din America le dau cea mai mare consideraţie, ca unui popor nobil, cu rituri patriarhale, care dispar încet-încet, sub presiunea civilizaţiei.

Este cunoscut faptul, că şi M. S. Regina Maria, a fost încoronată ca şefă onorifică a unui asemenea trib, cu ocazia ultimei Sale călătorii în America.

Foca

de: Gh. Brăescu

SE luminase de ziuă. O lună nouă, ce părea de ceară, păta cerul. Eşind pe prispa înaltă, ce reteza căsuţa de lut acoperită cu pae, înnegrită de ploi, Măriuca, fată sveltă, călită de soare, rămase o clipă cu braţele prinse sub pestelcă, privind zarea, cu gânduri nelămurite.

Departe, jos, în dreptul gării aşezată lângă şine ca o jucărie de copii, se destrăma fum leneş întunecând zările. Câinii făcuţi covrig, dormiau împrăştiaţi, căzuţi de oboseală, unde nimeriseră.

Găinile se scoborau din pom şi scuturându-se de atenţiunile cocoşului, sburlit, ce le aţinea calea, porniau zorite, după hrană. Vrabiile se fugăriau cu larmă mare prin cătina ce învelia gardurile de nuele.

Măriuca tresări, deşteptându-se ca din vis, scoase harnică o ciutură de apă din fântâna sleită, lângă poartă, se spălă pe ochi, se şterse cu poala cămăşii turnând restul în teuca păsarilor ce se ţineau card în urma ei. Intră în casă, ieşi s'arunce un pumn de boabe, dete drumul viţelului, mulse vaca şi luând traista o înşiră, innodată scurt, pe manerul secerii şi porni repede, cu tulpanul tras pe ochi, la vale. Sări pârleazul din grădină şi apucă, fără zăbavă, pe drumul mare, apoi pe cărărui cu marginile înflorite ce îngrădiau lanurile. Se opri un moment în dreptul morii, lăsă traista lângă un tufăriş de porumbele şi se plecă să scoată fără umbră de suferinţă spinul ce-i intrase în talpă şi porni iar.

De după deal, soarele se ridica aprins luminând ierburile strălucitoare de rouă.

Măriuca se zoria, urcînd şi scoborând potecile, cu pulpele goale, bronzate, bătute de cutele fustei aruncată în lături ritmic de mişcările şoldurilor pline. Ajunsă la locul ei, descinse fusta, slobozi cămaşa, se legă mai strâns curmându-şi mijlocul, deslegă tulpanul, sa-şi potrivească şuviţele decolorate de soare, se legă din nou înnodând coadele la ureche şi închinându-se dreaptă tradiţional, mecanic, fără pic de evlavie, porni să secere plecată, îngropată in holda aurie până la genunchi.

Măriuca era fată vrednică. Secera, plecându-se şi ridicându-se cu gesturi cumpănite, cu sforţări potrivite, cu gâtul cercuit de mărgele colorate, respirând egal, cu sâni ce tremurau, zărindu-se, rotunzi, prin gura cămăşii de cânepă groasă.

Gândurile întovărăşesc mintea omului şi scurtează timpul. Fata se gândia că tătuca plecase de cu seara la târg să vândă în medean la Iaşi, brânză şi smântână, o leacă de fasole şi două găini... şi că are să-i aducă ciuboţelele arvunite de la Crăciun. Socotia că mâine e sărbătoare şi se ruga să fie vreme frumoasă, nădăjduind că Gheorghiţă băiatul vătafului dela curte, are să se pună în horă lângă dânsa, oricât s'ar ţine de capul lui Stănuţa, duşmana ei neîmpăcată, fata lui moş Trofin, cel mai chiabur ţăran din sat.

Soarele se ridicase de trei suliţi. Fata se opri, ştergându-se de năduşeală, cu mâneca cămăşii, se desbrobodi, desfăcu traista şi se aşeză la umbra săracă a unui tufăriş de trandafiri sălbateci. Scoase din traistă un ou de raţă, un bulgăre de mămăligă şi o căpăţână de ceapă. La câmp nu se mănâncă mult. Masa fu scurtă. Bău apa din cofăel şi porni din nou la secerat, îmbiindu-se cu vrednicie, iuţind mişcările, ţintind capătul holdei. Căldura creştea grozavă. Aerul apăsa greu. Spicele nu se clătinau. Măriuca era singură în tot cuprinsul câmpului. Oamenii ceilalţi nu lucrau. Era Foca şi pe cine lucrează în această zi de sărbătoare, Zâna cea rea se răzbuna şi-i aducea pagubă nesocotitului. Dar Măriuca fusese fată în casă la nişte boeri la Iaşi, cari o desbăraseră de astfel de cresuri. Se apucă din nou de secerat, din ce în ce mai aprinsă, ridicându-se numai pentru a se şterge de năduşală, continuând mai încordată, pe măsură ce se apropia de scăpătatul soarelui. In sfârşit isprăvi şi căzu frântă de oboseală, acolo unde isprăvise seceratul, culcându-se în mirişte. Inima îi bătea cu putere. Din depărtare se auzia sgomot de căruţe ce se întorceau dela târg şi zumzetul lăutarilor dela crâşmă. Un vultur plutia, rotindu-se cu aripile întinse în zarea albastră. Prepeliţele se chemau vestindu-se cu apeluri ce răsunau în amurg ca nişte pocnete de pistoale: Pit-palac, pit-palac, pit-palac...

Măriuca sări arsă, îşi trase tulpanul, înşfăcă traista, o înnodă grăbită pe seceră şi porni uşurată, nerăbdătoare să ajungă acasă înainte de a însera deabinelea, pentru ca s'aţâţe focul, să mulgă vaca şi să facă mămăliga. Ajungând la capătul lanului se întoarse privind cu satisfacţie câmpul secerat de dânsa. Deodată, nedumerită, întorcându-se încoace şi încolo, căutând să-şi dea seamă, nevrând să creadă ochilor, păstrând, cu frică, un rest de speranţă zadarnică, căzu trântită la pământ, plângând cu desnădejde lacrămi de copil nemângâiat, plâns înnecat de suspine, care moaie şi o inimă de piatră.

— Ce plângi fată, hăi?

— Aaau-hă-hă...

—N'auzi fa, de ce plângi, o întrebă din nou boerul, care se întorcea dela gară şi oprise brişca în dreptul ei... Te-a bătut cineva?

— Aaau-hă-hă!..

— Spune fa, de ce plângi?

— Am secerat lanul Stănuţii, isbucni fata ridicându-se îndurerată, suflându-şi nasul în poala fustei. Am crezut că e al nostru, ardi-o-ar focul... şi se depărtă mânioasă.

Travestire

DOMNUL *Tache Năsturel,* a slujit statul cu credinţă şi onoare, timp de 35 ani, după care direcţiunea lui din minister, l-a scos la pensie. Toată viaţa lui a trăit modest şi tocmai acum, la bătrâneţe, când credea şi el să-şi poată odihni oscioarele după atâta muncă, l-a brodit o bunătate de moştenire din partea unui frate, care pe lângă că i-a permis să-şi cumpere o căsuţă pe calea Şerban-Vodă, dar l-a scos şi din obiceiurile-i patriarhale, începând să întârzie cât se poate de des la bodegile din drum cu prieteni vechi şi noi.

Dar conu Tache are pe lângă averea pe care o ţine în casă, din cauză că se teme de bănci şi o nevestică, simpatică şi la bătrâneţe, cu care a împărţit bucuriile şi greutăţile vieţei, coana Tarsiţa.

De când are banii în casă, coana Tarsiţa a prins o frică straşnică de hoţi şi cum casa dumnealor e situată în faţa sanatoriului militar, cam pe unde forţa publică mai mult nu e decât e, a început să-şi piseze bărbăţelul, să cumpere un câine lup-poliţist, de care auzise dumneaei că se vând pe şoseaua Colentina, la Marinică Hingheru.

— „Zău Tăchiţă maică, un câine să-ţi înfulece hoţul, cum o încerca să sară gardul!"

Azi câine, mâine lup, poimâine poliţist, peste trei zile toate calităţile combinate, până s'a decis bietul om să ia tramvaiul No. 16, să debarce în bariera Moşilor, şi să se înapoieze acasă cu o dihanie de câine ciobănesc, bleg şi cu coada între picioare.

Mare halima în mahala. Toţi vecinii în păr, în curte, pe la garduri, pe la ferestre.

— „Păi bine Tăchiţă maică, ce fel de poliţist e ăsta, nu vezi că are urechile blegi?".

— „Un câine poliţist are urechile ascuţite şi le ţine drept în sus".

— „Păi se poate, măi nea Tache, dumneata nu ştii că aia poliţiştii poartă coada stufoasă în sus?".

— „Fugi nene că prea e bleg!".

— „Te fură hoţii cu el cu tot. Nu vezi ce ochi roşii are?".

Necăjit de păcăleala negustorului, nea Tache puse mâna din nou pe lanţul javrei, şi tara-tara-tara, o luă pe jos până în şoseaua Colentina, — căci în tramvai nu se putea sui cu javra după el, — şi după trei ceasuri de umblet prin soare şi prin praf, intră obosit în curtea lui Marinică.

— „Bine mă, nu ţi-e ruşine? Pe mine, om bătrân vrei tu să mă păcăleşti? Ce fel de câine poliţist e ăsta? Nu vezi că are ochii blegi, urechile roşii şi coada ascuţită? Mă fură hoţii, cu el cu tot".

— „Vezi-ţi de treabă, coane Tăchiţă. Păi se poate să nu te servesc eu bine pe d-ta? Asta e câine poliţist, da e agent sicret şi de aia este stravestit aşa... Imi pare rău, coane Tăchiţă..."

Din toate câte puţin

La discuţiunile concordatului între guvernul italian şi papalitate, prin care se retrocedau vaticanului vechi drepturi teritoriale şi politice, tratativele au fost conduse de comisari ai ambelor autorităţi.

Semnarea definitivă a fost făcută de cardinalul Gaspari, — **în ilustraţia noastră în capul mesei — şi d-l** Benito Mussolini, — **în uniforma oficială, — din partea guvernului.**

RECLAMA AMERICANA

UN DIRECTOR de cinematograf din Chicago, a trimis la diferite persoane câte o invitaţie cu următorul conţinut, la care adăugase câte un cec de 4 cents, „plătibil la purtător".

Stimate Domn! Presupun că venitul dvs. anual este de 15.000 dolari. Deoarece şi dvs., desigur sunteţi de părere că timpul este bani, alăturăm prezentei un cec de 4 cents, pe care vă rugăm să-l întrebuinţaţi ca despăgubire pentru acele două minute, care le veţi pierde, citind descrierea uneia din originalele şi pasionantele scene ale noului nostru film. Premiera are loc Vinerea viitoare!"

Domnul director n'a speculat greşit. Descrierea însoţită de un cec atât de neînsemnat, a fost citită cu mare atenţie de toată lumea, şi succesul de cassă al filmului astfel lansat, a fost enorm.

Pentru a stimula economia!

Iată noua serie de bancnote a 20 lei, **pentru care plătim la simpla prezentare, câte** lei 500 **de fiecare:**

F 8148—0953, B 8219—0443, 0444, 0445, 0446, 0447, 0448; O 8151—0438; R 8159—0931; F 7265—0040; B 8113—6919; V 8155—0227; E 8147—0226; O 7850—0493; V 8215—0070; S 8184—0145; J 8163—0699; N 8187—0484; A 7377—0364; A 8157—0570.

Deslegările jocurilor pe luna Maiu 1929

Prin tragerea la sorţi, au câştigat premii:
Lei 1000.— D. Jean Tomescu, Bucureşti.
Lei 500.— D. Micu Goldstein, Bucureşti.
Lei 300.— D. Grigore Macovei, Galaţi.
Volumele au fost câştigate de d-nii:
Costel St. Popa, Focşani.
Ştefania Vasilescu, Ismail.
Didy Grăjdeanu, Constanţa.
Jean D. Coman, Dej.
Grigore Timoftescu, T.-Severin.
Mircea Berindey, Tg.-Mureş.
Gheorghe Carp, Iaşi.

Câştigătorii de mai sus, sunt rugaţi a-şi trimite de urgenţă adresele, spre a li se expedia premiile.

CATEGORIA I
130—155

ARAD: Delamarian N., Iordănoiu Delaolt, Ionescu Ioan.
BARLAD: Chicoş Const., Cezar Blănaru, Nicu Benea, Ovidius Idriceanu.
BRAILA: Puiu Gh. Constantinescu, Isac Schwartz, St. Hacicov, Theodor Stamate, Mircea Gh. Ciurea, Zarafu Iulian, Emil Beschea, Ionel P. Banuţ, White Albert, Isac I. Iosefesohn, Aurica Bălan, D. Constantin, C. Carapetru şi S. Rădoi, Fănel Burghelea.
BUCUREŞTI: Marietta D. Grozeanu, Glantzstein Emanuel, Const. Massu, Ionel şi Sophie Pietraru, Nadler Lazăr. Aneta Bartolomeu, Marieta Misailescu, Aurel şi Nicu Marin, Gică Gheorghiu, Petre Popescu, Victoria Genoveanu, Jean Tomescu, Mica Novarro, Nela Bojianopol, Marin Constantin, Iulius Weiner, Micu Goldstein, Armand Vrânceanu, Mircea Vasilescu, Valentin Fotescu, N. Fraţilescu, Iolanda N. Christescu.
BUZAU: Lionel D'Ally, Trăinel Gh. Roman, George V. Tiţina, (com. Padina).
CARACAL: Victoria Popescu.
CARAMANEŢI (Teleorman) Sorea N. Florea.
CONSTANŢA: Didy Grăjdeanu, Constantin Şerbănescu, Dode Gh., Tomescu N. Nicu, Hananel Salvator.
CRAIOVA: Fane Lupescu, Nicu M. Gronea, Dumitru Mihăescu, Iosef Hornn; Minel Văduvescu, Mandy şi Jana Rocoş, Corneliu Puţureanu, George Pârvulescu, Mircea Bârsan, Olguţa Daneţeanu şi Andrei Fischer, Tytta Stoiculescu, Constantin Diaconescu, Bică Pisoscky.
CURTEA-DE-ARGEŞ: Mişu şi V. Ionescu.
DEJ (Someş): Ionel Păcurariu.
FALEŞTI (Bălţi): George Berghiner şi Alex. Halperin.
FOCŞANI: Aurora şi Ionel Vlădescu, Popa St. Costel, Herman Aurel, Marioara şi Ionel Rădulescu.
GALAŢI: S. Schwartzenberg, Eugeniu Bălăcescu, Nicolae R. Rang, Mandy Leibovivi.
GHERĂŞTI-ROMAN: Gh. Vladimir.
GURANDA (Botoşani): Anatole R. Vasiliu.
IAŞI: Carp Gheorghe, Honoré Sens, Mihai şi Dumitru Popovici, Arhiri Alfred.
ISMAIL: Ştefania Vasilescu, Petra I. Avramescu St.
MARGA-MEHEDINŢI: Gh. Verboneu, Ana Bordea.
NEAMŢ: Vasile Butnaru.
PATRU-FRAŢI—IALOMIŢA: Cazan Theodor.
PLOEŞTI: Gelu M. Demetrescu, Vasile Gh. Liviu.
POIANA (Câmpina): Gh. D. Ionescu.
PRAHOVA (Băicoi): Cicu Gheorghe.
RADAUŢI: Ştefan Ch. Vasiliu.
RAMNICU-VALCEA: Margaretta şi Titi Rădulescu, Gore Bordea, Jean şi Mişu Constantinescu.
SILIŞTEA (Dolj): Codreş Const. şi Drăculeţ M.
TG.-MUREŞ: Mircea Berindei.
TULCEA: Andrei N. Sandu, I. S. Minceff.
T.-SEVERIN: G. Itop.
VASLUI: Vlaicu Mitru.
VULCANA DE SUS: Vasile Boţescu, Gogu Popescu.

CATEGORIA II
120—130

BARLAD: Munteanu Gh.
BRAILA: Gh. şi M. Munteanu.
BUCUREŞTI: Ida Stănciulescu, Jenică Ionescu, I. Vasilescu, Gică şi Mişu Pietraru, Ernest Cuzin.
CAMPINA: Soare Gh. Ioan.
CONSTANŢA: Stănescu Gh. Nic.
FOCŞANI: Mimy şi Ionel Misailescu.
GALAŢI: P. Gh. Tănase, Macovei Grigore, Gh. S. Mihail, Gh. D. Vasiliu, I. Aronovici, Hârsu Nic. şi Petrescu Traian.
MANASTIREA-NEAMŢ: Grigore Frunză.
PECICA (Arad): Florica şi Dimitrie Ardeleanu.
PLOEŞTI: Emilian Manolescu.
POPLACA (Sibiu): Romulus Olariu.
ŞEGARCEA (Dolj): Ionel Canely.
SLANIC (Prahova): H. Juga.
TURNU-SEVERIN: Grigore Timoftescu.

CATEGORIA III
100—120

BUCUREŞTI: Tl. Ettinger, Puiu Sandu. Rusescu Ioan, Lenuţa şi Lucie Pietraru.
DEJ (Someş): I. Cimpoeriu.
GALAŢI: Emil Duda.
TIGHINA: Cniseer G.
TURNU-MAGURELE: Marin A. Iliescu.

CATEGORIA IV
50—100

ARAD: Iov Simion.
BUCUREŞTI: Nic. Moldovanu.
IAŞI: M. Finchelescu.
ISMAIL: G. M. Verbeş.
TIMIŞ-TORONTAL: Lucia Buscky.

CATEGORIA V
1—50

BAILEŞTI-DOLJ: Jean Firulescu.
BUCUREŞTI: Sandu Schatz, A. Kanner, Valentin şi Eliodor Surculescu, Einhorn Albert, Puica Solon, N. Orghidan, Heinrich Cohn, Aurel Boteanu, Cornelia Lambru, Costică Raţă, Carmella Cramer, Weintraub, Liniver, Marietta, I. Botez, Copelmann Robert, Lilly Ionescu, Nicuşor Ionescu, Marcel Regenstreif, Emil Drim.
CONSTANŢA: Elena Stănescu, Roza Bercovici.
DEJ: Jean D. Coman.
FOCŞANI: Anişoara Spiridon, Borcan T. Nicolae.
PATULELE (Mehedinţi): Elena G. Angheni.
PLOEŞTI: Lenuţa Manciu.
TG.-MUREŞ: V. Ţandureanu.
TECUCI: Adrian Pătraşcu, Anton Adrian (Stănişeşti Tg.).
TIMIŞ TORONTAL: Păcurariu Gh. Savu.
TOPLIŢA (Mureş): I. Mayer.

N. R. — Determinarea limitelor în categorii, va rămânea totdeauna la libera noastră alegere.

Gimnastica în casele de mode

Deoarece sezonul băilor este înaintat şi toată lumea se pregăteşte de plecare, casele de modă vieneze au introdus exibiţia manechinelor, purtând cele mai moderne costume de bae.

Dar pe lângă purtarea costumelor, manechinele se dedau la veritabile exerciţii de gimnastică, sub conducerea unui maestru, în asistenţa doamnelor din societate.

Cupon pentru jocuri
No. 25-26

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

....

Cărţi noui

In Lupta pentru o femeie, *recentul roman de N. Arcaş, titlul indică perfect acţiunea. Şi, oricât ar constitui un eveniment de toate zilele, sforţările ce le depune un om spre a cuceri fiinţa de care-l leagă o patimă violentă, trezesc cu atât mai viu interesul nostru de investigaţie cu cât întâmpină o îndărjită rezistenţă din partea aceleia către care s'a îndreptat laţul neobositului prigonitor.*

Lupta pentru o femeie *a apărut în editura „Ancora". Preţul: lei 35.*

RUDYARD MULLTON

Procesul omului decapitat

O nouă aventură senzațională a celebrului detectiv GEX TREVOR

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Intr'un hotel din Viena se descoperă decapitat în camera 117, contele Alfred d'Arlon. Autoritățile și detectivul Trevor Gex, încep cercetările.

Trevor Gex susține că ucigașul ar fi un belgian, anume Peter Bruys, care este prins de poliție.

Apoi, încep desbaterile procesului.

Acuzatul Peter Bruys, este foarte grăbit, să fie condamnat, dar martorii depun cu toții, favorabil pentru el.

* * *

In băncile publicului, câțiva tineri magistrați felicitară pe judecătorul Spessart, care făcuse instrucția, dar acesta asista întunecat la desbateri, cu o dungă de îngrijorare brăzdându-i fruntea.

II.

Președintele încuviință cererea apărării și rugă pe contesa Diana de Lambert, să spună ce știe despre acuzat, despre crimă și despre furtul colierului...

— D-lor, începu contesa, pe Peter Bruys l-am cunoscut de mult, din copilărie. Tatăl meu avea un domeniu în Flandra, unde am crescut. Peter Bruys, copil orfan, îngrijit de o familie de marinari olandezi, fu ca și adoptat de tatăl meu, care-i dădu o educație și o instrucție desăvârșită.Bruys deveni apoi secretarul tatălui meu, care l-a ajutat să-și continue studiile universitare. Era, firește, sărac, dar om perfect echilibrat, minte lucidă, suflet generos, Bruys ajunse în preajma războiului profesor de limbile orientale. Era un tânăr savant, cu trupul vânjos, format la școala sportului, un om superior. A fost singurul om pe care l-am iubit...

După o clipă de tăcere, contesa povesti mai departe, liniștită:

— Tatăl meu voind să mă mărite cu un aristocrat bătrân, m'am opus. Ințelegând că Bruys era cauza acestei rezistențe, tânărul profesor de limbile orientale fu nevoit să se expatrieze. Nu mă iubia... A plecat la o curte minusculă din vechea Germanie, invitat de prințul Iohan de Hallstadt...

— Prințul dela etajul II? întrebă primul jurat.

— Chiar el, domnule. Bruys fu numit profesorul de literatură orientală, al micei principese Amelia Francisca de Hallstadt, fiica prințului Iohan!

O rumoare răspunse din public acestor destăinuiri.

— Ce i s'a întâmplat la curtea din Hallstadt, — urmă contesa, — nu știu, căci nici-odată Peter Bruys nu mi-a mai scris, după ce m'am măritat cu contele de Lambert.

Soțul meu a murit în timpul războiului. In 1914, Peter Bruys trece în Belgia și luptă contra armatelor germane. Atunci a primit lovitura de sabie, care l-a mutilat. Azi, cicatricea s'a închis, totuș, e încă vizibilă pe obrazul său stâng. După ce a eșit din spital, a fost trimis la Salonic, apoi în Rusia, iar după războiu nu s'a mai întors nici în Belgia, nici în Germania, ci a dispărut.

— Acuzatul spune că a făcut de trei ori ocolul lumii, zise președintele.

— Eu n'am mai știut nimic de el, urmă contesa timp de zece ani, până ce, într'o zi, am primit din Buenos Aires o scrisoare. Bruys mă anunța că sosește în Europa și că se va opri la Berlin. Mă ruga să-l anunț la Berlin, unde ar putea să mă vadă, fiind dornic de a-și exprima încă odată față de mine, recunoștința ce-l leagă de familia mea. Bruys sosi la Berlin. I-am scris că voi veni și eu la Berlin. Dar când am ajuns eu acolo, Peter Bruys plecase spre Viena. Am venit aci, ne-am regăsit. In ultimul timp părea preocupat....

— N'avea bani, desigur, zise procurorul.

— Nu, d-le, vă înșelați, răspunse contesa. Și tocmai aceasta voiam să spun. L-am considerat prea prieten, prea desbărat de orice prejudecăți sociale și mondene, și l-am întrebat, dacă nu cumva are astfel de supărări. Mi-a arătat îndată vre-o 3000 de mărci germane, și mi-a spus râzând că această sumă îi ajunge până se va întoarce în Argentina. Că la nevoe, pe vapor merge gratis, fiindcă se angajează ca marinar că a încercat, mai de mult să facă avere, dar că își dă seama că nu poate să facă afaceri.

— Când se întâmplau acestea, d-nă? întrebă președintele.

— Acum două sau trei săptămâni, când am sosit eu aci. A fost acuzat că s'a găsit la el o sumă de 2500 mărci, care ar fi aparținut contelui d'Arlon. Dar eu știu că Bruys avea această sumă de bani înainte de uciderea contelui.

— I-a pierdut la cărți; a petrecut, poate, cu ei; în noaptea crimei, a fost văzut la un varieteu, observă procurorul.

— Nu știe nici un joc de cărți, nu bea, e sobru.

— Când ați sosit dv. în Viena, prinții de Hallstadt sosiseră aci? întrebă primul jurat.

— Da, cu câteva zile înainte, cam în acelaș timp cu Peter Bruys și contele d'Arlon.

— Contele d'Arlon venia tot dela Berlin? zise președintele care răsfoia dosarul.

— Da, răspunse contesa. Nu vi se pare curios că prinții, Bruys și contele au sosit aci dela Berlin, cam în acelaș timp? S'ar zice că s'au urmărit. Ce s'a petrecut oare între ei, la Berlin?... Și să vă mai dau un amănunt: contele d'Arlon a locuit la început într'o cameră de lângă apartamentul meu. De îndată ce camera 177, de lângă apartamentele princiare, fu liberă, contele d'Arlon se mută în ea, deși, la etajul meu, avea o cameră mult mai bună.

— Dar Bruys cunoștea bine pe d'Arlon? întrebă un jurat.

— Se împrieteniseră și erau nedespărțiți. Se închideau uneori, seara, în odaia contelui, și stau ceasuri întregi. Luau masa împreună, în oraș, iar când era în hotel, Peter Bruys nu se prea arăta.

Cu două zile înainte de crimă, Bruys a fost din nou la Berlin, dar nu a stat acolo decât câteva ore, între două trenuri.

III.

Primul jurat rugă pe președinte să ceară lămuriri contesei, asupra colierului ce i se furase și i-a fost înapoiat.

Contesa Diana de Lambert răspunse:

— Nu pot crede că d. Peter Bruys mi-a furat colierul. Că d-sa mi l-a înapoiat, acesta sunt sigură. Poate că a reușit să-l smulgă adevăratului hoț și să mi-l trimită.

— Peter Bruys, întrebă președintele, cum a ajuns colierul contesei de Lambert, la d-ta?

— Nu știu nimic despre colierul contesei, răspunse Bruys.

— D-le judecător, zise contesa, întrebați vă rog pe d. Peter Bruys, ce a făcut cu cele 3000 mărci, cu care a sosit din Argentina, fiindcă eu nu cred că cele 2500 de mărci, găsite asupra d-sale sunt ale contelui d'Arlon? De când se află în Europa, d. Bruys nu a putut cheltui mai mult de 500 mărci.

Peter Bruys se mânie și izbucni:

— Ei, mult o să țină comedia asta?... Destul!... Ce tot mă hărțuiți cu întrebări? Și apoi, dece se amestecă doamna contesă, în afaceri care n'o privesc? Banii mei i-am băut, i-am pierdut la joc și am asasinat pe conte, ca să-i fur portfeuille-ul cu bani.

— D-le președinte, zise contesa, neintimidată de izbucnirea acuzatului, dați ordin să se cercetească unde i-a băut, cine l-a văzut jucându-i și unde i-a pierdut la joc.

Președintele puse o serie de întrebări acuzatului, cu privire la aceste chestiuni, dar Bruys refuză să mai răspundă, decât:

— Destulă vorbă!... V'am spus că am ucis!... Ce mai vreți? Condamnați-mă!

Confruntarea acuzatului cu generalul Paul Bernard și cu contesa Diana de Lambert, nu duse, în asemenea condițiuni, la nici un rezultat.

Președintele ridică ședința și, dupăce luă jurământul juraților că nu vor comunica cu persoane din afară în chestiunea omului decapitat, anunță ședința viitoare pentru a doua zi.

„EU L'AM UCIS!"

I

A doua zi, asistența crescu. Intreaga Vienă se interesa de procesul acesta ce se anunța atât de bogat în cancanuri și surprize. Fu nevoie de intervenția poliției, ca să se poată menținea ordinea.

După deschiderea ședinței, se dădu cuvântul procurorului, care desvoltă un rechizitoriu concis, arătând că față de mărturisirile complete, chiar hotărîte, ale acuzatului, ministerul public nu poate decât să aștepte o aspră pedeapsă. Arătă că banii și actele contelui d'Arlon, găsite asupra criminalului, sunt dovezi sdrobitoare, că mobilul crimei a fost furtul. Infățișă apoi pe Bruys, ca fiind o bestie cinică, un aventurier, un revoltat împotriva societății, „o primejdie permanentă".

— „Astfel de elemente — urmă procuro-

rul — sunt cu atât mai primejdioase, atunci când în slujba răului, aduc şi oarecare cultură, aşa că apărarea pe care au încercat s'o facă martorii Paul Bernard şi contesa de Lambert, nu poate influenţa întru nimic verdictul exemplar de sever, pe care juraţii trebue să-l aducă".

II

Apărarea însă, prin glasul avocatului Myrbach, apărător din oficiu, relevă rolul greu ce i s'a încredinţat, de a apăra pe un om care ţine cu orice preţ să fie condamnat!

— In adevăr, spunea Myrbach, acuzatul Peter Bruys, profesor de limbile orientale, a refuzat să-şi aleagă un avocat; el mărturiseşte cu „*hotărire*", după cum spunea acuzarea, cu prea multă hotărîre, că el este asasinul, şi îşi ascunde toate calităţile, tot ceeace ar putea să-i serviască drept circumstanţe atenuante. Afirmă că e un aventurier de rând, când în realitate a făcut războiul şi a fost un erou. Nu ne-a spus că rana de pe obraz e semnul eroismului său, ci că e o urmare a unei harţe de beţiv? De ce se ponegreşte omul acesta, d-lor? Dece ţine atât de mult să-l luaţi drept un criminal fioros, şi să-l condamnaţi? Nu cumva voeşte să acopere prin jertfa sa pe adevăratul asasin, sau cel puţin pe complice? Nu e oare datoria dv. să daţi instrucţiei timpul necesar pentru cercetări mai ample?"

Myrbach arătă apoi cât de ciudat era faptul că, aşa cum în prezent Bruys îşi ia asupra lui crima, tot astfel au declarat înaintea lui d-ra von Torgau şi locotenentul Waldemar că ei sunt asasinii. Aceste două persoane fac parte din suita prinţului de Hallstadt; or, Peter Bruys a fost profesorul principesei Amelia de Hallstadt...

— Rog apărarea, zise preşedintele, să nu-şi facă argumente din insinuaţiuni, pe cât de nefondate, pe atât de ofensatoare pentru prinţii de Hallstadt.

Avocatul Myrbach ripostă că, oricine ar fi în joc, trebue să se facă lumină. Pentru aceasta, este neapărat nevoe de un supliment de anchetă, pentru a se cerceta cel puţin, după cum a cerut şi contesa de Lambert, dacă în adevăr banii găsiţi asupra acuzatului erau ai contelui d'Arlon.

— Dar au fost găsiţi în portfeuille-ul contelui, şi portfeuille-ul în buzunarul acuzatului! ripostă enervat procurorul.

III.

— Apărarea a terminat? întrebă preşedintele nerăbdător.

— Nu, d-le preşedinte, răspunse Myrbach. Doresc să mai relev un lucru.

Şi anume, să-mi spună partea civilă, la cât preţuieşte persoana contelui d'Arlon.

— Partea civilă are cuvântul, zise preşedintele.

Dar nimeni nu răspunse.

— Cine reprezintă partea civilă? insistă preşedintele.

— Domnule preşedinte, zise grefierul, ca răspuns la adresa noastră, prin care o invitam să se constituie parte civilă, familia contelui Alfred d'Arlon, dela Paris, ne-a răspuns că nu recunoaşte ca membru al acestei familii pe nici un conte Alfred d'Arlon şi că dintre vlăstarii în viaţă, nici unul nu se afla la Viena, la data crimei.

— Vă rog, zise Myrbach, să dispuneţi să se treacă în procesul verbal aceste declaraţiuni de care mă voi folosi la timpul oportun.

— Mai aveţi ceva de subliniat sau întrebat? se încruntă uşor preşedintele.

— Da!... Să se lămurească, rolul pe care l'a jucat artista Dolores Corgo în această afacere, strigă Myrbach.

Chemată la bară, artista declară că în noaptea crimei, a stat tot timpul la *Moulin Rouge*, dela 9 seara, până a doua zi, în zori. Bruys a venit la varieteu după ora 2 noaptea.

— Ce a făcut Bruys înainte de această oră, — adăogă Dolores Corgo, — nu ştiu.

Personalul varieteului şi numeroşi clienţi aduseră mărturie că artista îşi petrecuse în adevăr toată noaptea la varieteu.

— Ne răpiţi timpul degeaba, d-le avocat! zise preşedintele.

— Dar, răspunse Myrbach, pe culoarul hotelului s'au găsit urmele însângerate ale paşilor unei femei. Dacă aceste urme nu sunt nici ale artistei Dolores Corgo, nici ale d-rei von Torgau, pe care aţi scos-o din cauză, ale cui sunt atunci? Bruys a avut complice, în cazul când el e asasinul. Cine a fost complicea lui Bruys?

— Bruys, zise preşedintele, ai avut complice?

— Nici o complice: am asasinat eu singur pe contele d'Arlon.

IV

In acea clipă. se produse un fapt vertiginos ca un fulger: uşa se dădu în lături şi o fată tânără se opri în prag, strigând:

— Nu-l condamnaţi... Nu e vinovat... Eu am ucis pe contele d'Arlon!....

Şi fiinţa albă ca o apariţie, care rostise aceste cuvinte, se prăbuşi, căzând mai întâi în genunchi şi apoi la pământ.

Publicul, uimit, se ridicase în picioare. Toată lumea vorbea.

— Cine e?... Cine e?...

— Principesa Amelia!...

Principesa Amelia-Francisca de Hallstadt fu ridicată şi aşezată pe o bancă. In urma ei, pătrunse în sală domnişoara de onoare Rita von Torgau cu o expresie de profundă groază pe figură, strigând la rândul ei:

— E nebună!... Să n'o credeţi... Alteţa sa n'a ucis!... Eu sunt asasina, pe mine trebue să mă pedepsiţi!...

Preşedintele agită clopoţelul:

— Tăcere!...

Peter Bruys asistase impasibil la toată scena aceasta.

Atunci, din public se ridică locotenentul Waldemar şi ceru cuvântul „ca să dea o pretinsă lămurire onoratei Curţi".

— Poţi d-ta să ne lămureşti încurcătura asta? îl întrebă preşedintele.

— Da, răspunse ofiţerul.

— Atunci, aveţi cuvântul.

— Onorată Curte, pronunţă tare şi răspicat locotenentul Waldemar, îmi menţin prima declaraţie, şi anume, că nimeni altul şi că numai eu sunt asasinul contelui d'Arlon.

Se produse tumult.

Lumea, juraţii în picioare, vociferau, apostrofau contradictoriu:

— Sunt complici!...

— Nu e nici unul vinovat, vor să acopere o altă persoană.

— Cine e ucigaşul ?...

— Prinţesa e vinovată ?...

V

In acest vacarm, preşedintele îşi pierdu o clipă cumpătul şi trântind clopoţelul de masă, strigă:

— Cine dracu mai poate să ne scoată din încurcătura asta?

— Eu! răsună o voce formidabilă, de o hotărâre impunătoare, care reuşi să facă tăcere instantaneu în sală.

Ochii tuturor se îndreptară spre uşa din fund, pe unde se strecurase un grup heteroclit de oameni, compus dintr'un matelot cu bereta pe-o ureche şi tricou de lână cenuşie; un lacheu în livrea verde, dar cu melonul pe cap şi pardesiul pe umeri; o băbuţă scundă, ce surâdea naiv; un neamţ foarte gras; un groom în uniformă roşie şi cu ti-

(Va urma).

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

Joc No I (Cuvinte încrucişate) „ION PILLAT"

(15 puncte)

de Minciunescu, Giurgiu

ORIZONTAL. — 1) Volum de poezii ale lui Pillat. 14) Gravor francez (1747—1825). 15) Inşelară. 16) Animale amfibii. 17) Soţia lui Athamas rege al Tebei. 18) Nume femenin. 19) Suferinţă adâncă (fig.). 20) Două litere din „Croy". 22) Notă muzicală. 23) Champion. 25) Pronume (inv.). 26) Amanet. 28) Pronume (inv.). 29) Domn al Munteniei. 30) Datină. 32) Pronume. 32) A fugi. 34) Pleacă. 35) Locuitor al unei familii tracice. 36) Sunt bolnav. 38) Oraş în Franţa. 39) Orăşel în Franţa. 40) Conjuncţie. 41) Numele lui Budda în China. 42) Pronume (inv.). 43) Pictor francez (1766—1837). 44) Stilul unui autor. 45) Bunici, moşi. 46) Pronume. 47) Stimat. 49) Potrivesc. 54) Afluent al Trotuşului. 57) Pronume (pl.). 58) Poezie de I. Pillat. 63) Prepoziţie (inv.). 64) Volum de poezii ale lui Pillat.

VERTICAL. — 2) Rege al Cretei (mith.). 3) Consuma (fig.). 4) Morfeu. 5) Literă grecească. 6) Plantă. 7) Notă muzicală. 8) Două litere din „Talma". 9) Fluviu în Franţa. 10) Anagrama cuvântului „dig." 11) Departament în Franţa. 12) Oraş în Statele-Unite, pe Hudson. 13) Fluviu în Franţa. 16) Poezie de I. Pilat. 21) Poezia de I. Pilat. 23) Turburi (fig.). 24) Volum de poezii de I. Pilat. 27) Propoziţie. 30' Poezie de I. Pillat. 31) Afluent al Trotuşului. 41) Oraş în Italia. 43) Şiră de fân. 45) Statuar francez (1768—1845). 48) Oraş în Siria. 50) Sprijinesc. 51) Monete ungureşti. 52) Listă. 53) Trei litere din „Tarapana". 54) Uleiu. 55) Dumnezei, la cei vechi. 59) Posezi. 60) Două litere din „Gât". 61) Râu în Franţa. 62) Două litere din „Cal".

Joc No. 2 (Rebus)

(10 puncte)

de *Vasile Turculescu* (Craiova)

V TURCULESCU

Să se găsească un cunoscut adegiu latinesc.

Joc No. 3 Metagramă)

(5 puncte)

de *Titty Modlova*, Bucureşti

— Cu F sunt la spate,
„ P bulb la unele plante,
„ R cremă fină,
„ T trupă neregulată
„ Ţ meteor apos!...

Joc No. 4 (Enigmă)

(5 puncte)

de *Mar...ra şi Ionel Rădulescu*

(Focşani)

— Aşa cum sunt,
Stau prin pământ;
— De mă veţi descoperi,
Zeitate veţi găsi.

„Cuvintele încrucişate în figuri"

LA NOI în ţară, până anul trecut, jocurile de cuvinte încrucişate se făceau în careuri simple, singurele criterii în încrucişare fiind corectitudinea cuvintelor, din punct de vedere gramatical.

Pentru că nu acesta era adevăratul spirit al acestor jocuri, s'a căutat să se facă încrucişarea în jurul anumitelor figuri estetice care mai târziu au devenit capete de artişti, scriitori, etc...

Ideea aceasta a fost împrumutată din apus, fără ca să se ajungă însă la acea perfecţiune, ce caracterizează jocurile străine, unde figura se armonizează cu ansamblul cuvintelor utilizate, într'un *tot* spiritual şi amuzant.

Imprumutând ideea şi forma, ne-a lipsit tocmai esenţialul : *talentul*, adică acel simţ estetic al selecţionării cuvintelor şi armonizării lor cu însemnarea figurei, indiferent dacă spaţiile sunt mai restrânse şi se mai strecoară şi câteva greşeli mici.

Intr'adevăr, recunosc că mulţi — când au figura unui artist — utilizează cuvinte în legătură cu rolurile sau filmele în care a jucat, însă restul cuvintelor lasă atât de dorit, ca formă şi însemnare, încât strică tot farmecul jocului, mai ales când semnificaţiile sunt rău date.

Din punctul acesta de vedere, sunt două feluri de încrucişări :

Prima, în spaţii mai mari, cu cuvinte absolut corecte, însă aşa cum ele rees din primele directive trase, încrucişare corectă, însă nu şi spirituală. A doua, în spaţii mai mici, cu cuvinte frumoase, mai puţin corectă, dar spirituală şi distractivă !

Pe aceasta din urmă o preferăm noi, pentrucă numai ea justifică universalitatea acestui instructiv şi amuzant soiu de jocuri.

Colaboratorii noştri, cari ne trimit jocuri interesante, în figuri estetice, sunt rugaţi a ne lăsa nouă dreptul de a modifica încrucişarea, sub menţiunea specială, în cazul când ea nu îndeplineşte condiţiunile de mai sus, aceasta ca să nu mai avem nici o dificultate, cum am mai avut pe lunile celelalte, când am modificat încrucişarea, fără menţiune specială, la figura lui Conrad Veidt, Greta Garbo, T. Arghezi, Brătescu-Voineşti, etc...

Pentru că majoritatea jocurilor cu tradiţie s'au banalizat, din cauza prea deselor repetări, devenind chiar anoste, vom căuta să stimulăm orice tendinţă spre originalitate, instituind *un concurs cu premii pentru cele mai originale jocuri trimise de deslegătorii noştri.*

Concursul se va deschide odată cu începerea vacanţelor şcolare. Amănunte, ulterior.

N. GH. POPESCU

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Iulie. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 24, 25, 26 şi 27, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Iulie 1929.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 7. Etg. II
Telefon 306 67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	**Lei 350**
Pe o jumătate de an	**„ 180**
Pe trei luni	**„ 95**
PENTRU STRĂINĂTATE	
Pentru America	**„ 800**
Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia	**„ 500**

REALITATEA ilustrată

MISS ROMÂNIA; D-ra Magda Demetrescu

a obținut un formidabil succes la concursul internațional de frumusețe din Galveston

„Atelierele Adeverul" S. A.

ANUL III. — No. 27 — 29 IUNIE 1929 24 PAGINI APARE SÂMB

REALITATEA ilustrată

O partidă de skating

MAY MC. AVOY, fixându-și patinele cu rotile, pentru o cursă de iuțeală,

PREȚUL 8 LEI

Să nu vezi, să nu simți...

DACĂ vroiai să tragi un pui de chef cu pârjoale apetisante și cu vin care pocnia sub limbă, nu aveai decât să te transporți la periferie, la cârciuma lui Neacșu. Osteneala era pe deplin răsplătită. Avea Neacșu ăsta lăutari și dame și bănturi, dar specialitatea lui erau pârjoalele rumenite, calde și gustoase. Cum le prepara el, era secretul lui.

Fapt e că lumea se bătea pentru un loc la crâșma în permanență plină.

Pe deasupra totul era ieftin acolo.

Iată însă, că taina excelentei bucătării a patronului Neacșu e azi dezvăluită. E dezvăluită și taina ieftinătății pârjoalelor, care se topiau în gură.

Neacșu avea un loc anume de unde își făcea provizii: cimitirul de animale. Avea oamenii săi cari îi aduceau mortăciuni dezgropate din cimitir sau ridicate de pe maidane. Din jivinele decedate și putrezite își prepara Neacșu fripturile și pârjoalele, care se topiau în gură. Din jivinele infecte ieșiau bunătățile, pentru care se bătea clientela.

Un ziar dă amănunte ample în legătură cu operațiile din laboratorul scârnavului artist. El „reușia să atragă de partea sa oameni lipsiți complect de orice meserie, recrutați din cei cu stomacurile goale, pe cari îi punea în serviciul intereselor sale".

Și mai departe:

„... organizându-și echipe speciale de nenorociți, le orânduia pe sectoare pentru a cotrobăi pe maidanele orașului în căutare de cadavre de păsări".

Ziarul își exprimă indignarea și la fel de indignate se pare că au fost autoritățile, nu atât de faptul că negustorul prepara în chipul de mai sus pârjoalele admirabile, dar pentrucă ele, autoritățile, au fost cele din urmă, care au aflat secretul.

Noi nu ne supărăm. Altminteri ar trebui să ne supărăm de zece ori pe zi căci, pretutindeni și 'n fiece moment, avem prilejul să găsim și să înghițim murdării. Nu de mult o persoană oficială declara că murdăria din restaurantele noastre e formidabilă și că la un concurs de infecție am lua premiul întâi.

Dar parcă brutăriile sunt mai breze? Dar parcă instituțiile de Stat dau vre-un exemplu bun?

Dacă în supă găsim un fir de păr și 'n pâine un guzgan, apoi, în țigările R. M. S.-ului găsim de multeori un șiret de gheată, un căpătâi de sfoară, iar în cutiile cu tutun coceanul de varză și tamponul de vată constituesc deseori surprize agreabile.

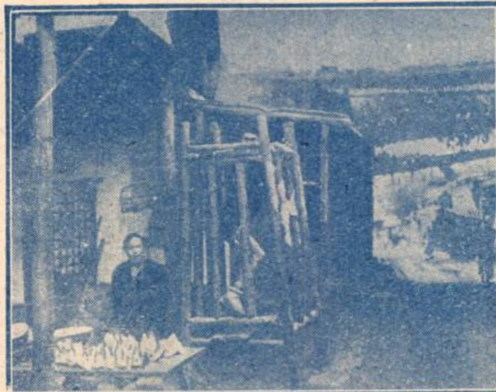
Totul e să nu vezi, să nu simți.

Că, dealtminteri, în orice împrejurare din viață: dincolo de aspectele exterioare, dăm de păsările moarte ale lui Neacșu, autor de pârjoale delicioase.

ION PAS

Barbariile secolului nostru civilizat

PROGRESELE civilizației au ajuns culmi nebănuite. Progresul spiritului a fost cultivat cu evlavie. Vestitele torturi medievale au lăsat urme adânci în istoria popoarelor și dacă ele au fost complet abolite în occident, ele domină încă obiceiurile popoarelor orientale.

In Turkestan: condamnatul în cușca de lemn.

Chiar în țările europene, în care pedeapsa cu moartea încă este menținută, torturile au fost cu desăvârșire interzise.

In China, soldații poartă capetele celor decapitați.

In Anglia, sistemul ștreangului este utilizat pentru condamnații la moarte; o mică trapă se deschide și'n câteva clipe condamnatul ia drumul Styxului.

In America, rafinamentul morții a fost mai bine imaginat. Faimosul scaun electric, te suprimă fără dureri și chinuri, în câteva clipe. Torturile au fost complet interzise în mai toate țările civilizate

Iată, însă, că Turkestanul și Afganistanul, împreună cu multe alte țări asiatice, ne oferă mostre de torturi de un rafinament și cruzime înspăimântătoare. Clișeele, pe care le reproducem, sunt niște imagini palide ale realității.

La Kaboul există un mijloc, extrem de barbar, de-a suprima condamnații. Casele sunt, aci, înconjurate de ziduri înalte. La colțurile străzilor, se pot observa niște cuști enorme din lemn, care sunt suspendate în aer. In aceste cuști sunt introduși condamnații, cari sunt lăsați fără hrană până la expiarea lor. Pentru a mări chinul acestora, autoritățile plasează în apropiere diferiți negustori de alimente, cari prin prezența lor, să mărească și să facă insuportabil chinul condamnatului. După 15-20 zile de chinuri, condamnatul își dă sufletul în chinuri atroce.

Instantaneu prins în momentul decapitării. Sângele țâșnind din corp.

La Tien-Tsin în China li se pun condamnaților în jurul gâtului niște grile de fier a căror greutate variază între 25—100 kg., după cum e și vina celui pedepsit.

In Extremul-Orient, adulterul se pedepsește în mod cu totul barbar. Condamnatul este așezat pe un lung drug de fier ascuțit la un capăt. Fierul străpunge în lungime corpul condamnatului, care-și dă sufletul în chinuri atroce.

Tribunalul sfânt al inchiziției din China utilizează, încă, sistemul fierului roșu, pentru a obținea mărturisirea celui bănuit.

In Persia se mai practică metoda de a tăia în două, c'o puternică lovitură de sabie, corpul celui condamnat. Scoaterea ochilor cu fierul roșu, este încă în practică în multe ținuturi ale Chinei, Persiei, Turkestanului și Afganistanului. China a introdus o mică variantă: se smulg din rădăcină pleoapele condamnatului pentruca să nu mai poată dormi niciodată.

Din franțuzește de N. B.

Voi comite o crimă

ÎNTR'O mare gazetă parisiană s'a putut citi următorul anunciu:

„La 1 Aprilie voi comite o crimă!"

Mulţi credeau că ar fi o glumă, alţii susţineau că ar fi anunţul pentru vre-un număr de varieteu sau ceva asemănător. In ziarele franceze se găsesc foarte des astfel de reclame, presărate în text.

Câteva zile mai târziu apăru un alt anunciu:

„Crima va fi comisă la 1 Aprilie, ora 3 p. m.!"

Toată lumea dădea din umeri. Vre-o reclamă pentru sold de sezon la Bon Marché? Dar acestea nu încep după amiază!

Hector Garoulli, cel mai frumos dintre italienii aflători în Paris — prin urmare nu putea fi decât un artist de cinematograf — şedea pe balconul camerei sale de hotel şi după ce citi de două trei ori notiţa, aruncă gazeta. Un fior neplăcut îl pătrunse, dar numaidecât, îşi reveni în fire şi aprinse o ţigaretă. O simplă coincidenţă, această notiţă. Cu timpul se obişnuise cu astfel de coincidenţe parisiene, care de altfel nu-i aduseră decât noroc. Tot o coincidenţă a fost, acum trei luni, faptul că a filmat cu Ria, cea mai frumoasă parisiană pe care o poţi întâlni în studio. Se ridică de pe scaun şi un surâs îi acoperi faţa, gândindu-se la toate coincidenţele acestei cunoştinţe de 3 luni.

A doua zi când se duse la Ria, aceasta cu surâsul pe buze îi arătă ultimele gazete:

„Crima anunţată va fi comisă la Gare de Lyon!" citi şi el şi se sperie.

Dar surâsul Riei rămase acelaş.

— „Cred, totuş, că, independent de aceasta, vom pleca la 1 Aprilie ora 3 p. m. din Gare de Lyon spre Roma!"

Parfumul ei n'a fost niciodată atât de îmbătător ca azi. Cu toate acestea Hector rămase cât se poate de neliniştit şi fără a spune un cuvânt se îndreptă spre poliţie.

La cererea sa insistentă, un comisar se duse la redacţia gazetei în chestiune, spre a cere relaţiuni asupra celor 3 notiţe. In redacţie toată lumea era puţin jenată. Anunciurile au fost trimise prin poştă de un ano-

nim şi de fiecare dată era anexată şi o bancnotă nu tocmai neînsemnată.

„Un om în toată firea nu va anunţa o crimă pe care intenţionează s'o comită, tocmai prin gazeta cea mai răspândită din Paris", spunea toată lumea surâzând. Comisarul, râdea şi el şi dădea din cap. Aveau dreptate oamenii.

Totuş Hector era neliniştit.

Două zile mai târziu, aceeaş gazetă aduse următoarea ştire:

„Cunoscuta şi fermecătoarea artistă de cinematograf, Ria X, va pleca la 1 Aprilie ora 3 p. m. din Gare de Lyon, ducându-se într'o regiune dela Sud, spre a se recreea".

Hector se repezi spre Ria. A înebunit ea oare? Dar dânsa îi răspunse cu un surâs batjocoritor:

— „Ce pot face eu, dacă societatea face reclamă pentru mine?"

— „Gâscă!" ar fi vrut Hector să-i spue, dar se reţinu la timp. O iubia pe Ria şi intenţiona să fugă cu dânsa la 1 Aprilie.

In ediţia de seară se putu citi o altă notiţă:

„După cum aflăm, artistul italian de cinematograf, Hector Garoulli, al cărui angajament a expirat, se va înnapoia în patrie, la 1 Aprilie, ora 3 p. m. cu expresul Paris—Roma".

Hector turba. De cinci minute aştepta la telefon legătura cu Ria, în care timp sparse mai întâi o lampă şi pe urmă un vas de cristal. In fine, auzi vocea iubitei sale:

— „Tocmai vroiam să te chem să te întreb dacă tu ai dat notiţa aceea în gazetă?"

Hector scrâşni din dinţi şi chemă la telefon redacţia, de unde i se răspunse foarte rece, că ştirea provenia dela serviciul lor de presă, iar la întrebarea dacă trebue desminţită, el răspunse cu un „nu" foarte hotărît, pentru că promisese Riei pe cuvânt de onoare că va pleca cu dânsa în acea zi la acea oră.

* * *

In acest timp Gaston Defive, bogatul bancher parisian şedea în faţa prietenului său, procurorul Jeantron.

El scoase din portfeuille cinci extrase de gazetă, pe care le citi procurorului cu voce tare, şi începu să râdă. In acest timp procurorul se gândia, că prietenul său este cel mai urât bărbat al Parisului.

— „Am citit şi eu despre aceasta", spuse dânsul distrat, „ai poate tu vre-o soluţie?"

— „Eu am publicat personal aceste notiţe", răspunse Gaston Defive zâmbind şi făcând un semn cu ochiul.

— „Tu?" întrebă procurorul speriat. „Dar ce înseamnă aceasta?"

— „Nimic mai puţin decât că la 1 Aprilie ora 3 p. m. canalia de Hector Garoulli, cu care soţia mea Ria mă înşeală de trei luni de zile, va fi împuşcat de mine pe peronul gării de Lyon".

— „Eşti nebun", strigă procurorul. „Un om în toată firea nu comite o crimă pe care o anunţă mai întâi publicului!"

— „Mulţumesc!" răspunse Gaston şi luându-şi servieta se îndreptă spre uşă. „Atâta am vrut să ştiu dela tine! Prin urmare pot fi aproape sigur că juraţii mă vor achita pe motiv că sunt nebun!"

Procurorul îl privia nedumerit.

* * *

Când la 1 Aprilie, dimineaţa, poliţia îl căuta pe Gaston Defive pentru a-l aresta până după ora 3, el n'a putut fi găsit în tot Parisul.

După amiază, peronul gării de Lyon era plin de agenţi de poliţie în civil. Ria venise de mult, însă criminalul nu se arăta. Dar nici urmă de Hector Garoulli.

Anunciurile din ziare atrăseseră un public imens, care spera să asiste la cinematografierea unei scene senzaţionale. Însă nimeni nu vedea pe operatori, cu stativele lor.

Mai era un minut până la plecarea trenului. Mulţimea părea hipnotizată...

In fine apăru el...!

Incet, par'că ar avea timp o eternitate. Purta o şapcă de voiaj, cu cozorocul căzut peste ochelarii negri, iar mâna dreaptă o ţinea în buzunarul paltonului. Mulţimea încremenise. Nici un poliţist nu îndrăznia să-i pună mâna pe umăr. Ria tresări un moment, dar imediat îşi reveni şi surâse:

— „Gaston? Ce frumos din partea ta că vii să mă vezi la gară...

— „Notiţele din gazetă sunt toate ale tale?" întrebă Gaston Defive, luând ochelarii de pe ochi.

— „Desigur!" răspunse dânsa. „N'am avut

(Continuare în pag 6-a)

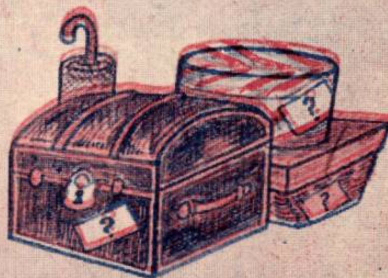

Unde plecăm? de

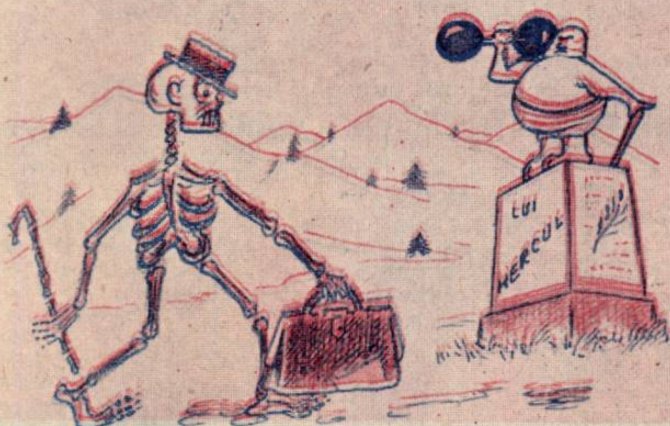

Căldurile ne gonesc!

Dar unde?

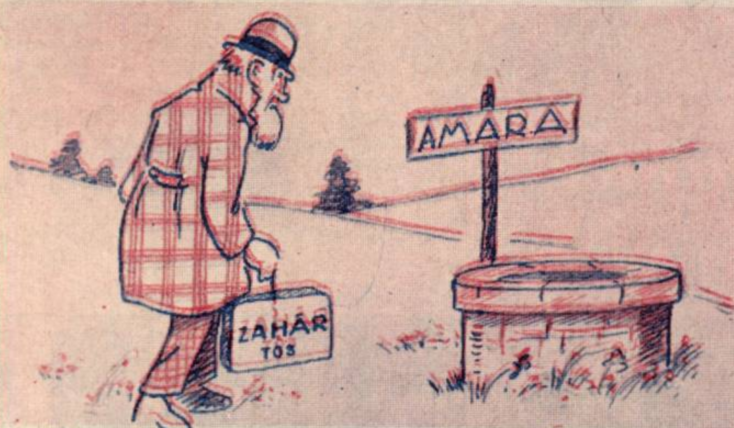
Munte·sau·Mare?

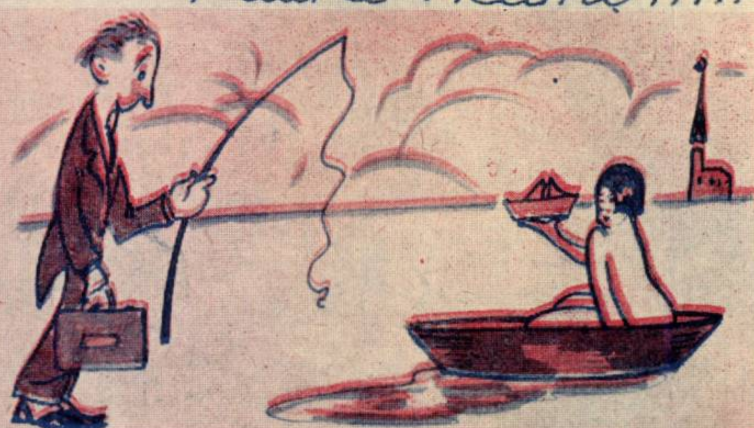
Celor „slăbiți", se recomandă „Băile Herculane"…..

Celor cu „piatră la ficat", Piatra Neamț…..

Celor ce au „Zahăr" „Băile Amara"…

Fasoneilor…..Constanța…

Cuconițelor, Băile „Oglinzi"…..

Iar „pârliților" cari rămân în Capitală, băi de soare!!!

CURIOZITATI

Iată cum se prezintă în Germania modernă, o închisoare de femei. Tratamentul la care sunt supuse, este cât se poate de uman

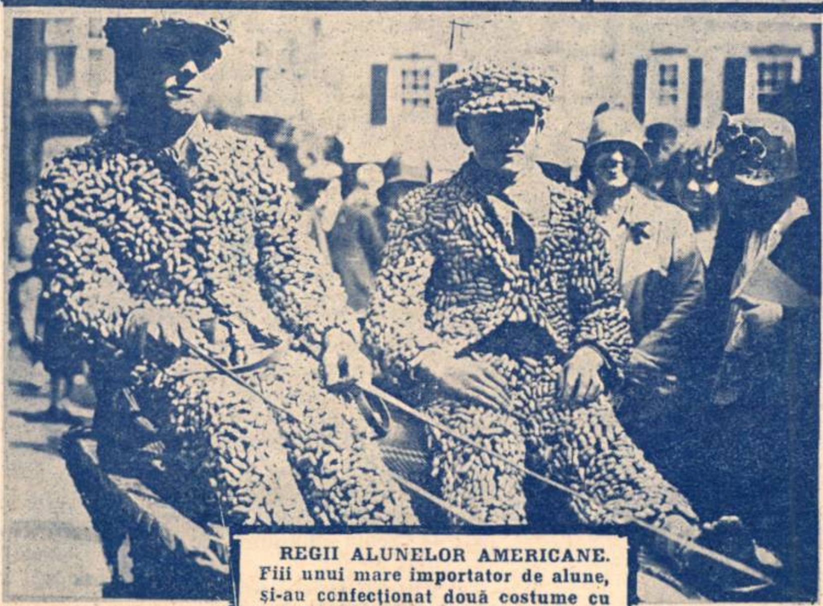
Atletul Jugoslav **BARTA**, are o putere atât de mare în brațe, încât a putut opri startul a două avioane deodată.

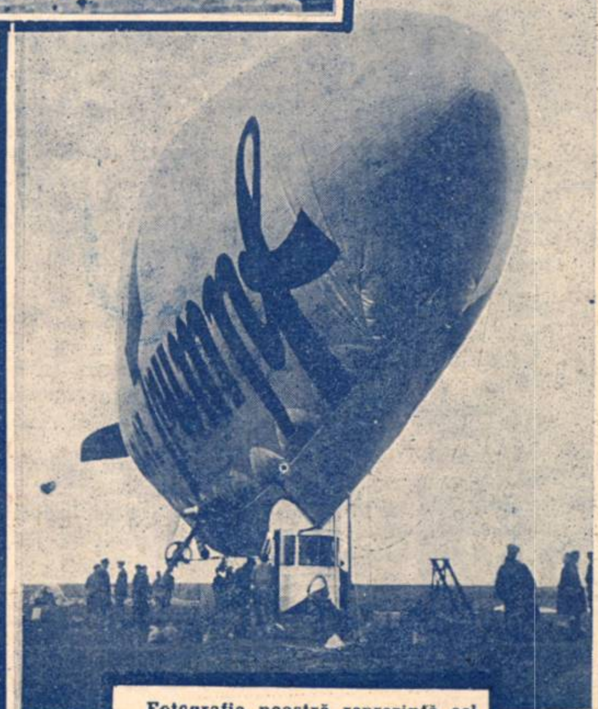
Berlinul și-a ales săptămâna trecută, regina frumuseții pentru sezonul de vară. Alegerea s'a făcut la vestitul „Luna-Park".

In locul sticlelor de lapte, — care s'au dovedit nehigienice, — s'a adoptat în America sistema cartoanelor, care odată întrebuințate, sunt aruncate.

REGII ALUNELOR AMERICANE. Fiii unui mare importator de alune, și-au confecționat două costume cu garnitura de mai sus.

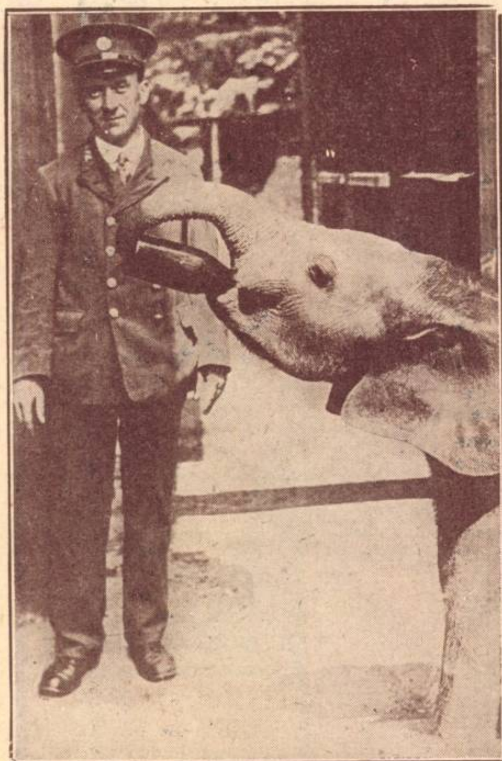
Fotografia noastră reprezintă cel mai mic tip de dirigeabil, care este proprietatea unei firme comerciale din Berlin.

DIN TOATĂ LUMEA

Simpatia londonezilor

... este puiul de elefant *Petre,* micul pensionar al grădinei zoologice din Londra.

Acesta se plimbă în absolută libertate, urmat doar de un paznic, este alintat de toţi vizitatorii grădinei, cărora le răspunde cu lovituri prieteneşti de trompă, i se dau portocale, banane şi zahăr, iar îngrijitorul său are cea mai deosebită grije de absoluta-i curăţenie.

Că se întâmplă câteodată să rupă cu trompa vre-un pom mai fraged sau să mângâe vre-un copil, care să zacă apoi câteva luni, acestea sunt mici incidente peste care se trece foarte uşor cu vederea.

Fotografia noastră îl reprezintă bându-şi porţia zilnică de whisky, supraveghiat de paznicul său.

CASA PE ROATE

Doi originali din Germania, *Arthur Schneider* şi fiul său *Ernst,* şi-au construit o căsuţă mică din lemn uşor, pe care au montat-o pe un şasiu metalic, ataşată pe două roţi, la o bicicletă dublă.

In această căsuţă, poartă întregul lor menagiu, dorm în ea şi în acest mod, au pornit la drum pentru înconjurul Europei. Au parcurs până acum 1.200 km. şi graţie faptului că au toate înlesnirile casei cu ei, nu se resimt de greutăţile călătoriei.

Fotografia noastră, reprezintă pe cei doi sportsmeni, pe străzile Berlinului.

(Continuare din pag. 3-a)

niciodată încredere în jurămintele de dragoste ale acestui italian. Anunciurile trebuiau să-mi dovediască curajul şi aşa zisa lui dragoste. Ha! El n'a venit!"

Privirea îi era liniştită.

„Admirabil! In schimb, nu-i aşa Gaston, că vii tu cu mine în Italia?".

— „Ai ghicit!" răspunse el. „Cu toate că tu mă credeai la Londra, bagajele mele sunt expediate spre Roma".

— „Dar dacă ar fi venit Hector Garoulli?"

— „Să nu mai vorbim de el!".

— „Ar fi avut mai mult curaj decât tine!" spuse dânsa cu o nervozitate specifică femenină. „Ce-ai fi făcut dacă venia?"

El îi arătă pe furiş revolverul.

Cu o mişcare fulgerătoare, ea îi smulse arma din mână şi exaltată strigă:

— „L-ai fi împuşcat ca pe un câine, laşule!" şi descărcă arma în pieptul lui Gaston.

— „Fii liniştită, gemu acesta, prietenul meu, procurorul Jeantron, ţi-a trimis vorbă, că o crimă anunţată în public este o nebunie. Ai prin urmare toate şansele de a fi achitată de juraţii Senei. Te felicit de pe acum pentru această nouă reclamă!"

O dâră de sânge apăru pe buzele lui Gaston şi el se prăbuşi mort.

La fereastra vagonului de dormit, apăru figura congestionată a lui Hector Garoulli.

De o oră şedea ascuns acolo...

Marele nostru concurs de epigrame

Este una din numeroasele surprize pe care le-am rezervat cititorilor noştrii pentru sezonul vacanţelor de vară.

Instituim prin prezenta un mare concurs de epigrame, special pentru cititorii „REALITAŢII ILUSTRATE" şi vor putea participa numai amatorii cari îşi vor trimite lucrarea însoţită de cuponul de mai jos. Atragem atenţiunea, că plagiatele sunt inutile, întrucât vor fi recunoscute imediat şi rugăm totodată a nu ni se trimite lucrări publicate odată, ci numai special lucrate şi absolut originale.

Se înţelege dela sine că nu se vor lua în consideraţie decât cele cu subiectul şi tratarea decentă şi care nu se vor referi în nici un caz la politică.

Cele mai bune lucrări vor fi publicate în numerile noastre din 20 şi 27 Iulie, şi vor fi premiate după cum urmează:

Premiul I Lei 1.000
Premiul II Lei 500
Premiul III Un abonament pe un an la „REALITATEA ILUSTRATĂ".

Odată cu epigramele, vom publica şi buletine de voturi, cititorii urmând să desemneze cele mai bune lucrări, astfel că la premiare, votul lor va fi singurul criteriu.

CUPON DE PARTICIPARE
la concursul de epigrame

Numele ....

Adresa ....

Localitatea ....

„OCNA DESFRAULUI"

Ce este francmasoneria ?

— *„Eşti decis să treci prin foc şi apă, prin întuneric şi lumină orbitoare, prin îngheţ şi prin căldură, pentru binele omenirii?“*

Aceasta este întrebarea sacramentală, cu care este întâmpinat candidatul la ucenicia francmasonică, de *„venerabilul“* lojei, în care vrea să fie primit.

Din vagile relatări, care s'au putut obţinea în privinţa ceremonialului şi mai cu seamă asupra menirei lojelor francmasonice din întreaga omenire, rezultă că aceasta este una din cele mai puternice instituţii pentru răspândirea binelui public.

Legendele atribuesc creaţiunea acestui mare ordin, lui *Hyram*, arhitectul care a construit templul lui Solomon şi care-şi împărţise lucrătorii şi ucenicii, în *„maeştri“* şi *„tovarăşi“*.

După alte legende, origina farncmasoneriei ar data din epoca marilor cruciade şi se pierde mai departe, până în anul 715 a. c., când *Numa Pompiliu* a fondat vestitul său *Collegia Artificulum*, şi după unii ar fi din asociaţia numită *„Free-Masons“* constituită în Anglia, după retragerea romanilor. Dar organizaţia francmasonică actuală, ale cărei urme se pot controla, datează din secolul al VIII-ea şi a avut origina în Italia, de unde s'a întins apoi în toată lumea. Ordinele francmasonice sunt *naţionale* prin originea şi centrul lor de activitate şi *internaţionale* prin regulamentele, demnităţile şi ajutoarele mutuale reciproce.

Ritualul şi ceremonialul lojilor francmasonice, socotite multă vreme ca secrete, au

Stânga: P. S. Land fondatorul ordinului de Molay ; dreapta: **Franck A. Marschall, unul din fruntaşii francmasoneriei americane**

fost divulgate cu încetul şi cele mai multe loji, au devenit asociaţii de pură filantropie sau politică. Ele conservă totuş ca amintire a trecutului, semnele şi emblemele, ca: diferite instrumente, echerul şi compasul, etc. şi conţinutul aşa numitei constituţiuni, nu poate fi cunoscut de cât în momentul iniţierii.

In 1725, a fost înfiinţat în Franţa, ordinul *„Marelui Orient de Franţa“* căruia i s'au ataşat alte două rituri, numite ritul *Misraim* şi ritul *Memfis*. Aceste ultime organizaţiuni, au jucat roluri covârşitoare în marile prefaceri ale statului francez.

Persecutate adesea, alte ori considerate ca inofensive, asociaţiile francmasonice sunt foarte puternice prin compoziţia lor, şi în zilele noastre.

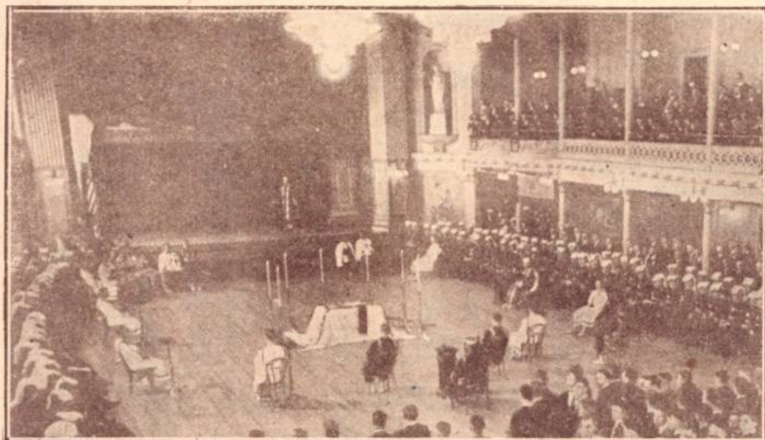
OBLIGAŢIUNI PENTRU MEMBRII

Francmasoneria recomandă adepţilor săi, cea mai mare solidaritate şi are ca deviză: *Toţi pentru unul şi unul pentru toţi*. Intre ei se numesc *fraţi*, oricare ar fi poziţia lor socială şi demnitatea pe care o ocupă în rândurile francmasoneriei. Primirea membrilor se face prin două probe: fizică şi morală, care se numeşte *iniţiere*.

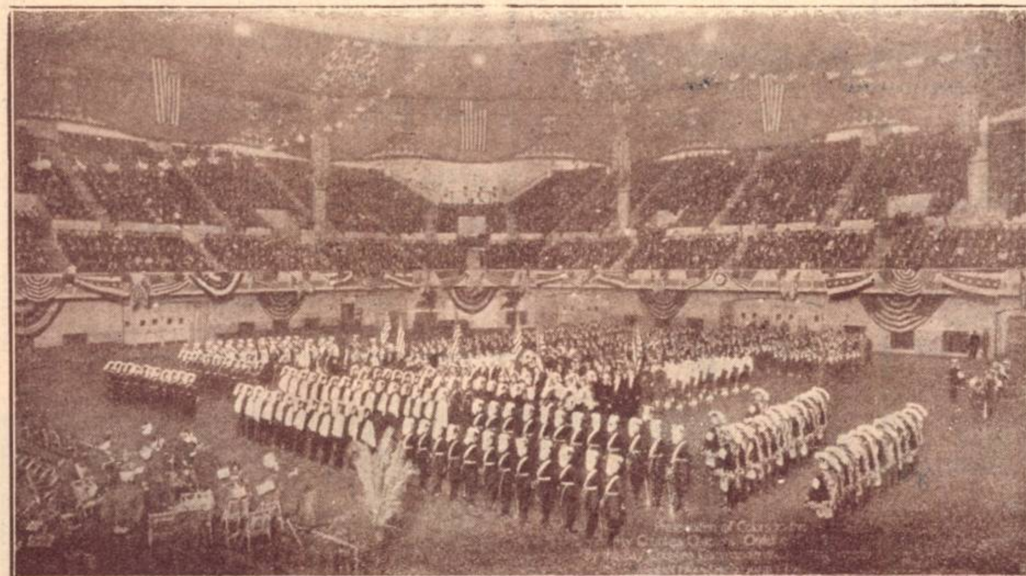
Candidatul la francmasonerie, este *„cel care vine să primiască lumina“* şi este introdus printr'un şir de camere, fiind tot timpul legat la ochi. Inainte însă de a fi introdus la iniţiere, comitetul a avut grije să cerceteze un *„curriculum vitae“* (un fel de interogatoriu), căci nu sunt primiţi decât acei cari au o situaţie relativ bună şi o cultură îndeajuns de vastă, pentru a înţelege menirea şi învăţăturile francmasoneriei.

Apoi, candidatul (care pe viitor se va numi *ucenic*) este introdus în templul sacru sau atelier, unde înainte de a i se scoate legătura dela ochi este supus întrebării din fruntea articolului nostru. La afirmaţiunea candidatului, vederea îi este redată, şi se găseşte în faţa membrilor lojei, după care preşedintele — supranumit *venerabil* — îl îmbrăţişează acordându-i titlul de frate.

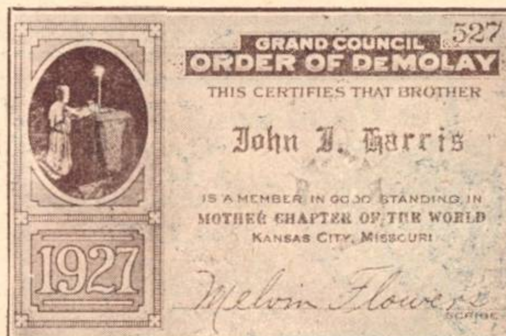
(Urmare în pag. 8-a)

Cum se face iniţierea în lojile americane
Dreapta: O întrunire a farncmasonilor la Hollywood

Prezentarea drapelelor lojilor din America

O carte de membru în ordinul DE MOLAY

(Urmare din pag. 8-a)

Un francmason, primeşte în educaţia care i se dă, instrucţiuni speciale pentru lupta vieţii, astfel ca să nu se abată nici odată dela drumul drept al datoriei.

In termeni masonici se numeşte *loje* sau *atelier*, locul în care se adună membrii la şedinţă, — căci numele conducătorilor masoni este de *„mari constructori"*. *„Templul"* se numeşte sala în care membrii lojei se dedau ritualului. Preşedintele lojei se numeşte *„venerabil"* şi el conduce lucrările asociaţiei. El este ajutat de un comitet de demnitari, cari se numesc *„cele cinci lumini"*: primul şi al doilea supraveghetor, oratorul, secretarul, casierul. Vin apoi doi maeştri de ceremonii, marele expert, bibliotecarul, portarul templului, etc. etc.

Membrii lojilor se împart în patru grupe, adică: tinerii iniţiaţi sau ucenicii, *companionii* cari au un grad ierarhic mai mare şi în al treilea rând vin maeştrii, adică perfecţii francmasoni. Gradul al 4-lea îl ocupă *venerabilul* iar deasupra lui sunt constituite patruzeci şi patru de grade onorifice. Dela gradul al 19-lea până la 30 membrii constituiţi formează consiliul sau aeropagul. Membrii de gradul 31 până la 44 formează marele colegiu ritual sau supremul consiliu, care administrează toate lojile francmasonice din întreaga lume.

IN AMERICA

Una din cele mai puternice asociaţii francmasonice din America este ordinul de *Molay*, care numără în rândurile sale tot ceeace America are mai cult, inspirat şi frumos ca simţiminte din tineretul american. Această asociaţie nu poate fi socotită ca secretă căci toate manifestările ei se fac la lumina zilei, şi participă la ele zeci de mii de oameni. Marile parade francmasonice americane sunt vestite şi francmasoneria americană, — care numără cele mai mari somităţi ale vieţii politice şi sociale, — are ca prim scop actual, pe lângă binele obştesc, combaterea activităţii asociaţiei secrete Ku-Klux-Klan. Sediul asociaţiei *de Molay* este în Kansas City.

ACTIVITATEA FRANCMASONICĂ

Membrii francmasoneriei universale, au ca scop răspândirea binelui în omenire, dar nu este mai puţin adevărat că tot organizaţiile lor sunt cele mai puternice fortificaţii politice, care îşi impun voinţa oricum şi oricând, graţie *„fraţilor"* cari fac totdeauna parte din cercurile conducătoare ale politicei şi finanţelor internaţionale.

Unul din marile roluri ale francmasoneriei franceze şi în genere a tuturor lojilor, a fost în afacerea *Dreyfus*, care a putut fi reabilitat de grozava eroare judiciară, numai graţie acestei intervenţii.

Mai recent, întreaga organizaţie francmasonică din lume, a depus sforţări uriaşe şi a protestat cu ultima energie, contra executării în America, a lui *Sacco* şi *Vanzetti*.

Din organizaţiile francmasonice mondiale, fac parte şefii statelor, miniştrii, marii bancheri, etc., cari trebuesc însă să aibe un trecut nepătat şi o înţelegere a umanitarismului. Cel mai însemnat ordin, este cel suedez, care are ca mare maestru, pe însuşi regele Gustav.

Din cauza unei neînţelegeri a lojilor francmasonice, n'a putut fi evitat marele cataclism: războiul mondial care a costat atâtea vieţi, lacrimi şi miliarde.

Ajutorul moral sau material francmasonic este dat în mod tacit şi nici odată nu se face caz dacă este dat de un membru personal, sau de loja însăş.

Se înţelege dela sine, că o asemenea organizaţie mondială, are pe lângă adepţi şi prieteni, foarte mulţi duşmani. Aceştia fac parte din rândurile acelora cari au încercat şi n'au putut fi primiţi în loja respectivă, în rândurile mulţimii, care crede că asociaţiile secrete au scopuri condamnabile, şi în asociaţii special create, pentru combaterea activităţii francmasonice.

Astfel a fost creată în Irlanda la 1811, aşa numita francmasonerie neagră, diferite asociaţii criminale de importanţă mai mare sau mai mică şi în ultima vreme, puternica asociaţie a *Ku-Klux-Klanilor* din America.

Dar aceste duşmănii nu pot să contracareze activitatea binefăcătoare a lojilor francmasonice, căci acolo unde lucrează dreptatea însăş natura îşi dă concursul neprecupeţit. *Marii constructori* în plină activitate şi *arhitecţii lumii*, nu pot deroba dela drumul drept pe care şi l-au impus, cu toate că au avut în trecut drept duşmani pe membrii puternicei asociaţii ai *iezuitismului* catolic.

L. MIR.

OAMENI • FAPTE • ȘI • IDEI

Fotografia noastră reprezintă unul din pilonii podului care se construește între New-York și New-Jersey și care va fi cel mai lung și mai înnalt pod din lume.

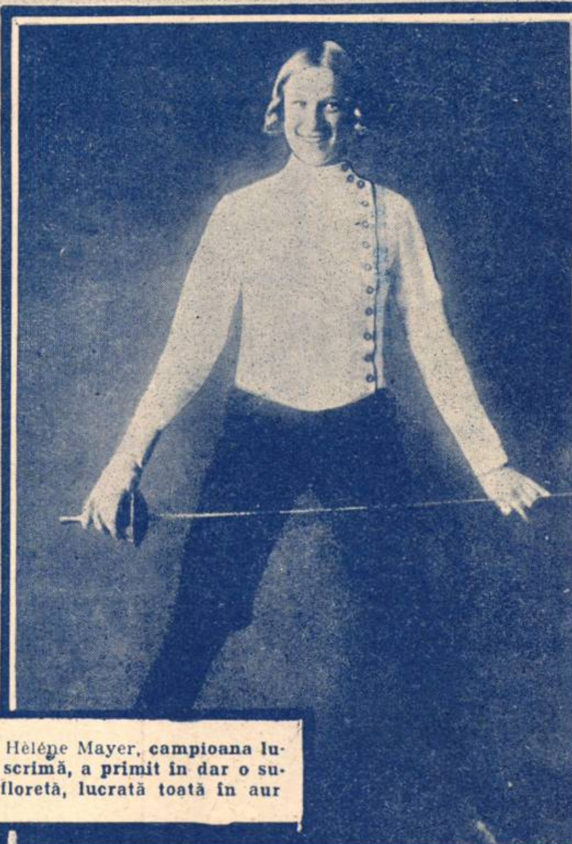

Aviatorii Jean Assolant, Armeno Lotti și René Lefèvre, cari au trecut Atlanticul din America în Europa, cu avionul „Pasărea galbenă".

Ducesa de Bedford, cu toată vârsta de 63 ani, a întreprins o călătorie cu avionul, dela Londra la Calcutta, după urma căreia nu s'a resimțit deloc.

D-ra Hélène Mayer, campioana lumii la scrimă, a primit în dar o superbă floretă, lucrată toată în aur

Mr. Reynolds, unul din cei mai cunoscuți frizeri ai Parisului, și-a asigurat degetele pentru suma de 1.000.000 franci

Noul cabinet englez al D-lui Ramsay Macdonald, fotografiat în grup, în grădina castelului regal Windsor.

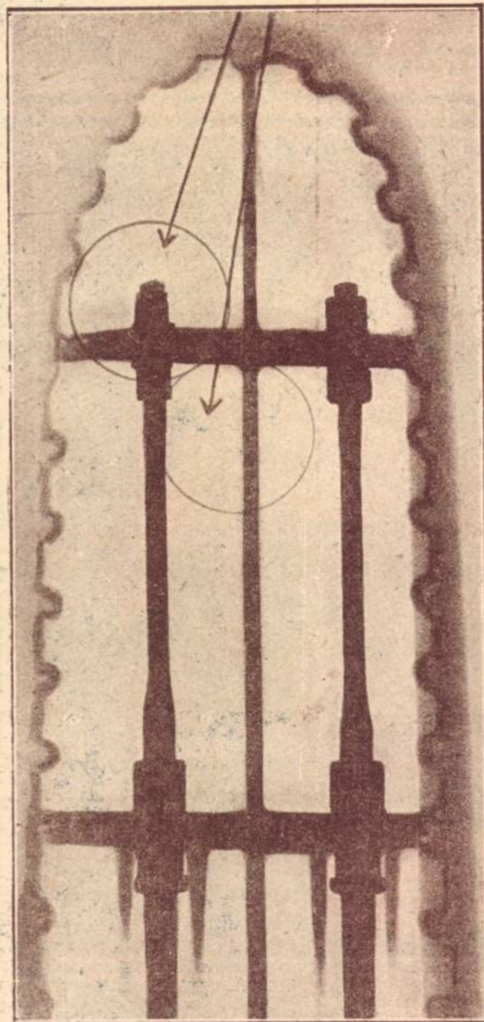
Razele Röentgen in Technica și Pictura

APLICAȚIUNILE razelor Röntgen în medicină, atât pentru diagnosticul cât și pentru tratamentul boalelor, sunt destul de bine cunoscute publicului înzestrat cu oarecare cultură generală.

Se știe astfel că prin probele de radiografie și radioscopie, medicii reușesc să stabilească în general locul precis al unei fracturi interne sau al unui obiect străin pătruns în organism și să fixeze contururile și conformația diferitelor organe interne.

Rezultatele acestor examene sunt de un folos prețios pentru îndrumarea unor eventuale intervenții chirurgicale cât și precizarea caracterului maladiei.

Pe de altă parte, se știe în timpul din urmă că röntgenterapia, adică tratamentul cu razele Röntgen se aplică cu succes în multe cazuri, în special la tumorile de cancer.

Radiografia unei elice de aeroplan indicând un defect; aviatorul — care voia să traverseze Atlanticul — a fost astfel salvat dela moarte

Ceeace nu se știe însă aproape de loc este faptul că domeniul de aplicații practice ale razelor Röntgen nu se reduce numai la medicină ci cuprinde și alte câmpuri de activitate din cele mai importante, cum ar fi de exemplu în tehnică, în industrie, în pictură, etc.

Este drept că utilizarea razelor pe aceste tărâmuri este de dată relativ recentă, deși atât necesitățile practice așa de imperioase cât și caracterul primelor cercetări ale fizicianului Röntgen ar fi îndreptățit o extensiune mai timpurie a acestor metode în tehnică.

Insuș autorul razelor X făcuse numeroase cercetări radioscopice asupra unei întregi serii de corpuri și materiale utilizate în practică și industrie ca hârtia, lemnul, sticla, ebonita, diferite metale, săruri și substanțe colorante, cercetări ale căror rezultate trebuiau să sugereze în mod firesc drumuri noi în ceeace privește examenul și încercarea diverselor materiale tehnice și industriale.

Intr'adevăr, după cum orice viețuitoare se poate îmbolnăvi, fără a manifesta nici un fel de simptom exterior, tot astfel și materia în aparență inertă, a diferitelor obiecte, poate suferi de boli și defecte profunde în interior, cari totuș nu pot fi cu nimic observate în afară.

O altă pictură celebră descoperită prin Roentgen

Pe de altă parte, aceste defecte și vicii interioare ale materiilor ce intră ca element constitutiv în diferite organe de mașini, obiecte uzuale și accesorii de tot felul, pot deveni isvorul unor pagube grave și să conducă în cele din urmă la o distrugere complectă. Așa de ex. la turnarea unor piese de mașini, pot pătrunde în masa lichidă a metalului, sau în tiparul piesei, părticele de sgură, cari la solidificare rămân definitiv fixate în interiorul metalului. Deasemenea gazele, cari sunt dizolvate în metalul fluid și nu sunt eliminate complect în urmă, crează în massa metalului întărit o structură poroasă, cu lacune în genul unui burete, ceeace micșorează într'o măsură considerabilă soliditatea și rezistența materialului. Dacă o asemenea piesă intră d. ex. ca element în cilindrul unei mașini cu aburi, locomotive, automobil sau aeroplan și e supusă din cauza presiunei aburului sau gazelor și a variațiilor de temperatură la eforturi mai însemnate la cari se mai adaugă și unele trepidațiuni violente în mers și presiunea rezultată din cursa neîncetată a pistonului, este ușor de înțeles că unui asemenea cilindru nu-i e hărăzită o viața lungă. Germenul boalei interioare va izbucni mai curând sau mai târziu, printr'o ruptură a materialului, care în mersul lui rapid, poate deslănțui o adevărată catastrofă.

In această direcție, cercetările pieselor prin razele Röntgen sunt de o importanță capitală și ne pot cruța de multe neajunsuri, prin faptul că ar descoperi defectul interior al piesei în atelier, înainte ca ea să fie montată și pusă în funcțiune. Mai mult încă, se pot evita și cheltuelile inutile pentru uzinajul piesei în cazul când o probă prealabilă prin raze constată un defect în structura materialului brut turnat.

Deasemenea, problema răspunderilor în cazurile de accidente prin distrugerea unor mecanisme, din cauzele mai sus indicate devine mult mai luminată grație procedeelor de examinare prin raze. Intr'adevăr, în cazurile când există îndoială dacă accidentul e datorit unui viciu de construcție a mecanismului sau provine din vina unei întrebuințări și expoatări în condiții nepotrivite, acest criteriu permite stabilirea exactă a răspunderilor.

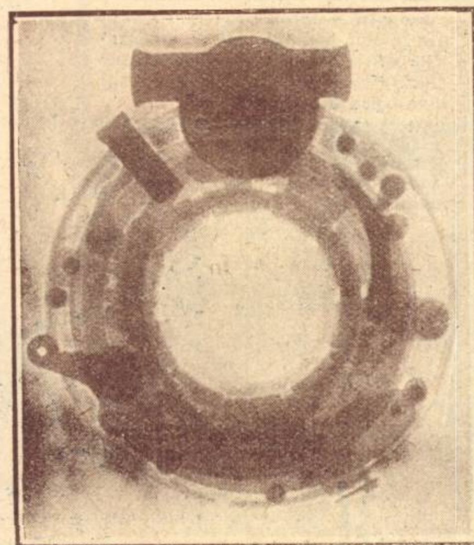
Metodele astăzi cunoscute pentru examinarea materialelor, deși prezintă în general un caracter de cercetare destul de fină, nu oferă totuși un mijloc suficient pentru a pătrunde și descoperi defectele ascunse în interiorul materiei.

Din nefericire, numai prin spărtura sau distrugerea unui organ dintr'un mecanism foarte prețios putem dobândi în această privință o siguranță absolută. Ridicarea unor fotografii Röntgen ne poate fi însă de un neprețuit ajutor. Astfel o tijă de piston, care satisface în aparență complect toate condițiile cerute constructorului, se dovedește că prezintă în funcțiune defecte de etanșeitate, pe care proba prin raze le-ar fi prevăzut imediat.

De ce importanță ar fi examinarea radiografică a scheletului metalic al unui automobil sau avion și câte accidente ar putea fi prevenite pe această cale e ușor de înțeles.

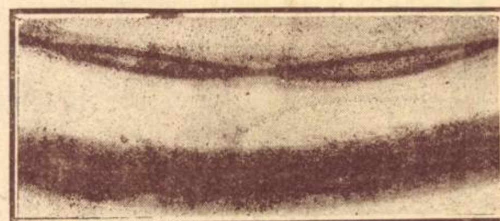
In tehnică se tinde tot mai mult astăzi ca piesele metalice să fie reunite între ele prin sudare în loc de nituire. O asemenea sudare poate face cea mai bună impresie în exterior și totuși în interior massa să fie neetanșă, arsă sau rău executată, ceeace oferă evident o garanție foarte redusă pentru siguranța îmbinării părților metalice. Tot razele servesc și în acest caz la descoperirea defectelor.

Aceste procedee ne folosesc nu numai pentru cercetarea obiectelor metalice ci și la examinarea unor alte materiale nemetalice, în scopul de a descoperi diferite spărturi, spații goale și alte defecte în structura lor internă.

Iată cum arată obiectivul unui aparat foto-pot evita scurte-circuite

Așa de exemplu în industria porcelanului și a faianței, se întâmplă adeseori că diferite obiecte ca recipiente mari, tuburi, piese de pompă, etc., sufăr rupturi din cauza unor defecte interne neobservate, de unde rezultă vărsarea conținutului lor lichid, ceeace poate pricinui pagube considerabile și pune chiar în primejdie viața oa-

Prin radiografierea cablurilor electrice, se pot evita scurt-circuite

menilor. Izolatorii electrici de porcelan pentru liniile aeriene, nu-și pot îndeplini rolul lor dacă ascund defecte în masa interioară. Deasemenea s'ar putea evita sumele enorme, cheltuite în zadar pentru pictarea diferitelor obiecte de lux din porcelanul fin și în cari razele ar descoperi imediat germenii unor spărturi apropiate inevitabile.

Tot pe această cale se poate descoperi și localiza cu ușurință, defecte de instalație ca spărturi și întreruperi la conductele metalice îngropate sub tencuială, pentru canali-

zările de apă, calorifer precum și cele rezultate din scurt-circuitarea firelor metalice în cablurile electrice izolate.

Pe de altă parte, razele Röntgen alături de cele ultraviolete s'au dovedit a fi un auxiliar extrem de prețios în examinarea vechilor picturi din muzeele artistice și pentru descoperirea unor falșificări uzitate în această direcție.

Sub o pictură de Dolci, **s'a descoperit un tablou celebru de Allori-Bronzino.** La mijloc: **In timpul curățirii tabloului**

Intr'adevăr, multe din tablourile pe cari le admirăm astăzi în muzee sunt pictate peste un alt tablou mai vechiu, pe care-l acoperă prin suprapunere. Fie că urmăriau să modifice sau să complecteze tabloul anterior, fie că vroiau să economisească o pânză, lucru în orice caz greu de admis, fie că tindeau pur și simplu din anumite motive să distrugă sau să ascundă opera unui predecesor, este un fapt bine stabilit astăzi că pe unele pânze, care figurează în galeriile artistice, s'au găsit suprapuse două sau chiar mai multe picturi, create de artiști diferiți din epoci uneori destul de îndepărtate.

Grație razelor se poate stabili existența unei picturi interioare și în multe cazuri reconstitui destul de precis vechea imagine acoperită.

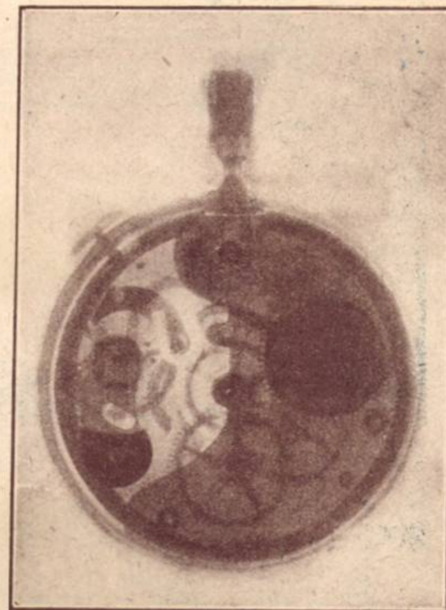
Acest procedeu de „descoperire" se bazează pe faptul că razele Röntgen sunt cu atât mai puternic absorbite de diferitele corpuri pe cari le străbat, cu cât e mai mare greutatea atomatică a substanțelor, care le compun. Pe dealtă parte, vechile culori utilizate în pictură, au aproape toate o bază metalică (albul de plumb, galbenul de crom, ocru, albastrul de colbalt, etc.,) din care cauză absorb razele, într'o proporție corespunzătoare diferitelor lor greutăți atomice. Dimpotrivă, culorile organice întrebu-

Prin radiografie, se descoperă un Rubens **sub o pictură suprapusă**

ințate tot mai des de la mijlocul veacului trecut, fiind alcătuite din elemente de foarte mică greutate atomică (carbon, hidrogen, oxigen, azot) absorb foarte puțin razele Röntgen, lăsând astfel aproape neslăbită intensitatea lor. In chipul acesta, pe o fotografie prin Röntgen a tabloului apare în mod clar numai vechea pictură ascunsă în timp ce imaginea suprapusă, de dată mai recentă, nu e aproape de loc vizibilă.

Un ceasornic radiografiat

Interesant e faptul că în această probă radiografică vechile culori ale tabloului se reproduc, deobicei cu intensitatea lor luminoasă adevărată. Aceasta se explică prin faptul că tonurile colorate deschis au fost preparate cu un substras de alb de plumb, iar colorile închise conțineau de obicei cărbune sau alte elemente ușor străbătute de raze.

Dat fiind că stratul de colori e foarte subțire, cele mai clare fotograme se obțin prin razele Röntgen mai „moi", adică cu lungimi de undă mai mari. Cercetările picturilor după aceste procedee au fost întreprinse în ultimul timp cu deosebire în muzeele artistice din Viena, la muzeul Luvru din Paris și Galeria artistică din Hamburg. Rezultatele obținute au fost extrem de interesante și o sumă de tablouri ale unor pictori celebrii, fie necunoscute în istoria artelor, fie socotite ca definitiv pierdute, au fost descoperite, pe această cale.

Durata somnului

ORICARE dintre noi, nu numai cel leneș, doarme o treime din viață.

Un copil nou născut, se trezește în primele trei luni dela naștere, numai pentru ca să sugă. Cu timpul, pauzele somnului devin mai mari și în ultimele 3 luni ale primului an de viață se poate socoti un total de 6 ore zilnic, pe care copilul le petrece treaz. Copiii, între 2 și 5 ani, dorm 12 ore noaptea și 2 ore ziua. Dela 5—18 ani este nevoe de 10 ore de somn. Un om matur se mulțumește și cu 7—8 ore de somn, așa în cât media ar fi peste o treime din viață. Dela 50—55 ani nevoia de somn descrește foarte rapid, iar un bătrân între —75 ani n'are nevoe să doarmă d c 3 sau 4 ore.

Dar odihna nu depinde numai de durata somnului. Foarte mare importanță prezintă faptul dacă somnul se face noaptea sau ziua și ora la care începe.

Incă în anul 1863 s'a putut stabili că somnul cel mai adânc îl avem în prima și în a doua oră după ce adormim, și devine „superficial" până dimineața, când intervine trezirea.

S'au făcut experiențe de trezire cu diferite detunături și după efectul lor s'a stabilit o diagramă care indică nu numai timpul somnului, ci și tăria lui. S'a dovedit astfel că somnul nu este tot timpul egal. După diagrama doctorului *Kohlschutter*, somnul de seară ar avea importanța cea mai mare. Am putea deduce, prin urmare că sculares mai de dimineață, nu ar fi de loc dăunătoare, deoarece răpește numai nu rest de somn superficial.

In urma acestei constatări, părea că durata somnului de dimineață n'ar avea importanță și că ar depinde numai de voință sau de educarea ei.

In 1897 însă, *Michelsohn* descoperă o altă diagramă diferită de prima, care pe lângă intesitatea de seară arată și o intensitate dimineața. Dar el credea că această diagramă n'ar fi decât o derogare dela tipul normal de somn, care intervine în special la intelectuali, cari când se scoală dimineața, se simt obosiți și cu somnul incomplet.

Cercetările recente au dovedit însă, că presupunerile acelea erau greșite. Pe lângă aceia cu somn de seară, a cărui intensitate este atinsă imediat după adormire avem o categorie, a acelora cu somn de dimineață, la cari diagrama indică o a doua mare intensitate în orele de dimineață.

De curând, doctorul Richard Glauber dela clinica de copii din Praga, a stabilit că și la copii avem două categorii diferite de somn, care însă sunt amândouă normale.

Foarte important pentru somnul regulat este, ca nevoia de somn a fiecărui om să fie satisfăcută în conformitate cu nevoile sale obiective, de a dormi. Dar nu se poate neglija nici nevoia subiectivă de somn.

Cine este obișnuit să doarmă mai târziu dimineața, nu poate să se culce devreme, deoarece diagrama somnului său nu poate fi modificată după dorință. Diagrama timpului de seară însă nu poate fi mutată fără a aduce vre-un prejudiciu prea însemnat duratei somnului, deoarece marea intensitate de somn este atinsă imediat ce ai adormit Somnul de dimineață, însă, este în funcție de ritmul naturei, din care cauză nu este egal dacă are loc între 9 și 5 sau între 11 și 7. Dacă două persoane de categorie diferită se culcă la aceeaș oră și sunt trezite spre exemplu la ora 5, cel din categoria de seară va fi foarte bine odihnit, în timp ce celălalt va fi trezit în timpul celei de a doua intensități.

Doctorul *Glauber* arată, bazat pe experiențe convingătoare, că ideea preconcepută asupra inutilității somnului de dimineață copiii, înainte și chiar în timpul pubertății aduce foarte mari neajunsuri. In special au nevoe de somn pentru a economisi calorii, de oarece marele consum de calorii în acești ani de viață, nu poate fi acoperit îndeajuns, prin supraalimentație.

Un profesor din Zürich, povestia că dădea foarte des voe copiilor din clasa sa, în prima oră de curs să facă ce vor. Foarte curând se făcea liniște în clasă și un căpșor după altul se apleca pe bancă și în câteva minute toți copii dormiau. Și noi doar știm că atunci, când nu sunt obosiți (somnoroși), copiii preferă să facă orișice, exceptând somnul.

Omenirea omagiază un eroism foarte dubios atunci când își impune sculares de dimineață.

La
IRAMAR
RAMAR

are
MGMR-9930
„Metro
Foto Goldwyn Mayer."

Poşta Laurei

Lya. — A apărut chiar în revista actuală. Ca brillantina: Unt de cacao 40 gr. Vaselină 50 gr. Ulei de pergamote 1 gr.

Ylona. — Da scumpă copilă, munca intelectuală are influenţă asupra părului. — Fricţionaţi cu soluţie de la Aurora şi suces la bacalaureat.

Sasso H. — Crema mea, sau laptele de migdale le-aţi utilizat ?

Carmen. — Din 5 aleg ? — Nu există mijloc pentru stârpirea aluniţelor. Roujul Leicher cutii de porcelan. Soluţia Sabourand.

Esmeralda. — Soluţia Sabouraud la 2 seri odată. Gălbenuş de ou cu glicerină.

Utilizaţi „Odixor" pentru păr.

Mesina — F. simplu, fiţi veselă, culcaţi-vă devreme, dormiţi tun şi sculaţi-vă dimineaţa. Faceţi mişcare multă în aer şi duşuri reci.

Italiana. — Exact ca în revista actuală citiţi cu atenţie toate răspunsurile.

Giliame. — Da, mâncărurile picante influenţează şi constipaţia de asemenea. Luaţi Depurativ Richelet şi câte o pilulă de Isacen seara. — Gălbenuş de ou cu glicerină e o maioneză care convine excelent tenurilor, bine înţeles externă.

Sinus. — Nu fricţionaţi capul cu alcool sau colonie. Spălaţi părul cu lemn de panama şi gălbenuş de ou, ştiţi cum sau doriţi o explicaţie mai pe larg ?

N. K. Galaţi. — Nu se fabrică la noi şi nu cunosc procedeul. — Făină de migdale e produsul migdalelor decorticate, iar târâţele sunt necorticate.

Caterina II. — Gimnastică, duşuri reci locale, soutiene şi feculente.

Crinul galben. — O pensetă îl va smulge uşor, puţin dureros şi va creşte la loc. Numai electroliza îl distruge radical. Apa oxigenată îl distruge dar cu f. multă răbdare şi perseverenţă, nu arde obrazul.

Elena Moldoveanca. — După 2 săptămâni de tratament comunicaţi-mi rezultatul.

Friza. — Vai ! Vai ! ce de întrebări, sunt complect zăpăcită !

Reveniţi cu 2 întrebări clare.

Stela P. N. — Până atunci, puteţi face crema mea la orice farmacie. Crema ce utilizaţi nu e vătămătoare, dar probabil că a fost veche.

D. C. — Sunt convinsă că aţi făcut jumătate din câte spuneţi. Nu mâncaţi deloc dulciuri grăsimi şi feculente. Beţi ceaiuri f. fierbinţi dimineaţa pe stomacul gol. Pâine de loc. Gimnastică f. multă.

Floarea Bacău. — Da există asemenea aparate la magazinele ortopedice din Capitală.

Pilocarpină 0,50 gr. Alcool 9 s. Ulei de ricin 50 gr. pentru gene.

O cititoare. — Uleiul camforat din revistă e bun.

Gica Comşa. — Veniţi pe la mine la redacţie şi vă voi indica adresa dorită.

Marthe. — Scumpă şi dulce Marthe fiţi scurtă pentru D-zeu. M'am îngrozit de cele 4 pagini înţesate. — Aştept ceva telegrafic.

Jeanna Segall. — Drăgălaşe Janne nu am încă nimic gata, o farmacie de încredere vă poate fi de folos deocamdată. Pudra Vasenol o găsiţi gata, în cutii de metal.

Gicuţa Mihăescu. — Cremea mea e bună pentru noaptea, iar pentru zi o veţi face cu glicerină: Adică: Ceară 15 gr. cetaceum 20 gr. Ulei de vaselină 40 gr. Glicerină 20 gr.

Pentru Elsa Braşov. — Receta n'a fost pentru pistrui ci pentru pârleală şi albit. Incercaţi uleiul de camfor din revistă.

Marcellica N. — Cât timp aţi utilizat laptele de migdale ? 2—3 seri ori săptămâni ?

Pentru nas lucios soluţia Sabouraud.

Mica Angela. — Dacă pieptul va slăbi se va fleşcăi şi va semăna cu 2 baloane din care a ieşit aerul. Vă convine această perspectivă ?

NELLY: Incercaţi laptele de migdale sau crema mea cu perhidrol.

LOLOTTE: Numai distrugerea prin electricitate ar fi de folos. Eau Dixor face să crească părul la loc. Adresaţi-vă unui institut.

MADELEINE: Crema Laura: Ceară albă 15 gr., Cetaceum 10 gr., Ulei de vaselină 30 gr., Glicerină 15 gr., Apă de roze 20 gr. Pentru puncte negre : Na sulf. 5 gr. apă de roze 100 gr. Spirt de camfor 50 gr. Utilizaţi soluţia întâi, apoi crema.

ABONATA DIN TUSLA: In nici un caz nu înţărcaţi copilul vara ! E pericol ! Utilizaţi laptele de migdale şi crema mea. Cel fel de ten aveţi ?

MARGARETA CEA TRISTA: De urgenţă trebuie să te amorezezi. Caută şi vei găsi. E singurul lucru ce-ţi lipseşte. Moartea e bună pentru babe, la 19 ani e ridicol.

JEANNE: Pentru unghii încarnate o mică operaţie e necesară. Pentru nasul dv. găurit utilizaţi acet aromat 100 gr. apă de roze 50 gr. glicerină 20 gr.

MIŞU-IAŞI: Nu daţi cu iod, e dezastru. Daţi cu Resorcină 1 gr. Alcool camforat 100 gr. Glicerină 20 gr. Sulf 2 gr.

IOAN M. TUDOR: Pentru slăbit : Beţi dimineaţa, pe stomacul gol, un ceai slab, fără zahăr. Nu mâncaţi dulciuri şi feculente. Faceţi gimnastică.

JENY: Camfor 15 gr. Alcool pur 50 gr. Ulei de măsline 100 gr. fierte bine. E tot ce vă trebuie.

MUGUET : Vreţi contra sau pentru tenul uscat ?! Nu pricep de loc.

M. IONESCU: La ziar pentru Laura.

MARGOT: Ca la Jeny, exact.

NIELSI: Depinde de firea dv. Laptele de migdale se prepară cu migdale nu cu făină. La institute de frumuseţe vă face electroliză. Kaiser Borax e bun pentru păr gras nu pentru obraz.

ILENA P.: Shamponul Elida nu face păr pe obraz. Contra porilor dilataţi aveţi în revistă. Crema orientală nu găureşte obrazul.

OSIRIS: Duşuri reci locale. Mâncaţi feculente multe. Fricţiuni cu alcool.

NEROPA: Când tenul este gras, fardul şi pudra se aplică direct. Cu ce fel de ten am de a face însă ?

LILA: Ce vârstă aveţi şi ce temperament ? Pentru slăbit ca la Ioan M. Tudor exact.

J. de H. Luaţi 15 picături Validol seara la culcare şi 2 prafuri pe zi : Ovarine siec. A 0,50. gr.

LOUISE D'ORLEANS: Comprese cu apă de roze seara. Nu citiţi la lumina lămpii.

MIMIŞOR: Da uleiul de ricin e bun.

SARMANA LEIBA : Exact ca Osiris.

ARNOLD C.: Exact ca Jeanne din revistă.

LUCY DORAINE : Ernia nu scoate pete galbene pe corp. Utilizaţi soluţia Sabouraud odată pe săptămână.

Celorlalţi în numărul viitor.

Organizația studio-urilor americane

Fără îndoială, că dacă nu ating totdeauna o valoare artistică, filmele americane, sunt realizate impecabil, ceeace le face să fie atât de apreciate în întreaga lume. Iar această execuție minunată, nu se datorește desigur, decât mecanicei organizări ale companiilor americane de producție.

S'a scris mult despre Hollywood, dar toți literații și reporterii, au brodat prea multă fantezie. Adevărul e prea puțin cunoscut. Vom căuta, ca din prea puținele lucrări relative la studio-urile din Hollywood, să redactăm un restrâns articol cu privire la organizația unei case producătoare și la realizarea unui film.

Studio-ul propriu zis, a format din 2, 3 sau mai multe ateliere de filmat, care fiecare în parte, poate să adăpostiască 4 sau 5 realizări obișnuite sau numai una singură, dacă această producție e de „mare montare".

Directorul de lumini supraveghiază, după cum și titlul arată, luminatul în timpul realizării, iar directorul electrician lucrează în strânsă colaborare cu cel de lumini. Ambii sunt aleși din cei mai buni ingineri și au o responsabilitate foarte însemnată în reușita sau nereușita unui film.

Cel mai principal dintre toți directorii, este însă regisorul — directorul propriu zis — căci el conduce întreaga acțiune a filmului. Regisorul este înconjurat de un „*camera-man*" (operator șef), doi asistenți-operatori, o „*screen girl*" (secretară), al cărei rol consistă în a situa scenele pe un caet special, un *prim asistent-regisor* și un al doilea care se ocupă în special de figurație și de „*extras*". (In caz când filmul cere sute și mii de figuranți, numărul asistenților-secunzi e mult majorat).

Pe lângă toți acești oameni, mai roiesc în vastul atelier, o armată de electricieni, mecanici, decoratori, pictori, costumieri, figuranți, etc., etc.

După ce am expus această perfectă organizație americană, vom căuta a arăta cetitorului cum se realizează un film american obicinuit.

Primul rol în realizarea unui film, îl are scenaristul. El scrie scenariul care, sau este original, sau este inspirat de vreun roman sau nuvelă de mare succes. Odată terminat, scenariul este cetit în fața directorului general, directorului de producție, în sfera căruia intră realizarea, și regisorului care a fost însărcinat cu turnarea filmului. După lectură, se desemnează interpreții mai însemnați (scenariul de obicei e scris pentru „steaua" dinainte hotărîtă) și se decupează. (Prin decupaj se înțelege aranjarea scenelor în ordinea realizării). x

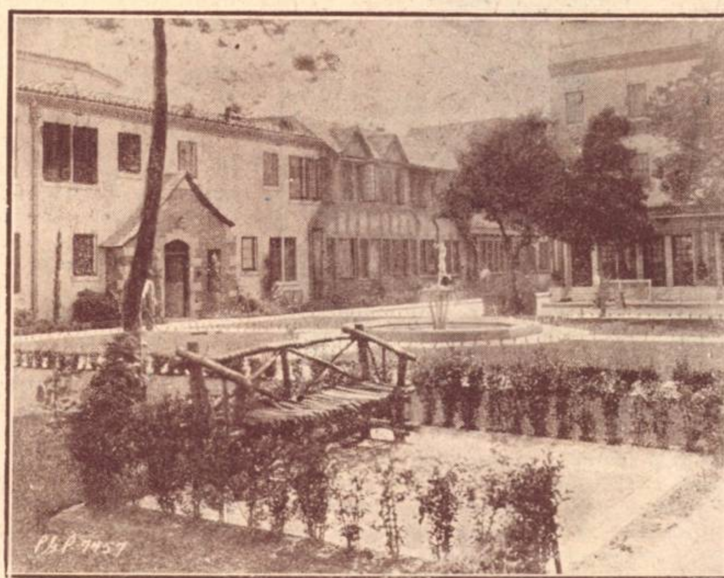
Acum începe munca directorilor tehnici, artistici, de lumini, etc., cari își aranjează fiecare atribuțiile.

Iar în ziua și la ora fixată pentru primul tur de manivelă, totul e gata, astfel că realizarea merge mecanic, fără pierdere de timp și bani.

Sunt filme destul de însemnate, care se realizează în patrusprezece sau douăzeci de zile. Nu mai vorbim de alte producții de umplutură, ale diverselor și nenumăratelor mici societăți, care se realizează în maximum zece zile.

In fața birourilor firmei Metro-Goldwyn-Mayer **din Culver City, regisorul Cecil B. de Mille (primul plan,** la dreapta) **primește vizita a două înalte personalități engleze**

O parte din atelierele și parcul casei „Parmount" din Hollywood

Intregul studio este sub conducerea unui „*general production manager*" (director general) care are sub conducerea sa un număr de „*productions managers*" (directori de producție),

Acest „general production manager" are un rol foarte important în organizația firmei: controlează toate filmele produse de „directorii" de sub controlul său, căutând ca „atelierul" să dea un maximum de activitate cu un minimum de cheltueli. Directorii de producție mai iau câteodată și denumirea de „„supervizori", deoarece asistă la decupajul și la montajul filmelor, având cuvânt hotărâtor la eliminarea diferitelor scene, care ar micșora valoarea comercială a filmului.

Vin apoi directorii: 1) directorul *artistic, tehnic, de lumini, electrician* și în fine directorul propriu zis *(realizatorul, metteur en scène)*, fiecare cu atribuțiile sale.

Directorul artistic are în însărcinarea sa decorurile, mobilatul scenei, diferitele rechizite, etc. El are sub ordinele lui o armată de desenatori, pictori, tâmplari și croitori.

Directorul technic trebue să aibe cunoștințe vaste în domeniul psihologiei, istoriei popoarelor și costumelor. Deasemenea, el trebuie să cunoască obiceiurile diferitelor națiuni. Tot în sarcina sa, cad figuranții și „*extras*"-urile (figurația inteligentă). Directorul technic are la dispoziția sa, biuroul de cercetări al casei respective; iar când se realizează filme mai însemnate, el poate apela la concursul marilor profesori de psyhologie, istorie, etc.

In timpul realizării unui film, o altă muncă se efectuează în birourile societății. Mai cu seamă în birourile exploatării și presei, care lucrează în foarte strânsă legătură.

Numai prin această organizație minunată, au reușit americanii să stăpâniască întregul comerț cinematografic de pe întregul glob, căci într'o firmă comercială modernă, totul trebuie să meargă mecanic, fără cea mai mică pierdere de timp, iar pentru exploatarea mărfei, reclama să nu cunoască stavile.

TITUS NESTOR

Două ateliere ale firmei „Paramount"

Figurile Ecranului

Lupe Velez

INTERESANTA vedetă pe care ne-a relevat-o *Douglas Fairbanks* în filmul său *„Gaucho"*, se numeşte în realitate *Lupe Villalabos* şi s'a născut acum douăzeci de ani într'o localitate din Mexic.

Vroind să se facă artistă de teatru, Lupe părăsi Mexicul pentru Los Angeles, unde urma să joace în piesa *„Colombina"*. Dar sosind prea târziu şi distribuţia fiind completată, Lupe Villalabos acceptă de a juca în pauze, pe scena unui cinematograf, iar mai târziu, o găsim printre artistele de revistă.

Debutul pe ecran şi l-a făcut într'o comedie burlescă, produsă de cunoscutul comic, Hal Roach.

Norocul o urmăria pe această furtunoasă mexicană, căci întâmplarea făcu aşa ca Douglas Fairbanks să vadă această comedie de scurt metraj — şi cum era în căutarea unei partenere pentru noul său film, el îi propuse un angajament din cele mai strălucite.

Succesul a fost răsunător, iar Lupe, — acum Velez, după cum a botezat-o Doug — a semnat un contract de lungă durată cu firma care a lansat-o.

Ultimul ei film e o producţie iscălită de marele Griffith: *„Crinul din Faubourg"*, în care are Lupe un joc minunat, mai cu seamă că filmul fiind sonor, cântă şi câteva romanţe de mare suces.

Unde mergem ?

TEATRUL CARABUŞ reprezintă superba revistă „In plin" de cunoscutul autor N. Kiriţescu.

PARCUL OTETELEŞEANU : „O aventură în ascensor". In ansamblu, *Maximilian.*

TEATRUL NOU : „Fritz", comedie în trei acte cu Elena Zamora şi de Jassy.

LA TRIANON putem admira un admirabil film de mare montare.

SELECTUL proectează „Femeea divină" cu Greta Garbo şi Lars Hanson.

CINEMA BOULEVARD PALACE reia minunatul film „Grădina lui Allah, cu Ivan Petrovici şi Alice Terry.

LA SCALA, în grădina din calea Victoriei, ca şi la sală, se joacă „Of! Of! Of!" Voronoff ! şi un frumos film.

CAPITOL-UL reprezintă premiera „Dansul Diabolic", cu Clive Brook, Gilda Gray şi Anna May Wong.

CINEMA „REX", proectează un film de mare fast şi lux.

„TERRA" reprezintă cele mai frumoase filme de aventuri americane.

Poşta cinefililor

C. I. NEMŢEANU. — Lya Mara, Berlin Charlottenburg, Pommernallee, 1; Pola Negri, c/o „Mon Ciné", 3 rue de Rocroy, Paris (X-e); Mary Kid, Berlin Charl., Kurfüstendamm, 33, Kurfürsteneck; Ramon Novarro, c/o Metro-Goldwyn-Mayer, Culver City, Calif. Pentru Lya Mara şi Mary Kid întrebuinţaţi l. germană, iar pentru Pola Negri şi Ramon Novarro l. engleză sau franceză.

BORIS I. IMAS. — 1) Cărţi bune care să trateze technica cinematografică nu găsiţi decât în limbile franceză, germană sau engleză. Pentru cele franţuzeşti adresaţi-vă editurei „Cinémagazine", 3 rue Rossini, Paris (IX-e). 2) şi 3) c/o Universum-film Berlin S. W. 68, Kochstr. 6—8. 4) Nu cunosc adresa lui Ilya Tolstoi. 5) Premiera primului film vorbitor a avut loc în toamna anului 1926, la New-York. 6) Fuetterer, c/o „Film Fuehrer, Berlin S. W. 68, Friedrichstr., 217. 7) Filmul „Cazacii" a fost produs în 1927 de firma Metro-Goldwyn. 8) In „Vechiul Heidelberg" (realizare americană) primele roluri au fost interpretate de Ramon Novarro şi Norma Schearer. 9) Adresa lui Ramon Novarro mai sus. 10) „Răsboi şi Pace" de Tolstoi e în curs de realizare, în contul unei firme ruso-germane.

FELLER DANIEL. — Am primit fotografia d-tale şi am cercetat-o. Figura d-tale e destul de interesantă şi cred că va avea oarecare succes. Dar totul e în zadar, căci la noi n'ai putinţa de-a-ţi încerca norocul. (Fotografia e la dispoziţia d-tale).

LYA-GALAŢI. — Voiu cerceta noua adresă a Evelinei Holt. Incercaţi totuş prin „Film Fuehrer", Berlin S. W. 68, Friedrichstr. 217. 2) Dela toamnă Iwan Petrovici va juca exclusiv pentru firma Greenbaum-film, astfel că îi puteţi scrie pe adresa acestei case care are ca adresă: Berlin S. W. 68, Kochstr., 64. Sau îi mai puteţi îndruma corespondenţa prin „Film-Fuehrer". Ii puteţi scrie în l. franceză sau germană. E preferabil să-i trimeteţi dv., fotografia.

IULIUS DELLA. — Iartă-mă, dar nu pot face nimic pentru d-ta, decât de a-ţi da o povaţă: eşti elev, eşti copil încă, aşteaptă deci să isprăveşti cu bine şcoala. Te vei face şi mai mare şi te vei răsgândi, te asigur eu.

P. ROLAND-GIURGIU. — Am primit rândurile d-tale împreună cu scrisoarea d-lui G. G., din care se vede că d-sa cere pentru un anuar, care ar costa franco domiciliu, 250 de lei, nu mai puţin de 600 de lei. Privitor la subscripţia pentru artiştii bătrâni sau invalizi, n'am cetit nimic în nici o revistă şi crede-mă că citesc destule reviste străine. Incheierea nu poate fi alta decât aceea pe care ţi-am comunicat-o dela prima scrisoare. Comunică-mi, te rog, prin cine ai ajuns în legătură cu acest G. G. (Scrisoarea ţi-am returnat-o).

DANDY. — 1) Jack Trevor e de naţionalitate engleză, actualmente se află la Paris, unde turnează un film, dar locueşte la Berlin. El are 35 de ani, este căsătorit, însă soţia lui nu-i artistă. 2) Lissi Arna locueşte la Berlin W. 30 Lindauerstr. 9. E născută în 1904 şi e de naţionalitate germană. Şi J. T. şi L. A. lucrează pentru diferite firme europene. 3) Imre Raday se află la Berlin. El e de naţionalitate maghiară şi are 23 de ani. 4) Hans Stüwe are peste 35 de ani. 5) Iar Claire Rommer 25 de ani.

MARY IONESCU. — Maryanne Winkelstein, Valeria Blanka, Imre Raday, Betty Bird, Lyen Diers şi Dita Parlo: c/o „Film Fuehrer" Berlin S. W. 68, Friedrichstr., 217. Eve Gray: c/o British International Pictures, Elstree, Anglia.

ANGHENIE DUMITRU. — Ii puteţi scrie lui Nick Stuart în româneşte, pentrucă acest artist e român. Adresa o scrişi exact cum vi-am comunicat-o.

SANDU VOEVOD. — 1) Ana May Wong, c/o Britisch International Pictures, Elstrée, Anglia. 2) Ştiu că Pearl White locueşte la Paris, dar adresa nu o cunosc. Incercaţi însă cu următoarea adresă: P. W. c/o „Mon Ciné", 3 rue de Rocroy, Paris (X-e).

TITUS

Pentru a stimula economia!

Iată noua serie de bancnote a 20 lei, pentru care plătim la simpla prezentare, câte lei 500 de fiecare:

E 8164 — 0261; E 8164—0262; E 8214—0747; S 8157 — 0732; V 8155—0228; G 8215 — 0507; J 8024 — 0261; R 8159 — R 0942; D 8189—0335 S 8126 —0389; B 8219 — 0480; — S 8208—0328; Y 7843 — 0159; V 8121 — 0192; H 8163—0374; L 8175 — 0801. L 7558 — 0331; C 7694—0459; B 8172 — 0494; K 7626 — 0052.

D-ra GISELLE CANTON, *fiica unui foto graf din Alexandria-Egipt (originar din Bucureşti) a fost proclamată „Miss Egypt".*